CANDY MOORE

Nu-ți fie teamă de iubire

Traducerea și adaptarea în limba română de

RALUCA NEAGOE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Nu! Sophie Carter era neînduplecată.

– Dar, Sophie, draga mea, ți s-ar potrivi ca o mănușă.

Doamna mai în vârstă se lăsă pe spate în fotoliul de piele și se uită în sus la ea. În sus, pentru că Sophie era într-adevăr foarte înaltă… Nici prea slăbuță nu se putea spune că este: talia generoasă, formele voluptuoase, expresia vie a feței… Încadrată de părul brunet, foarte bogat, fața nu era frumoasă. Ochi mari, căprui, nas drept, buze prea pline pentru simetria ansamblului și o bărbie ce denota hotărâre, toate acestea formau ceea ce ea însăși numea o figură neinteresantă. Nu lua însă în calcul tenul luminos și strălucirea aparte din ochii aceia care puteau fulgera furios sau licări jucăuș, căpătând reflexe aurii. Înălțimea îi oferea avantajul unei prezențe autoritare. Sophie era obișnuită să aibă întotdeauna dreptate.

Tăcerea se prelungea, cele două femei privindu-se în ochi. Sophie coborî prima privirea.

– Câteodată, Lottie Ritter, nu pot să te sufăr, concluzionă ea și se așeză.

– Știu, draga mea, și îmi dau seama ce pacoste trebuie să mă consideri, dar ar fi atât de…

– Nu! repetă Sophie.

Partenera sa de discuție întinse mâna după o țigară dintr-o cutie argintie de pe birou.

– Mă întreb câteodată dacă într-adevăr te înțeleg. Vorbea foarte calm.

– Parcă ne cunoșteai pe toți atât de bine, practic ne auzeai gândind… sună sec răspunsul.

– Și acum am reușit să te scot din sărite, spuse Lottie, care nu pierduse nici un dram din calmul de la începutul discuției, iar ăsta este ultimul lucru pe care l-am dorit.

Vocea îi era caldă, cu un ușor accent străin abia perceptibil. Părul de un roșcat aprins îi masca foarte bine vârsta. Fața palidă și ridată, mâinile ușor artritice trădau totuși faptul că se apropia de șaptezeci de ani. De fapt, energia debordantă și curiozitatea vie ce țâșneau din micii ochi căprui contribuiau la a-i ascunde vârsta în mult mai mare măsură decât părul vopsit și machiajul elaborat.

Urmărind-o cum introduce țigara într-un portțigaret vechi din carapace de țestoasă, expresia de pe fața Sophiei se înmuie. Îi datora lui Lottie mai mult decât ar putea-o răsplăti vreodată. Cu cinci ani în urmă, pășise în camera prea mică pentru impunătorul birou ce trona în mijloc, dând pentru prima dată cu ochii de imensa mașină de scris și de munții de dosare și hârtii de toate felurile, împrăștiate prin toate colțurile încăperii. Cu diploma ei de guvernantă, absolventă a cursului Norland în mâna încleștată, Sophie era timidă și incomod de conștientă de înălțimea ei și de ceea ce considera lipsă totală de farmec.

Lottie o luase sub aripa ei și în următoarele câteva luni îi remodelase personalitatea și modul de a gândi, o convinsese să renunțe la tocurile joase, tunsoarea băiețească și hainele largi cu care credea că-și „atenuează“ statura, o trimisese la cursuri de germană și franceză. Pe scurt, mai cu vorbe de încurajare, mai cu critici, venise și ziua de neuitat în care Sophie fusese declarată aptă de a merge la interviuri pentru o slujbă.

Acum, la douăzeci și șase de ani, cu părul curgându-i în bucle bogate pe umeri, în ținuta simplă, dar costumul cu tăietură ireproșabilă fusese ales cu multă grijă și asortat cu pantofi cu toc înalt, Sophie etala o încredere în sine pe care i-o datora aproape în totalitate lui Lottie.

– Lasă-mă să-ți explic, spunea Lottie. Soții von Hartog sunt recent divorțați, iar copiii locuiesc cu mama. Aceste trei săptămâni la schi reprezintă singura lor ocazie de a petrece ceva timp cu tatăl lor. Acum că guvernanta s-a îmbolnăvit, mama amenință că va contramanda totul. Se uita implorator la Sophie. Și pe deasupra e în Kitzbühel, unde oricum urma să pleci și tu în vacanță. Ai și rezervările făcute… Cade cum nu se poate mai bine.

– Nu înțelegi, adoptă Sophie un ton mai liniștit. Sunt epuizată de-a binelea. Anul ăsta în deșert m-a dărâmat complet. Nu sunt în stare să-mi iau o altă slujbă până nu mă odihnesc și eu puțin.

Lottie nu comentă.

– Apoi, în trei săptămâni încep lucrul la familia Carrington, continuă Sophie. Și știm amândouă foarte bine că asta numai floare la ureche nu se poate numi. Un copil mic și unul bolnăvicios, o mamă cu angajamente frecvente în înalta societate, un tată în serviciul diplomatic… Făcu o pauză. Și trebuie să trec pe la Hilary. De când mă bate la cap să merg, și i-am promis!

– Poți să-ți vezi sora mâine, sugeră Lottie. Cel puțin contractul cu familia Carrington este în Londra, așa că poți să-ți petreci timpul liber în apartamentul tău.

Sophie își privea acum interlocutoarea cu oarecare curiozitate.

– Este foarte important pentru tine, nu-i așa?

Lottie roși ușor.

– Cunosc familia. De mult timp, de dinainte de război. Era parcă altă lume, oftă ea. Da, chiar este foarte important pentru mine și aș vrea să-i ajut.

– De ce n-o trimiți pe Sally Hutton? Ea vorbește germana.

– Nu știe să schieze.

– Nu trebuie să știi să schiezi ca să duci copiii la școala de schi.

– E mai mult decât atât. În tine am încredere cu copiii. Nu vei permite ca cealaltă guvernantă să fie decăzută din drepturi în sufletul micuților. Lottie o privea cu oarecare subînțeles. Ești cea mai bună pe care o am și vreau pentru ei ce e mai bun, încheie hotărât.

De uimire, ochii Sophiei deveniseră și mai mari, iar cuvintele îi tremurau pe buze.

– Și dacă îndrăznești să-mi repeți ceea ce tocmai am spus, am să neg, o preveni Lottie, fiecare cuvințel.

În tăcerea ce urmă, femeia mai în vârstă adoptă o atitudine statuară. Sophiei nu-i venea să-și creadă ochilor. Brusc, un zâmbet îi lumină fața și-i aduse o sclipire jucăușă în ochi.

– Măi, măi! murmură ea. Intersant! Mă întreb…

– Fii atentă la mine, Sophie Carter, dacă îndrăznești cumva să…

– E în regulă, o întrerupse Sophie. Ai câștigat. Mă duc.

Cu un oftat de plăcere, Sophie se cuibări în fotoliul de la geam al compartimentului clasa întâi. Până acum, călătoria decursese foarte bine.

Trăsese cu nesaț în piept aerul rece al Münchenului când ieșise de pe aeroport. Luase un taxi spre Hauptbahnhof, cea mai mare gară din oraș, de unde avea să ia trenul de după-amiază peste granița austriacă, către Kitzbühel. Își lăsase schiurile la vagonul de bagaje și își găsise locul rezervat, iar acum se uita cu nerăbdare pe peronul aglomerat al gării. Luminile erau puternice și o grămadă de oameni parcă luau cu asalt chioșcurile mici din sticlă la care se vindeau de toate, de la ziare și flori până la frankfurteri fierbinți, chifle proaspete și prăjituri delicioase. Sub tavanul boltit al gării, panouri luminoase arătau orele de plecare ale trenurilor ce așteptau să pornească spre diverse destinații.

Trenul Sophiei era aglomerat. Pași apăsați pe coridoare, voci ridicate în germană sau franceză… călătorii își căutau locurile. Majoritatea mergeau în week-end la schi.

Sophie își deschise poșeta elegantă din piele de porc pe care o primise cadou de la familia de origine arabă pe care o părăsise nu de mult. Verifică dacă are tot ce-i trebuie: pașaport, bilet, dovada rezervării locului și adresa familiei von Hartog în caz că nu va veni nimeni s-o aștepte. Transferă banii germani într-un compartiment ascuns al genții și-i înlocui în portofel cu bani austrieci. Închise poșeta și o puse pe fotoliul alăturat, lăsându-și gândurile să zboare la ziua precedentă.

Sora ei o întâmpinase la gară, încă nemulțumită de faptul că Sophie nu putea să rămână peste noapte, așa cum stabiliseră.

– Credeam că ai vreo două săptămâni libere până să pleci în vacanță, se plânsese ea.

– Așa am crezut și eu, zâmbise Sophie, dar a intervenit ceva și trebuie să strecor în program un alt contract. Plec mâine.

– Trebuie să le sară cineva în ajutor celor bogați, bieții de ei, nu-i așa? Tonul lui Hilary spunea totul.

Ieșeau cu mașina din parcare, pe șoseaua spre Virginia Water.

– Copii sunt acasă? schimbă Sophie subiectul.

– Nu, slavă Domnului! Am reușit să-i expediez pentru o zi. Mi-a fost al naibii de greu să-i conving, mai ales când le-am spus că vii tu. Nu s-au înduplecat până nu le-am promis că se vor întoarce înainte să pleci.

– Foarte bine. Și mie mi-e foarte dor de ei. A trecut mai bine de un an. Probabil s-au schimbat atât de mult că nici n-o să-i mai recunosc.

Câteva minute mai târziu, opreau la capătul aleii din fața reședinței Burton. Fațada georgiană era pusă în valoare de cei câțiva pini maiestuoși care-i confereau mister și intimitate. Era una dintre puținele case construite în acest stil, cu peluza tunsă proaspăt, gardul viu parcă sculptat și ușile masive de stejar ce străjuiau intrarea.

Înăuntru, totul era impecabil. Vaze înalte cu flori și covoare de la un perete la celălalt înveseleau atmosfera. Un val de căldură te învăluia de cum pășeai pe ușă. Liniștea era parcă asurzitoare.

– Vrei ceva de băut?

– Nu, mulțumesc, dar o cafea nu refuz.

Hilary se opri la jumătatea drumului spre camera de zi.

– Du-te, adăugă Sophie. Îmi iau singură. Vino la bucătărie când termini.

Ca de obicei bucătăria imensă strălucea de curățenie. Încăperea era utilată cu tot ce este necesar pentru a te scuti de prea multă muncă. Sophie puse filtrul în priză. Hilary intră cu paharul în mână

– S-a întâmplat ceva, Hil?

– Doar problemele dintotdeauna. Hilary se așeză la masa din centru.

– Te deprimă ceva? insistă Sophie.

Cuburile de gheață se ciocniră când Hilary ridică paharul și luă o înghițitură.

– Ce rost are să vorbim despre așa ceva? Oricum, niciodată nu înțelegi ce simt.

Sophie nu comentă, doar se așeză vizavi de sora ei.

– Tu ești atât de veselă tot timpul… E suficient să scoată din sărite până și un sfânt!

– Tu m-ai chemat. Am crezut că ai nevoie să vorbești cu cineva.

– Știu, dar uit mereu că tu nu înțelegi oamenii normali, cu vieți normale. Tu trăiești o viață fermecătoare în case minunate de pe tot mapamondul, cu servitori la dispoziție… Habar n-ai ce corvoadă poate fi viața reală, cu fiecare zi la fel ca cea dinainte, plictisitor, monoton!

Sophie își privea sora: fața delicată, catifelată, părul auriu ridicat într-o manieră sofisticată ce-i lăsa o cascadă de bucle pe umeri și talia micuță în costumul scump marca Jaeger. Să fie adevărat? Să fie oare incapabilă să priceapă problemele din viața surorii sale? Căsătorită la șaptesprezece ani cu un bărbat de succes, dar considerabil mai în vârstă decât ea, acum avea douăzeci și trei de ani și două fetițe, era încă o femeie tânără cu singura experiență de viață căsătoria.

– Care este problema… acum?

Hilary privea în fundul paharului.

– Mă gândesc serios să-l părăsesc pe Robert și să-i las copiii.

Sophie se ridică și stinse filtrul de cafea stând cu spatele la sora ei.

– E vorba de altcineva? vocea Sophiei de-abia se făcea auzită.

– Un alt bărbat, tonul lui Hilary nu exprima nimic. Dar nu are nici o intenție să-și părăsească soția.

– Robert știe?

– Probabil a ghicit. Nu e prima dată, ezită ea. Problema este că nu mai vreau să mă culc cu Robert.

Sophie luă cana în mână și veni să se așeze. Nu comentă. Cum nu fusese niciodată căsătorită, era cea mai puțin indicată persoană care ar fi putut da sfaturi într-un astfel de caz. Pe deasupra, indiferent de părerea ei, știa cum va fi primită aceasta de către Hilary. Erau atât de diferite ca fire și în ceea ce așteptau de la viață, încât foarte puțin din ceea ce ar fi putut spune vreodată era acceptabil pentru sora ei. Se întreba de ce Hilary îi încredința ei secretul ăsta.

– Robert doarme în camera de oaspeți, continuă Hilary. Știu că nu o să mai înghită chestia asta prea multă vreme. S-a schimbat, a devenit mai rece, mai autoritar. Și se enervează din orice. Își întoarse privirea spre Sophie. Poate să fie foarte neplăcut câteodată.

– Asta e valabil pentru toți bărbații, cred, când soțiile lor au aventuri, răspunse Sophie sec.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi așa o mironosiță! Hilary își ieșise din fire. Au trecut vremurile alea! Toată lumea face chestii din astea acum. Mai ales pe aici. Schimbările de neveste reprezintă hobbyul numărul unu, râse ea. Ai fi de-a dreptul șocată de lucrurile care se întâmplă. Își țuguie buzele. Pun pariu că n-ai mai fi atât de pudică dacă o bucățică de bărbat ar umbla după tine hotărât să te aducă în patul lui. Numai frustrarea face o femeie ca tine pură și neprihănită. Presupun că ești încă virgină, adăugă ea disprețuitor.

Sophie își privi fără expresie sora. Nici un mușchi nu i se mișcă pe față. Crescuse cu înțepăturile lui Hilary și era deja oarecum imună la ele. Că încă mai aveau puterea s-o rănească, nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului. Pentru ea, imunitatea se rezuma la faptul că acum nu mai roșea, nici nu mai dădea în bâlbâială când Hilary avea astfel de porniri la adresa ei.

– Hai să nu ne certăm, spuse după un moment de tăcere. Își păstrase expresia încremenită a feței. De ce ai vrut să mă vezi? Ca să-mi spui toate astea?

Hilary se juca distrată cu inelul, frumosul smarald strălucind în razele de lumină ce se filtrau printre perdele.

– Mă gândeam că, în eventualitatea că-l voi părăsi pe Robert, mă vei ajuta să-mi găsesc ceva de lucru.

– Să faci ce?

– Mi-ar plăcea să călătoresc, să cunosc oameni noi, să degust puțin din viața societății înalte, ei bine, să am grijă de copii. Aș putea încerca. Nu poate fi atât de greu și, în fond, am destulă experiență cu copiii.

– Înțeleg. Sophie își punea întrebarea: vorbea Hilary serios, sau era un capriciu izvorât din deznădejdea plictisului? Intenționează să ducă la bun sfârșit ideea cu despărțirea și încercarea de a se descurca singură?

– Te-aș putea ajuta, dar te-ai gândit bine la ce renunți? Toate astea, gesticulă cu o mână. Ești obișnuită cu o casă mare în care nu trebuie să faci curat sau să plătești facturile. Ar fi cu totul altceva să fii singură la casa ta.

– Tu te descurci, replică Hilary.

– În felul meu. Dar cu ce câștig eu, nu întreții o mașină și nici nu-ți cumperi costume Jaeger.

– N-am nevoie de o predică, sări Hilary, ci de ajutor. Mă ajuți sau nu?

– Dacă vrei într-adevăr o slujbă ca guvernantă, te pot pune în legătură cu agenta mea, Sophie vorbea calm. Ea îți va explica cum

e cu pregătirea și ce perspective sunt. Există cursul Norland care durează câțiva ani sau altele mai scurte. Faci un an de stagiu, obții specializarea definitivă, apoi îți poți alege una dintre slujbele existente.

– Ani de zile?! pufni Hilary. Glumești!

– Pentru mine așa a fost, sună replica Sophiei. Dar, Hilary, ești sigură că vrei să faci asta? Își îndulcise vocea. Chiar dacă reușești să capeți un contract în străinătate, nu este numai lapte și miere. Angajatorii cer servicii pe măsura banilor cheltuiți oricine ar fi ei… și oricât de bogați. E foarte probabil să stai în condiții foarte bune, dar munca nu e ușoară deloc. Petreci douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru cu niște copii care nu sunt ai tăi și asupra cărora n-ai nici un drept. În legătură cu orice crezi că e mai bine pentru ei, părinții pot avea altă părere. Te poți atașa de ei, bineînțeles, dar trebuie să ai grijă ca ei să nu devină prea dependenți de persoana ta pentru că-i vei părăsi în cele din urmă. Observă expresia îngrozită de pe fața surorii sale și zâmbi. Și nu se poate spune că îți faci cunoștințe printre cei din înalta societate, doar pentru că locuiești în aceeași casă cu ei, deoarece nu participi niciodată la evenimente mondene alături de cei care te angajează. E adevărat că nici cu servitorii nu trăiești. Ești undeva între, respectată dacă ești bună în ceea ce faci, câteodată chiar plăcută, dar întotdeauna singură. Sophie se ridică și se duse la fereastră. Gândea cu voce tare și de undeva din străfundul ființei sale cuvintele țâșneau afară. Și n-are rost să-ți faci iluzii în legătură cu persoanele de sex masculin care locuiesc acolo. Dacă o guvernantă e destul de nechibzuită să se încurce cu vreunul dintre bărbații familiei asta înseamnă sfârșitul carierei sale. Cu greu își mai găsește o altă slujbă pentru că vina este întotdeauna a guvernantei.

Se întoarse cu fața la Hilary, care o privea cu ochii mari, fără să-și creadă urechilor.

– Inventezi toate chestiile astea ca să mă faci să mă răzgândesc?

Sophie neagă din cap.

– Atunci, tu de ce o faci?

Sophie ridică din umeri.

– Mie mi se potrivește și mă pricep la așa ceva. Dar nu mă amăgesc singură cum că este ușor. Poate câștig mai bine decât alte fete, dar e o slujbă care îți acaparează tot timpul. Nu pot să închei la cinci, să pun husa pe mașina de scris și să plec acasă. Apoi există pauze între contracte în care nu câștig nimic și trebuie să trăiesc din economii sau mai există posibilitatea unei boli, a incapacității de a lucra pentru o perioadă de timp. Banii se termină repede. După cinci ani de muncă, mă pot lăuda cu un apartament ipotecat cu două camere. Nu e chiar viața la nivel înalt pe care ți-o închipuiai tu, nu?

Trenul porni. Înainta ușor de-a lungul peronului plin de rude și prieteni care făceau cu mâna. Apoi geamurile se închiseră și pasagerii se așezară la locurile lor.

Prin fața ochilor Sophiei se perindau suburbiile Münchenului, turnurile gemene de la Frauenkirche străjuiau orizontul, cupolele verzi străluceau în soarele după-amiezii.

Fusese prea dură cu sora ei? se întreba. Tensiunea din copilărie era mereu prezentă între ele și acum, în viața adultă; nu dispăruse niciodată. Întotdeauna se simțea vinovată și deprimată după o întâlnire cu Hilary. Nu-și putea explica acest lucru, nu reușise să găsească un motiv. Știa însă că rănile copilăriei lăsaseră urme adânci.

Obișnuită de mică să fie un spectator pasiv al adorației părinților pentru drăgălășenia plină de viață a fiicei lor mai mici, Sophie a realizat foarte devreme că ea nu era iubită în același fel. Încercările ei de a le face pe plac și de a se apropia de sora ei au fost întotdeauna respinse – cu gentilețe, ce-i drept, dar respinse – cu același râs cristalin cu care Hilary îi fermeca pe cei din jur. Până să atingă vârsta adolescenței, Sophie era deja conștientă că lipsa ei de frumusețe și farmec făcea din a o iubi și pe ea o sarcină foarte dificilă pentru familia sa. Treptat, s-a îndepărtat de ei, ferm hotărâtă să nu mai încerce în nici un fel să le câștige dragostea și aprobarea.

A reușit. În anii care au urmat, și-a clădit o viață a ei în afara căminului părintesc, investindu-și toată energia în studiu. Deși se întorcea seară de seară acasă, se ambiționase să rămână cu orice chip în afara cercului familiei sale, să nu deranjeze acolo unde simțea că nu este dorită. Încet-încet, cu durere în suflet, se învățase să privească de pe margine la fericirea pe care nu-i era dat s-o poată trăi și ea.

Așa că, atunci când bomba fusese aruncată în dimineața celei de-a optsprezecea aniversări a ei, era deja pregătită.

Nu era fata lor, i-au spus pe un ton grav. Fusese adoptată de foarte mică, atunci când pierduseră speranța de a mai avea un copil al lor. Acum că devenise adult, erau de părere că este dreptul ei să afle.

Percepuse totuși într-un mod straniu faptul că n-a simțit nimic. O dată șocul inițial trecut, nici măcar surprinsă nu mai era. Așa se explicau o grămadă de lucruri pe care, copil fiind, nu le putuse înțelege. Atunci, trebuise să recunoască marea bunătate cu care fusese tratată. Dacă n-ar fi fost părinții ei adoptivi, ar fi crescut într-un orfelinat, fără casă sau familie. În plus, știa cât de greu le fusese s-o păstreze și pe ea după ce se născuse Hilary.

Trei ani mai târziu, moartea lor subită la o săptămână unul de celălalt, o lăsase pe Sophie cu un sentiment puternic al responsabilității pentru Hilary. Sperase că pierderea le va apropia, dar acest lucru nu s-a întâmplat, ostilitatea dintre ele s-a menținut. Era vina ei? se întreba Sophie adesea. Oare invidia încă frumusețea și norocul lui Hilary: un soț care o adora, o casă frumoasă și copii minunați? Nu. În ultima, vreme simțea că toate bucuriile cu care viața o dăruise pe Hilary nu-i aduseseră acesteia fericirea. Ea însă tot se întreba dacă nu cumva greșise față de sora ei.

Sunetul clopoțelului o trezi pe Sophie din reverie. Chelnerul în halat alb anunța cina. Tânăra nu dorea o masă copioasă, se mulțumi cu un hamburger cu cartofi prajiți și o cafea de pe căruciorul care se oprea în dreptul fiecărui compartiment.

O podidise brusc oboseala. Ultimele două zile în Anglia trecuseră valvârtej, împachetatul și pregătirile de plecare nu-i prea lăsaseră răgaz de odihnă. Se uită la ceas. Se va întuneca până va ajunge la Kitzbühel. Își termină cafeaua, se lăsă pe spate și închise ochii. Nu știa la ce să se aștepte de la contractul cu von Hartog.

Sări ca arsă când se anunță Kitzbühel ca fiind următoarea stație.

Afară era întuneric beznă. Pătura albă de zăpadă încremenea atmosfera până spre vârfurile semețe ale munților. Ici-colo, câte o luminiță trăda existența vreunui cătun izolat pe pantele abrupte.

Aerul proaspăt îi înțepă aspru obrazul când coborî treptele înguste și păși pe platformă, trăgând valiza după ea. În jurul ei, din mulțimea de oameni se ridicau chemări, râsete și discuții aprinse. Toată lumea se îndrepta spre banda rulantă pe care erau descărcate bagajele. Sophie rămase pe loc, așteptând.

În timp ce trenul ieșea din gară, un tânăr traversă peronul spre ea. Înalt și slab, purta echipamentul obișnuit de schi: pantaloni, cizme și hanorac cu glugă. Nu-i vedea fața în lumina slabă ce venea dinspre clădirile gării.

– Domnișoara Carter? Se opri.

– Bună seara! Spuse Sophie întinzând mâna.

– Slavă Domnului! răspunse el și-i strânse mâna înainte de a ridica geamantanul de jos. Mă numesc Peter Kroner. Eu și sora mea avem grijă de vila Hartog

– Vă sunt recunoscătoare că ați venit să mă luați, spuse ea în drum spre ieșire. Oh, schiurile mele! își aminti ea.

– Aveți schiurile dumneavoastră? Era surprins.

– Da. Se întoarse. Erau în vagonul de bagaje.

– Așteptați aici. Le aduc eu.

O lanternă se aprinse în mâna lui.

Câteva minute mai târziu, după ce-i recuperase și restul bagajului, Peter Kroner o conducea la sania extravagantă ce-i aștepta în fața gării. Dădu la o parte păturile de pe spatele celor doi cai a căror respirație fierbinte se transforma în abur în contact cu aerul rece al nopții. Sophie se ghemui sub covorașul gros de lână în timp ce el sărea pe locul din stânga. Porniră.

Troiene de zăpadă se îngrămădeau pe ambele laturi ale drumului, înăbușind zgomotele nopții. Liniștea era intensificată de clinchetul cristalin al celor câțiva clopoței de pe hamuri, hârșâitul ritmic al saniei pe zăpadă fiind singurul zgomot care-i mai acompania în drumul spre luminile Kitzbühelului.

– Lisl, am sosit!

Peter Kroner deschisese ușa de la intrare și o poftise pe Sophie în căldura holului. O siluetă robustă apăru după o ușă.

– Sora mea, făcu el prezentările.

– Bine ați venit! îi ură o voce tânără.

– Îmi pare bine! Sophie zâmbi și întinse mâna în direcția tinerei fete. Avea în jur de optsprezece ani, o față rotundă încadrată de părul blond, împletit, ce accentua albastrul ochilor mari și zâmbitori. Era îmbrăcată într-un costum tirolez cu fusta închisă la culoare, bluză albă și vestă strânsă pe corp, tricotată, de culoare neagră, cu fire verzi și nasturi argintii. Era de fapt costumul tradițonal ce mai era încă purtat de multe austriece.

– Te rog, du valiza sus înainte să mergi să te ocupi de cai, îșI instrui Lisl fratele. Sophie se întreba care era mai în vârstă dintre cei doi. V-am pregătit masa, continuă ea, dar poate doriți să vedeți camera mai întâi? întrebă.

– Ar fi minunat, exclamă Sophie recunoscătoare și o urmă pe tânără pe scări în sus.

Holul era lambrisat și două cufere de lemn flancau șemineul de ceramică pictată care trimitea căldură până la etajul superior. La capul scărilor o luară la dreapta pe un coridor.

– Aripa copiilor, explică Lisl.

– Ei dorm acum? întrebă Sophie în șoaptă.

– Nu, Lisl zâmbea. Vin mâine.

Deschise o ușă la capătul culoarului. Peter sosise cu geamantanul. Primul gând al Sophiei fu că era o încăpere încântătoare. Intimă și luminoasă, cu un fotoliu confortabil, șemineu – un lux neobișnuit – și o masă pătrată cu două scaune cu spătar înalt.

– Dormitorul este acolo, indică Lisl cu mâna întinsă. Baia aici. Ușa aceea dă spre camerele copiilor și bucătărie. Se întoarse către Sophie. Cred că sunteți obosită, da? Așa că vă las să despachetați. Aduc mâncare în jumătate de oră.

– Minunat!

Dormitorul era micuț și simplu, cu un șifonier masiv de mahon cu oglindă pe una dintre uși și un pat enorm. Sophie oftă ușurată. Adesea, paturile ce i se repartizau erau prea scurte pentru ea. Era clar că de data asta nu va avea probleme. Patul era deocamdată cel mai mare avantaj al acestei slujbe. Despachetă în grabă.

Întinsă în cadă, care era de asemenea suficient de lungă pentru a-i permite să întindă picioarele, se gândea la primele contracte din cariera ei, la condițiile precare și la singurătatea ce o înconjura și căreia cu greu îi putea face față.

– Ai nevoie de un hobby, o sfătuise Lottie. Ceva care să-ți placă și să-l practici de una singură.

Până la urmă, îl găsise. Fusese întotdeauna îndemânatică la lucrul de mână. Ea făcuse majoritatea lucrușoarelor nepoatelor ei când erau mici. Îi plăcea tare mult să-și înfrumusețeze lenjeria intimă. Se simțea foarte bine știind că sub scrobeala hainelor ei de toată ziua purta chiloței de mătase și sutien de satin brodat de mână cu dantelă, iar cămașa ei de noapte avea bordură lucrată din mătase naturală.

Auzi ciocănitul discret în ușa salonului în timp ce-și încheia nasturii pijamalei de satin. Încălță papuceii cu toc și se înfășură în halatul matlasat, cea mai ambițioasă lucrare a ei de până atunci.

– Am pregătit o masă ușoară, explică Lisl. Cred că e prea târziu pentru mâncăruri grele. Așa că am adus supă, brânză și fructe. E bine, da?

– Perfect. Sophie se așeză. Mirosul delicios al supei cremă de legume se împrăștiase în toată camera.

– Bun! Lisl dădu să plece, dar se întoarse. Mâine după… Frühstück – cum spuneți?

– Mic dejun.

– Ach… vorbiți limba mea?

– Un pic

– Sunt tristă! Lisl părea sincer dezamăgită. Vreau să-mi fac engleza mai bun!

– Atunci, o să vorbim în engleză.

– Mulțumesc! Așa că mâine după… mic dejun, vă duc să vă arăt tot!

– Excelent, mulțumesc. Oh, Lisl, schiurile mele, unde sunt?

– Aveți schiurile dumneavoastră? Deci schiați foarte bine. Probabil jos, lângă casă, cu schiurile familiei.

O oră mai târziu, Sophie era gata de culcare. Își dădu jos halatul și se întinse în fața focului. Oricât de obosită era încercă să-și facă exercițiile de seară. Trăindu-și viața la nivelul celor mici pe care-i avea în grijă, de cele mai multe ori nu reușea să facă suficientă mișcare, așa că își alcătuise un program de exerciții zilnice pe care-l respecta cu strictețe.

Respirând adânc, cu brațele întinse deasupra capului, făcea extensiile, corpul ei răspunzând cu ușurință la mișcările bine cunoscute. Sprijinindu-și toată greutatea pe umeri, cu mâinile în șolduri, ridică piciorele în aer și începu bicicleta.

Deodată, liniștea casei fu întreruptă. Pași repezi se apropiau de-a lungul coridorului și fără nici un avertisment, ușa camerei fu dată de perete.

Sophie întoarse capul. În pragul ușii stătea cel mai înalt bărbat pe care-l văzuse în viața ei. Cu mult deasupra ei, dominant, umplea pur și simplu camera. Pentru o secundă de uluire, ambele siluete rămaseră nemișcate.

Apoi, un zâmbet apăru pe față Sophiei când realiză în ce poziție ridicolă se afla, cu picioarele în aer. În următoarea secundă reveni cu tălpile pe podea și se și ridică în picioare. Bărbatul nu se mișcase. Se uită în sus la el. Nu era obișnuită să se uite în sus la oameni, dar pentru a-l cuprinde cu privirea pe necunoscutul din

fața ei avea de ridicat ochii pe o distanță considerabilă. Își încălță papuceii pentru a mai câștiga în înălțime. Dar tot fu nevoie să ridice capul pentru a-i vedea fața.

Șocul îi urcă un nod în gât. Era cel mai dezarmant de chipeș bărbat care-i fusese dat să-l vadă vreodată: brunet cu reflexe roșcate în păr, frunte lată, nas puternic, sprâncene drepte accentuând arzătorii ochi verzi și o gură frumos conturată deasupra unei bărbii ferme. În afara feței, nu vedea mare lucru din persoana lui. Era îmbrăcat într-o haină lungă de piele cu garnitură de blană care-i ajungea până la cizmele înalte, negre. Avea în brațe câteva pachete, ambalate sub formă de cadou, în culori vesele.

Își regăsi în cele din urmă cuvintele.

– Te rog, închide ușa, îl rugă ea în germană, surprinsă de nota răgușită a propriei voci.

Dar el stătea acolo. Doar ochii i se mișcau. Privirea lui până atunci ațintită la fața ei coborî. Satinul alb al pijamalei îi scotea în evidență formele.

Sophie simți roșeața urcându-i în obraz. Nimeni n-o mai văzuse până atunci în mătasea și satinul pe care le purta pe pielea goală. Practic, îl simțea scrutând-o din cap până în picioare. Cu mișcări stângace, întinse mâna după halat. Ochii lui se opriseră pe sânii ei, mult prea vizibili prin materialul fin în timp ce întindea pe rând brațele pentru a se îmbrăca.

Buzele lui se curbară ușor, iar privirea continuă să coboare de-a lungul curbei taliei, rotunjimii șoldurilor, picioarelor lungi… Dar asta nu fu tot. Încet, fără grabă, ridica acum ochii pe același traseu… Poposi cu privirea pe buzele ei înainte de a întâmpina furia ce-i ardea în ochi.

Rușinea ei se topea treptat pe măsură ce prezența lui la ea în cameră se prelungea. Evident, era obișnuit ca femeile să-i cadă la picioare! Ei bine, ea era trecută de vârsta la care să i se mai întâmple astfel de copilării, își impuse să creadă. De parcă i-ar fi citit gândurile, el arboră un zâmbet larg, sincer, care-i dezveli dantura albă.

Sophie își ținu răsuflarea. Doamne Dumnezeule, cât farmec! Nici nu era de mirare că ochii-i radiau de încredere în propria înfățișare. În ei se putea citi cu ușurință certitudinea că nici o femeie nu i-ar putea rezista.

Nu-i plăcuseră niciodată bărbații chipeși. De obicei erau persoane fără pic de umor și sufereau de o vanitate exagerată. Iar acest caz, evident, nu era o excepție. Clipi ironic și-i înfruntă privirea zâmbitoare cu farmecul lui îndelung exersat cu tot. Se întreba cât mai avea de gând să stea acolo făcându-i ochi dulci în felul ăsta.

Se adună în cele din urmă. O ușoară înclinare a capului, o întoarcere rapidă și dispăru, închizând fără zgomot ușa în urma lui.

Spre propriul amuzament, Sophie realiză că tremura. I se tăiaseră picioarele. Probabil situația o enervase mai mult decât își dădea seama, își spuse ea cu hotărâre.

Cine era oare? se întrebă. Să fie tatăl copiilor? Foarte probabil, având în vedere cadourile pe care le avea în brațe. Dar atunci, ar fi trebuit să știe că a sosit și n-ar fi intrat în camera ei în felul în care o făcuse.

De fapt, nu avea importanță. Dar nimic nu explica bătăile accentuate ale inimii, nici culoarea din obraji pe care o observă în oglinda din dormitor. Pielea ei suferise un fel de reacție. Doar nu i-a fost frică!? Se descurcase ea cu vizitatori nocturni mult mai fioroși de-a lungul carierei de guvernantă. Nici unul nu reușise să-i accelereze pulsul. Surpriza era de vină și bruschețea cu care se petrecuseră lucrurile, decise ea înainte să stingă lumina și să se culce.

Capitolul 2

Sophie stătea la începutul celei mai înalte pârtii din Hahnenkamm. Ceasul ei deșteptător sunase la ora șase. Se grăbise să se îmbrace în costumul alb de schi și coborâse scările în vârfurile picioarelor până în hol unde se încălțase și-și luase schiurile.

Fusese singura care luase liftul la acea oră, urcând de la prima la a doua oprire pentru a coborî schiind. Purtată în sus în liniște deplină, mult deasupra orașului încă adormit, văzuse primele raze de soare ivindu-se printre nori. Acum, privind în josul pârtiei, simțea căldura ce se prevedea pentru această nouă zi. O persoană, două, apăruseră pe pârtiile de dedesubt, dar aici sus era singură singurică și un sentiment profund de încântare o cuprinse. Totul în ființa ei o îndemna să se lanseze la vale.

Își puse ochelarii la ochi, ridică bețele și le înfipse în zăpada compactă. Nu ninsese deloc în timpul nopții și zăpada de pe pistă trimitea sclipiri înghețate în lumina soarelui ce răsărea. Trebuia să fie atentă, mai ales că nu mai fusese cu schiurile din primăvara trecută.

Porni. Vântul îi bătea în față, zăpadă o înconjura cât vedea cu ochii și nici urmă de picior omenesc. Din ce în ce mai repede, dar cu grijă, reacomodându-se cu schiurile, corpul unduindu-i-se grațios în ritmul acestui sport minunat pe care îl iubea la

nebunie. Nu se avântă în inima muntelui, ocoli cu prudență zonele periculoase. În numai câteva zile, avea să le înfrunte. Avea nevoie doar de o perioadă scurtă pentru a-și reintra în mână.

În timp ce încetinea, un alt schior trecu în mare viteză pe lângă ea și o salută prietenește cu unul dintre bețe. Înalt și îmbrăcat în negru, cu schiuri foarte lungi, de expert, cobora într-un ritm amețitor… Se opri pentru o clipă și-l urmări cu privirea până dispăru în spatele unui pâlc de copaci mult în josul pantei. Făcu apoi cale întoarsă spre casă.

Lisl o prinse în timp ce urca scările în șosete.

– Guten Morgen! o interpelă ea, cu un zâmbet larg pe buze. Ați fost la schiat, da?

Sophie încuviință din cap.

– Herr Baron a întrebat de dumneavoastră, continuă ea. Dorea să luați mic dejun împreună.

– La ce oră?

– Neun Uhr. Coborâți și arăt eu, completă Lisl explicația înainte să se despartă.

În camera ei, Sophie se dezbrăcă și intră sub duș. În douăzeci de minute, era gata. Privindu-se în oglindă, se întreba dacă guvernanta permanentă a copiilor purta uniformă sau adoptase și ea ținuta lejeră, în blugi, atât de comună acum printre tinerele care practicau această meserie. Sophie purta uniforma Norland, în tonuri de maro, doar când pleca cu diverse sarcini în afara casei. Pentru interior, își făcuse o serie de rochii albe de bumbac, stil tunică, purtate cu o bonetă în care își ridica părul, ciorapi albi și pantofi comozi cu toc potrivit. Aspectul general era mai degrabă al unei infirmiere, dar din experiența ei, copiii răspundeau la această imagine, locul ei în casă fiind astfel bine definit. De-a lungul anilor, realizase că felul în care se vedea pe sine însăși era și felul în care o percepeau cei din jur. Familiile cu care lucrase nu puseseră niciodată la îndoială eficacitatea calmă și detașată pe care acest exterior o sugera și era recunoscătoare pentru acest lucru. Îi dădea posibilitatea să-și ducă viața după bunul ei plac, undeva la marginea vieților lor, urmărindu-i. Așa era pe teren familiar, sigur și se

descurca de minune. Nimeni nu emitea pretenții la adresa ei pe care să nu le poată întâmpina cu ușurință. Nu se implica în viața personală a adulților și copiilor cu care locuia. Astfel, când venea vremea să meargă mai departe, putea să facă acest lucru fără nici un fel de regrete.

Câteodată, se întreba ce se întâmplase cu pasiunile și disperările copilăriei sale. Le considera pălite în timp și nu avea nici un interes să încerce a le reînvia.

Abia de-și mai amintea de acea adolescentă nechibzuită care petrecea ore în șir visându-se o Sophie foarte diferită de ceea ce era în realitate, frumoasă și atrăgătoare, care putea cere și primi admirație și afecțiune, dragoste și pasiune.

Sophie zâmbi trist în oglindă la imaginea adevăratei Sophie – detașată, impecabilă, ordonată și controlată – la mii de ani lumină distanță de plăsmuirea unei imaginații tinere și înfocate.

Coșmarurile se mai întorceau câteodată cu o sălbatică violență, nepermițându-i să uite că emoțiile puternice ale adolescenței s-ar putea să mai pâlpâie încă undeva în străfundul sufletului ei, sub fațada de stăpânire pe sine, amenințând să-i distrugă existența liniștită pe care și-o clădise cu atâta efort. Intra în panică, dar nu pentru mult timp. Lumina zilei alunga astfel de amintiri îngrozitoare. În plus, deveneau din ce în ce mai rare cu trecerea anilor și pe măsură ce viața ei se desfășura lin, netulburată de nimic.

Pantofii ei pe covor nu făceau nici un zgomot. Coborâse și acum urmărea sunetul vocii lui Lisl pentru a găsi bucătăria.

– Gut, o întâmpină Lisl ștergându-se pe mâini și scoțându-și șorțul. Vino, arăt!

Micul salon în care se lua micul dejun era încântător. Grinzi închise la culoare susțineau tavanul jos și câteva ferestre mari pe unul dintre pereți lăsau să intre lumina soarelui reflectată în stratul gros de zăpadă care troienise grădina. Puținul galben pal din draperii și perne adăuga luminozitate încăperii. Șemineul din ceramică de un albastru strălucitor și același tip de parchet ca în celelalte camere completau decorul. În dreptul ferestrelor, o masă rotundă era așezată pentru micul dejun.

– Aduc cafea! spuse Lisl și dispăru.

Sophie se apropie de fereastră cu mâinile în buzunarele rochiei. Era conștientă de sentimentul necunoscut ce plutea în aer. Un fel de tensiune. Nu putea suferi să fie pusă să aștepte. Îi plăcea foarte mult ceea ce făcea, dar era obișnuită să-și facă singură programul, să mănânce fie singură, fie cu copii. Nu avea nici un chef să mănânce alături de cel care o angajase și se uita cu neliniște la cele două tacâmuri de pe masă.

– Domnișoară Carter, se auzi o voce puternică în spatele ei. Engleza era impecabilă.

În sfârșit, își zise ea și se întoarse cu fața spre bărbatul de noaptea trecută.

– Maximilian von Hartog, continuă el formal.

– Bună dimineața, sună politicos răspunsul în timp ce el se apropia cu mâna întinsă.

Remarcă strângerea fermă, mâna frumoasă…

– Luați loc, făcu un semn către masă.

Ea dădu din cap și se așezară unul în fața celuilalt.

– Îmi cer scuze pentru aseară, cuvintele lui îi mângâiau auzul. Uitasem că trebuia să fi ajuns deja. Căutam un loc unde să las cadourile copiilor.

– Este în regulă. Vocea ei trăda puțină stânjeneală. Îl privi în ochi, conștientă de faptul că i se uscase gura și de un tremur inexplicabil. El îi întoarse privirea, calm, politicos, formal, fără ca ochii verzi să-și schimbe vreun milimetru direcția.

În acea clipă, Lisl intră cu cafea, cornuri, lapte fierbinte și unt. Fructe proaspete și dulceață făcută în casă se aflau deja pe masă.

Sophie se relaxă, mustrându-se pentru nervozitatea nejustificată. El turna cafea pentru amândoi.

– Ați călătorit bine ?

– Da, mulțumesc.

– Am înțeles că orașul nu vă este necunoscut. Ați mai fost în Kitzbühel?

– Mi-am petrecut câteva vacanțe aici, răspunse ea începând să ungă o bucată de pâine cu unt.

– Vorbiți germana?

– Puțin.

– Suntem norocoși să vă avem, continuă el. Recunoscători în adevăratul sens al cuvântului. Am înțeles de la agenta dumneavoastră că acest angajament v-a cam dat planurile peste cap.

Sophie nu răspunse la această ultimă remarcă. Ridică ceașca de cafea și luă o înghițitură, concentrându-și toată atenția asupra acestui gest.

– Copiii când sosesc? întrebă ea.

– O să ajungă înainte de prânz. Am vorbit cu Lisl să vă țină de urât în dimineața asta, să vă arate casa.

– Mulțumesc. Îmi puteți spune câte ceva despre programul obișnuit al copiilor pe parcursul ședерii lor aici ?

– Aceasta a fost și intenția mea când v-am invitat să luăm masa împreună în această dimineață, o asigură el sec.

Sophie resimți brusc antipatie față de acest bărbat chipeș, dar rece. Doar n-o bănuia că-și închipuia că el are vreun interes personal în a lua micul dejun cu ea!? Ridică bărbia într-un gest care nu avea nevoie de cuvinte și-l privi în ochi. Un zâmbet straniu, neexprimat pe față, îi licărea în privire, de parcă îi putea citi gândurile. Încercă să mascheze pe cât posibil ceea ce-i trecea prin minte și așteptă ca el să continue.

– Vă veți ocupa de micul lor dejun, sugeră el. Aveți toate cele necesare în bucătăria de sus. Lisl vă va aduce pâine proaspătă și tot ce este nevoie în fiecare dimineață. Făcu o pauză și mușcă dintr-un corn bine rumenit. Pentru o clipă, dinții albi luminară fața bronzată. Sophie își coborî privirea în ceașca de cafea. Vor merge la școala de schi dimineața de la nouă la douăsprezece, cred. Cel mai bine verificați ora când vă întâlniți mâine cu instructorul. Vor lua prânzul jos și, în afară de micul dejun, Lisl le va pregăti mesele.

Îl privi surprinsă, cu o întrebare pe buze. El făcu un gest cu mâna:

– Este mai ușor așa. Sunt în vacanță, iar dumneavoastră ați putea profita de școala de schi în timp ce-i așteptați pe ei. Prefer să petreceți timpul cu copiii, nu în bucătărie. Dacă v-ați putea ocupa

și de spălatul lucrurilor lor în timp ce ei dorm, Lisl v-ar rămâne recunoscătoare. Are foarte multe de făcut în perioada asta a anului. Avem casa deschisă și diferiți membri ai familiei trec pe aici pentru câteva zile, la schi. Copiii o să ia cina sus și rămâne să hotărâți împreună cu Lisl detaliile și dacă doriți să mâncați împreună cu ei sau mai târziu. O privi peste masă. Vor exista zile când vă voi ruga să cinați jos pentru că ar putea fi singurul prilej de a discuta eventuale probleme.

Sophie nu comentă, nici nu se declară de acord. După un moment de tăcere, el se sprijini de spătarul scaunului și-și aprinse o țigară. Mișcările lui erau ciudat de grațioase, remarcă absentă Sophie, mâinile, deși cu degete lungi și subțiri, arătau forță. În ciuda dimensiunilor impresionante, nu arăta ca un bărbat solid. Musculatura umerilor și a brațelor se ghicea sub pulovărul ușor.

– Mai rămâne timpul dumneavoastră liber.

– Am înțeles că am o zi liberă pe săptămână, spuse ea cu ochii în farfurie.

– Duminica este bine?

– Mulțumesc.

– Și serile, bineînțeles. Dacă doriți să ieșiți, anunțați-o pe Lisl și o să fie ea atentă la copii. Nu sunt mici, dar să nu facă cine știe ce pozne profitând de absența dumneavoastră.

– Emil are unsprezece ani, mi s-a spus, și Erika nouă?

– Da. Părea surprins.

– Din păcate, asta este tot ce știu despre ei. Nu am avut suficient timp pentru a afla mai multe. Ea îi zâmbi; pentru o secundă, ochii lui se umplură de căldură.

Dintr-o dată, expresia de pe fața lui încremeni, țigara pe care o avea în mână se opri în aer, ochii verzi căpătară o fixitate atentă. Sophie simți din nou tensiunea, de parcă încăperea se încărcase electric. Zâmbetul îi muri pe buze. Senzația dură o clipă… Se adunase și se ridicase de la masă.

– Cred că asta este tot, spuse el. Aveți întrebări?

– Nu, răspunse ea. Doar dacă nu există și altceva ce ar trebui să știu, vreun fapt anume care ar putea influența în vreun fel relația mea cu copiii…

Stătea la fereastră, privind afară. Sophie ajunse în sfârșit cu privirea la nivelul profilului său. Îi remarcase înălțimea noaptea trecută, acum vedea cât de lat în umeri era și ce picioare lungi avea.

– Părinții lor sunt recent divorțați, cred că știți acest lucru. Dar eu nu sunt de acord ca în astfel de situații copiii să fie tratați cu mănuși, doar pentru că au trecut prin ceva care n-ar trebui să facă parte din copilăria nimănui. Dimpotrivă, cu cât este mai normală viața lor de zi cu zi, cu atât mai repede se vor adapta situației. Se întoarse către ea. Am încredere în experiența pe care o aveți cu copiii. Agenta dumneavoatră v-a recomandat tocmai pentru sensibilitatea și înțelegerea de care puteți da dovadă.

Sophie îl privi cu puțină curiozitate. Vocea lui suna rece și impersonal. Ascundea oare emoția profundă pe care ar fi trebuit să i-o trezească gândul la copii și ideea că aceștia își pierduseră căminul? Ochii ei se îndreptară spre fereastră. Cum ajunsese familia să se destrame? Îl părăsise soția? Sau își găsise el pe altcineva? Oricare ar fi fost acel „ceva“ prin care nimeni n-ar trebui să treacă în copilărie, atitudinea lui față de situația în care se aflau proprii copii era ciudat de distantă și nepăsătoare.

O țintuia cu o privire încărcată de sentimente nerostite, parcă pretinzând de la ea ceva ce nu putea exprima în cuvinte. Își făcea griji că ea ar putea amplifica suferința copiilor? Credea că exista posibilitatea ca ei să nu-i pese de sentimentele lor?

Îi înfruntă netulburată privirea.

– Voi face tot ce-mi va sta în putință ca să se bucure de vacanță fără tensiuni inutile, răspunse ea răsuflând ușurată, căci el își retrăgea privirea de pe chipul ei.

– Mulțumesc, sună rece răspunsul.

– Îmi cer scuze, eu mă retrag, spuse Sophie și se ridică. El rămase nemișcat în timp ce ea părăsea în tăcere încăperea.

Pe la jumătatea dimineții, liniștea casei se destrămă. Sophie auzea tropăituri jucăușe și murmur voios. Copiii veniseră. După ce aruncă o ultimă privire în camera ce fusese pregătită pentru ei spre

a se asigura că totul este gata, ieși. Văzu pe fereastră sania trasă la scară, copiii coborând și pe Peter descărcând bagajele. O luă în jos pe scări.

Era la jumătatea drumului când se deschise ușa de la intrare. În același timp, Maximilian von Hartog ieșea din biroul lui în hol. Așadar, nu se dusese să-i ia pe copii de la gară, se gândi ea când cei mici dădeau buzna înăuntru.

– Onkel Max! Onkel Max!

Fetița traversă holul în fugă și-i sări în brațe. Unchiul Max! Prin urmare nu era tatăl copiilor, ci unchiul lor. Se uita înmărmurită la el. Cea mică își înfășurase brațele în jurul gâtului lui și-l săruta apăsat pe ambii obraji.

– Bună, mititico! O ridicase în brațe. Întoarse capul pentru a-i arunca Sophiei o privire, cu o sprânceană ridicată într-un amuzament ironic. Ea întoarse rapid capul pentru a-i ocoli privirea. Înadins o indusese în eroare la micul dejun, lăsând-o să creadă că erau copiii lui. Un val de furie la gândul aroganței cu care o tratase îi tăie respirația. Dar numai pentru o secundă, căci atenția îi fu atrasă de altceva.

Un alt bărbat se îndrepta acum către ea: înalt, puțin adus de umeri și slab, îmbrăcat într-o canadiană groasă și cu o căciulă de blană pe cap. Ochii căprui o priveau hotărât în timp ce își scotea mănușile. Zâmbi:

– Domnișoara Carter? întrebă cu o voce blândă și întinse mâna. Klaus von Hartog, tatăl copiilor.

Sophie coborî cele câteva trepte care mai rămăseseră și-i strânse mâna.

– Fiți binevenită, îi ură în germană. Cred că vi s-a asigurat tot confortul…

– Da, mulțumesc!

– Vi-l prezint pe fiul meu, Emil. Îl împinse ușor pe băiat înainte pentru a le face cunoștință. Fă o plecăciune în fața domnișoarei Carter, Emil! sună îndemnul. Băiatul strânse mâna Sophiei, pocni din călcâie și înclină politicos din cap înainte de a o fixa cu privirea.

Înăltuț și subțire, cu părul blond riguros pieptănat pe spate, lăsând să se vadă fruntea inteligentă, băiatul avea în schimb chipul micuț, timid, dacă nu chiar un pic speriat.

– Emil, repetă cu seriozitate Sophie.

– Și pe fiica mea, Erika! Se întoarse către ea. Domnișoara Carter, dădaca voastră, explică el.

Încă în brațele unchiului ei, fetița se uita de sus la ea.

– Erika! Sophie i se adresă cu blândețe mai ales că-i întâlnise privirea „fioroasă". Un copil adorabil, cu obrajori bucălați și ochi albaștri ca ai fratelui ei, blondă, cu părul împletit în două codițe.

– Tu nu ești dădaca mea, se indignă ea.

– Nu, nu sunt, aprobă Sophie înainte ca vreunul dintre cei doi bărbați să apuce să spună ceva.

– Și n-o să-ți spun așa! continuă copila încruntându-se. Unchiul ei o lăsă jos, iar Sophie coborî puțin la nivelul ei pentru a o întreba blând:

– Atunci, cum vrei să-mi spui?

– În nici un fel. Nu-mi place de tine și nu o să vorbesc cu tine deloc.

– Destul, Erika! o întrerupse tăios tatăl ei. Îți vei cere scuze domnișoarei Carter pentru impolitețe. Imediat!

– Ba nu, tati! Fețișoara ei exprima răzvrătire. Sophie interveni:

– Mă întreb cum o să ne descurcăm dacă nu vrei să vorbești cu mine. Adoptase o atitudine gânditoare. Am putea folosi limbajul semnelor.

– Nu este deloc o idee bună! replică Erika cu o superioritate copilărească. Oricum n-ai înțelege ce-ți spun.

– Adevărat. Sophie menținea atitudinea gânditoare, ca și cum încerca să găsească soluție la o reală problemă. În mod sigur, găsim noi ceva. Dar acum este timpul să despachetăm și să ne schimbăm. Și pentru asta am nevoie de ajutorul vostru, să-mi spuneți unde e locul fiecărui lucru.

Sophie nu-și dezlipea privirea din ochii micuței, tensiunea dintre ele fiind evidentă pentru toți cei din încăpere.

– Sus sunt și câteva surprize de despachetat, continuă ea și cu un gest firesc se apropie de prima treaptă. Și bineînțeles felicitarea de însănătoșire grabnică pentru dădaca voastră trebuie scrisă…

– Ce este aceea o felicitare de însănătoșire grabnică? întrebă Erika. Curiozitatea o făcuse să uite de îndârjirea anterioară.

– O să-ți arăt, răspunse Sophie și o luă în sus pe scară. Haide, Emil! adăugă fără a întoarce capul.

În spatele ei, nimeni nu se mișcă din loc. Dar ea continuă să urce scările încet, dar într-un ritm constant.

– Bun! Ne vedem la prânz, concluzionă Maximilian von Hartog. Bem ceva, Klaus?

Se întoarse către celălalt bărbat și brusc tabloul nemișcat prinse viață. Peter luă bagajele și porni pe scară în urma Sophiei, Emil murmură ceva de neînțeles și-i urmă la rândul lui. Klaus von Hartog își dezbrăcă haina și intră împreună cu fratele lui în birou, Erika rămânând singură în hol.

Sophie tot nu se uită în urmă. Deasupra ei, Emil, care o depășise, pe scară, exclamă:

– Uau!

Era deja prea mult pentru micuța îndărătnică. O luă în goană în sus pe scări și fugi pe lângă Sophie.

– Așteaptă-mă și pe mine, Emil! strigă ea. Vreau să văd!

Cu un zâmbet, Sophie o urmă pe coridor și apoi în camera copiilor.

Copiii dormeau. Sophie lăsă ușa dormitorului întredeschisă în eventualitatea că vreunul dintre ei s-ar trezi și merse la bucătărie să facă curat.

În mare, totul decursese bine. Despachetatul cadourilor, felicitarea pentru dădaca Elisabeth și prânzul împreună cu tatăl și unchiul lor contribuiseră la spargerea gheții. Toate acestea terminate, Sophie fusese neînduplecată în legătură cu odihna de după-amiază. Apoi ieșiseră toți trei în oraș, iar Sophie îi tratase cu ciocolată caldă și o delicioasă prăjitură cu miere. Întorși acasă intraseră în baie și apoi luaseră o cină ușoară. Până să le termine de citit povestea, erau deja adormiți.

Când se dusese să-i trezească după somnul de după-amiază, îi găsise pe amândoi în camera lui Emil. Tăcuseră brusc când o văzuseră, iar Emil se înroșise. Vorbeau despre ea. Pentru Sophie nu era o noutate să fie întâmpinată cu ostilitate, se obișnuise deja. Ignorase încercările Erikăi de a o înțepa. Nu se străduise nici să se pună bine cu ei, nici nu se arătase severă. După cină îi ținuse atât de ocupați cu activități bine gândite și planuri pentru zilele următoare încât până și Erika uitase de supărare, încântată fiind de jocurile noi și de exercițiile fizice despre care le spusese că le vor face împreună în fiecare seară.

Agăță prosopul de bucătărie în cui și se uită la ceas. Era timpul să meargă jos. Mai devreme Klaus von Hartog îi ceruse să coboare după ce adorm copiii, promițând că n-o să-i răpească mult timp.

Se auzeau voci în salon. Bătu la ușă.

– Herein.

Cei doi bărbați se ridicară când apăru în cadrul ușii.

– Bună seara, domnișoară Carter! Vă rog, intrați și luați loc!

Klaus von Hartog trase un al treilea scaun în fața focului. Maximilian von Hartog salută politicos din cap și se retrase. Sophie răsuflă ușurată; prezența lui o stânjenea.

– Povestiți-mi cum a mers astăzi.

– Binișor, spun eu.

– Sunt amândoi foarte sensibili, după cum, ați remarcat și Erika are ieșirile ei. Dar blândețea și amabilitatea dumneavoastră o vor tempera cu timpul. Seamănă foarte mult cu mama ei, adăugă el, roșeața urcându-i în obraji.

Era încă îndrăgostit de fosta lui soție.

– Anul trecut pe vremea asta eram cu toții aici, așa că e prima noastră vacanță fără ea.

Brusc, ușa se deschise în spatele ei și Maximilian von Hartog se întoarse. Sophie încremeni.

– Cafeaua va fi gata imediat, spuse el zâmbindu-le cu amabilitate și așezându-se din nou în scaunul pe care-l părăsise mai devreme.

– Am înțeles că vărul meu v-a spus că nu vrem să aducem în discuție probleme de familie atâta timp cât copiii se află aici în vacanță, continuă Klaus von Hartog.

Vărul lui! Așadar cei doi bărbați nu erau frați. Așa se explica lipsa oricărei asemănări între ei: unul înalt și lat în umeri, extrem de masculin, iar celălalt foarte slab, fragil parcă, îmbătrânit înainte de vreme de o căsnicie ratată. Pe fața lui se putea citi o tristețe amară și resemnare, ca și cum soarta-i fusese mai aspră decât putea suporta. În plus, Sophie nu simțea din partea lui nici un fel de împotrivire la această stare de fapt, nu lupta pentru ceea ce-și dorea. Pe vărul său în schimb era imposibil să ți-l imaginezi permițând femeii iubite să-l părăsească. Maximilian von Hartog ar fi necruțător în încercarea de a o păstra lângă el sau a o expulza din viața lui fără drept de apel și fără a privi o clipă înapoi dacă s-ar dovedi nedemnă de dragostea lui. Nu-l vedea, dar îi simțea privirea cercetând-o și își dorea din tot sufletul ca el să-și găsească altceva de făcut.

– Vreau să petrec cât mai mult timp cu putință cu copii, dar există anumite probleme care nu depind de mine, spunea celălalt bărbat. Sunt chirurg și va trebui să mă întorc la Viena pentru câteva operații care au fost programate deja. Copiii mă înțeleg în ceea ce privește munca. S-au obișnuit. Doar că în trecut o aveau pe mama lor alături când lipseam. Aceasta va fi prima dată când nu le va fi alături într-o astfel de situație. Se înroși din nou și avu nevoie să-și dreagă glasul pentru a putea continua: sper ca acest lucru să nu constituie o povară, pentru că de multe ori voi fi nevoit să mă bazez aproape în totalitate pe dumneavoastră.

– Voi face tot ce-mi va sta în putință pentru a vă ajuta, îl asigură Sophie, întrebându-se de ce nu-i ținuse cu el la Viena.

– Soția mea… mama lor, se corectă el, și cu mine ne-am gândit că ar fi mai bine să nu-i lipsim de vacanța la schi, care face parte din rutina lor anuală.

– Aveți dreptate! spuse Sophie.

– Pleci mâine, Max? își întrebă el vărul.

– Nu. Maximilian von Hartog o privea din nou pe Sophie. Mai rămân o perioadă…

– Minunat! Încruntarea de pe chipul bărbatului mai în vârstă dispăru ca prin farmec. Copiii îl adoră pe unchiul lor, domnișoară Carter, mai ales Erika. Și el știe să se descurce cu ei când creează probleme.

– Voi face și eu tot ce-mi va sta în putință, sună replica lui Max von Hartog.

Sophie se ridică repede, într-un efort de a contracara efectul pe care-l avea asupra ei. Deși nu se uita la el, era perfect conștientă de puterea emanată de persoana lui, de privirea intensă cu care o scruta. Încercă să facă abstracție de el și să se concentreze la ce spunea tatăl copiilor:

– Oricum, îmi doresc să fiu și eu în preajmă cât de mult posibil. Doctorul von Hartog îi zâmbi cald și Sophie se mustră că-i disprețuise apatia. Era de la sine înțeles că era un chirurg cu o reputație excelentă, iar Sophie știa foarte bine că de multe ori oamenii talentați și de succes nu-și găsesc fericirea în viața personală.

– Îi duc eu mâine de dimineață la ora de schi și-i aduc înapoi la prânz. Vi-i las apoi în grijă pentru câteva ore și mă întorc seara să cinăm împreună. E bine așa?

– Bineînțeles. O să organizez fiecare zi în funcție de timpul dumneavoastră liber.

– Mulțumesc, zâmbi trist. Mi-era puțin teamă că o să doriți să le faceți un program strict.

– O să-i scot eu în oraș mâine după-amiază, domnișoară Carter, interveni Max von Hartog.

Sophie dădu din cap fără a-l privi:

– Ar fi bine să le lăsați timp pentru o scurtă odihnă după-amiază, adăugă ea.

– Bineînțeles. Îi aduceți dumneavoastră jos când sunt gata. O să mergem în vârful Hahnenkamm-ului cu telecabina și v-aș ruga să ne însoțiți.

Sophie încremeni.

– Aș folosi timpul respectiv pentru a rezolva anumite probleme.

– Va trebui să le lăsați pe altă dată. Este important să ne vadă împreună. Să înțeleagă că avem încredere în dumneavoastră. Astfel, când ulterior veți fi singură cu ei, legătura cu familia va exista.

Sophie știa că nu poate refuza. Oricât i-ar displăcea să petreacă o după-amiază în compania lui, știa că are dreptate. Dacă va fi

văzută că se înțelege bine cu unchiul lor, copiilor le va fi mai ușor să capete încredere în ea. Se uită încă o dată la bărbatul mai în vârstă.

– Mai este altceva de discutat? întrebă ea politicos.

– Nu. Herr Doktor se ridică. Doar dacă nu doriți să beți cafeaua împreună cu noi... dar dumneavoastră încă n-ați mâncat, se corectă el, și probabil sunteți și obosită.

Maximilian von Hartog se ridică să îi deschidă ușa. Sophie se strecură în hol cu urarea de „noapte bună". O clipă mai târziu, el se afla pe hol lângă ea.

– Doar o secundă…

Deși fără voia ei, se opri la capătul scărilor.

– Îmi faci plăcerea de a cina cu mine mâine seară? întrebă el blând. Ea îl privea înmărmurită. Nu aici, adăugă el, în oraș.

Sophie lăsă ochii în jos, apoi își întoarse privirea spre singurul tablou de pe peretele din spatele lui.

– Mulțumesc, dar nu. Mi-e teamă că este imposibil.

– Ai o altă întâlnire? întrebă el.

Ea își dorea sincer să fi avut.

– Nu, răspunse sec.

Îi simțea zâmbetul pe fața ei, aproape indulgent, ca și cum era amuzat de refuzul ei.

– Nu particip la activități extraprofesionale cu cei care mă angajează, adăugă ea.

– De ce nu? Părea sincer surprins.

– Nu cred că vă datorez vreo explicație în legătură cu viața mea personală, Herr Baron. Sophie simți nota politicoasă din propria voce și se înfurie pe ea însăși că nu putuse fi mai directă.

– Te folosești de titlul meu pentru a mă ține la distanță? întrebă el aproape șoptit. Să știi că eu nu-l folosesc niciodată. Mi se pare un obicei depășit pentru vremurile în care trăim.

Acum îl privi, surprinsă de tonul metalic al vocii lui. Să-l fi judecat greșit? Încă zâmbea, ochii mari tachinând-o, dar ea simțea că se ascundea altceva în spatele manierei indolente de a i se adresa.

– Vă rog să mă scuzați acum, încercă să se eschiveze politicos și dădu să treacă pe lângă el pentru a ajunge la următoarea treaptă.

– Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, veni replica. Îi tăiase calea, ridicând o mână pe balustradă.

Rămase fără suflare, înconjurată de brațul lui întins. Trupul lui ajunsese deodată mult prea aproape de al ei.

– Ei bine ?

– Răspunsul meu este același, se încăpățâna să nu îl privească.

– Dar ce ți-ai dori… lăsând la o parte regulile pentru o secundă? Ți-ar plăcea să luăm mâine cina împreună? Își aplecase capul asupra ei.

– Mulțumesc, dar nu doresc să ies nicăieri cu dumneata. Stânjeneala ei era evidentă și ar fi vrut să se dea la o parte.

Dar el nici gând să se miște, sau să renunțe cu una, cu două.

– Minți, scumpa mea Sophie. Și, pe deasupra, nici nu-ți iese prea grozav. Dacă ai lăsa garda jos puțin, ți-ai da poate seama că nu vreau să-ți fac nici un rău.

Furioasă că-i spusese pe numele mic, își dădea însă seama că o adusese într-o stare de tulburare fără măsură și nu mai putea să-i facă față în aceste condiții.

– Te rog, încercă ea nesigură, dă-mi drumul.

El, în schimb, mai făcu un pas către ea. Sophie intră în panică, deoarece încercând să se îndepărteze cât mai mult de el, se lipise cu spatele de balustradă și acum nu mai avea încotro să se ducă.

– Profiți de mine, de poziția mea în casa asta, șopti ea, încercând o frază care avusese altădată rezultatul scontat.

La aceste cuvinte, chipul lui încremeni și se dădu la o parte fără nici un alt cuvânt. Ea trecu într-un suflet de el, urcă aproape în fugă scara, cu răsuflarea tăiată și inima galopându-i nebunește. La capătul scărilor, se opri și se adună. Uitându-se înapoi, văzu că el nu se mișcase, stătea înghețat locului, dar cu fața spre ea.

Cu o nesiguranță alarmantă, se îndepărtă, de-a lungul coridorului, spre camera ei…

Capitolul 3

Ieșirea cu Maximilian von Hartog în după-amiaza următoare se dovedi foarte diferită de ceea ce se temuse Sophie.

Porniră pe jos spre stația de telecabină, îmbrăcați în hanorace cu glugă și pantaloni matlasați, copii schiind voioși pe lângă unchiul lor. Sophie era ușurată căci se putea pierde cu ușurință în fundal; el îi întreținea cu povești despre exploratori curajoși care înfruntaseră înspăimântătorii ghețari tirolezi. Cât la sută din ceea ce le spunea era adevărat și cât plăsmuire a imaginației nu avea nici o importanță. Atmosfera creată era foarte plăcută și-i ținea pe copii în tensiunea descoperirii.

Călătoria spre telecabină nu era una ușoară, plus că peisajul te lăsa fără suflare. Până și Erika fu redusă la tăcere de alternanța ametitoare de pante abrupte și văi fără fund. Ajunși sus se încinse o bătaie cu bulgări de zăpadă în care Emil se avântă cu un elan de nebănuit. Jocul luă sfârșit după ce copiii își îngropară unchiul în zăpadă. Acesta se „răzbună“ fugărindu-i până la « Gasthaus ». Aveau nevoie de puțină odihnă.

Erika profită din plin de dreptul ei de a revendica cel mai bun loc: pe genunchii unchiului ei. După felul în care-i plăcea să cocheteze, ai fi zis mai degrabă că se apropie de douăzeci de ani decât că are zece. Maximilian von Hartog îi răspundea cu un cavalerism de modă veche.

După pauza binemeritată, el lăsă copii să se joace cu doi băieței cam de aceeași vârstă cu ei ai căror părinți se arătară încântați să aibă grijă de toți patru o vreme. Sophie rămase astfel singură cu el în cafeneaua ce se golea cu repeziciune.

Purtau o conversație lejeră, întreruptă de momente lungi de tăcere, o tăcere ciudat de nestânjenitoare, nici unul dintre ei nesimțind nevoia să vorbească. Dacă spuneau ceva, cuvintele veneau de la sine. Max îi povesti despre vizitele lui la Londra, își împărtășiră unul altuia amintiri din parcuri, galerii de artă și de la operă, loc pe care el părea să-l cunoască foarte bine. Muzica fusese prima lui dragoste și copil fiind își dorise să devină cântăreț de operă. Făcuse chiar studii în acest sens vreme de câțiva ani, dar anumite obligații familiale primaseră. Privind acum înapoi, se vedea nevoit a recunoaște că vocea lui nu era suficient de bună pentru o carieră de succes în acest domeniu. Sophie vorbi despre călătoriile ei, despre oamenii pe care-i cunoscuse și țările pe care le vizitase.

Umbrele căpătau un aspect prelung. Ei nu se ridicau de la masă, iar conversația se oprise… Sophie se uita afară la cerul care se întuneca, ciudat de mulțumită, mai relaxată lângă el decât își amintea să fi fost vreodată alături de oricine altcineva. Nu simțea nevoia unei conversații politicoase, cum i se întâmpla întotdeauna în compania unui străin.

– Te-aș putea convinge să iei cina cu mine într-o seară? Întrebarea o luase prin surprindere, se încordase toată, mai ales că el se și aplecase peste masă în direcția ei. Îți dai seama cât de greu este să întâlnești pe cineva cu care să fie atât de ușor să vorbești?

– Îmi pare rău,…sună șovăitor răspunsul ei, eu…

– Nu participi la activități extraprofesionale cu cei care te angajează, îi termină el fraza. Știu. Codul nescris al guvernantei…

– Într-un fel, recunoscu ea.

– Nu toate guvernantele respectă un astfel de cod, pufni el batjocoritor. Dădaca Lisa este foarte deschisă la încălcarea acestei reguli.

– Atunci, n-ai decât trei săptămâni de așteptat, până la întoarcerea ei, replică ea tăios.

– Măi, măi, măi,… am scos ghearele!… Ridică ironic o sprânceană. Sunt încântat, dar trebuie să te dezamăgesc. Vărului meu își pune dumneaei favorurile la dispoziție. Pe mine nu m-au interesat niciodată.

Simțind cum îi urcă roșeața în obraji, Sophie întoarse capul.

– Ar trebui să plecăm, murmură ea, adunându-și în pripă lucrurile.

– Imediat. El ridică mâna dreaptă ca o confirmare a ceea ce spusese. Ea se cufundă din nou în fotoliu. Ne-am putea întâlni după ce se încheie contractul tău cu familia noastră, sugeră el.

Sophie înghiți în sec. Cum să-l facă să înțeleagă că nimic nu se va schimba cu plecarea ei? Depășise de mult stadiul de adolescentă visătoare și știa foarte bine ce vrea de fapt de la ea. Un fior brusc o străbătu din cap până în picioare la gândul intimității cu Maximilian von Hartog. Dar se controlă de îndată.

Nu avusese aventuri. Corpul ei se dezvoltase de timpuriu și, începând de prin anii de mijloc ai adolescenței sale, mai mulți băieți fuseseră atrași de maturitatea ei fizică și încercaseră s-o aducă în patul lor. Sophie disprețuise întotdeauna reacția pe care sexul masculin o avea în raport cu formele ei voluptuoase, care nu făceau decât s-o stânjenească. Știa încă de la șaisprezece ani că așa ceva nu era pentru ea. Colegele ei de la Norland încercaseră să-i explice cât de plăcut poate să fie, dar ea păstrase aceeași rezervă dintotdeauna.

Oare îi era frică de intimitate alături de un bărbat pentru că era un teritoriu complet necunoscut pentru ea, pentru că ar fi lipsit-o de această rezervă protectoare pe care o apăra cu atâta înverșunare și ar fi permis unei alte ființe umane să se apropie de ea? Sau să fi avut Hilary dreptate când a spus că nu este decât o mironosiță? În ultimii ani, toate aceste lucruri încetaseră a mai constitui o problemă și se gândea foarte rar la așa ceva. Poate dacă va cunoaște vreodată un bărbat pe care să-l dorească cu pasiune, se va răzgândi. Dar va trebui să fie din lumea ei, nu un aristocrat sofisticat și atât de chipeș, care fără îndoială a făcut dragoste la viața lui cu o mulțime de femei frumoase și s-ar aștepta ca ea să aibă experiența

necesară și capacitatea de a trata întâlnirea lor întâmplătoare cu dezinvoltură și nonconformism. Maximilian von Hartog nu era pentru ea, indiferent ce dorea el.

Își întoarse privirea spre fața lui. Nu se mai uita la ea, întorsese capul și, pierdut în gânduri, ochii lui fixau peisajul ce-și pierdea rapid din strălucire în cenușiul posomorât al înserării. Sophie simți o dorință nefiresc de acută de a-și plimba degetele prin părul lui… îi simțea parcă pielea bronzată, puțin aspră, sub degete…

Privindu-l, o durere nedefinită îi străbătu brusc ființa, având drept consecință o slăbiciune pronunțată a picioarelor. Imaginea feței lui devenea neclară… Închise ochii încercând din răsputeri să și-l scoată din minte. Dar figura îi persista pe retină, plină de viață și dureros de reală.

Sângele îi pulsa la tâmple, începu să tremure, ametită de senzații pe care nu le putea controla. Își înfipse călcâiele în podea, încordându-și întreaga ființă în încercarea disperată de a-și reveni.

Încet, încet, asaltul simțurilor încetă. Nu mai tremura, dar era secată de orice urmă de putere, iar obrajii îi ardeau. Nu mai trăise în viața ei așa ceva. El nu făcuse nimic, dar chiar fără s-o atingă reușise să declanșeze în trupul ei această cascadă de reacții înspăimântător de intense. Cum de era posibil, când ea îl respinsese? Cum de-i răspundea corpul împotriva voinței ei, împotriva a ceea ce-i dicta rațiunea?

Era un bărbat extrem de atrăgător, gura și mâinile exprimau o mare sensibilitate. Reușise cumva să treacă de toate barierele ei de apărare. Dar acest lucru nu trebuia să se mai repete. De acum încolo se va păzi, se va asigura că nu va mai rămâne singură cu el și va păstra întotdeauna distanța. Numai după o vastă experiență cu sexul opus putea cineva să ajungă la performanța de a citi atât de bine o femeie, capacitate pe care o simțea în persoana lui. Trebuia să se înarmeze împotriva farmecelor lui. Ar fi în stare să-i tulbure existența liniștită încât probabil nu și-ar mai reveni niciodată. Dacă-l va lăsa. Se agăță de acest gând. I-ar putea face rău doar dacă îi va permite.

– Te rog să-mi accepți refuzul, spuse fără să-l privească, pe un ton foarte jos. Nu-mi face plăcere să spun nu.

Îl auzi trăgând adânc aer în piept, în timp ce întorcea brusc capul spre ea. Ghici după privirea mânioasă că-i rănise amorul propriu.

– Eu nu renunț așa ușor. Încordarea din glasul lui era evidentă. Orice mi-ai spune în cuvinte, ochii te contrazic fără putință de tăgadă. Să nu-ți închipui că s-a terminat și ai scăpat. Orice ar fi atracția asta dintre noi, ăsta este doar începutul, Sophie Carter. Se ridică. Să mergem să-i căutăm pe copii, adăugă el rece.

Ziua de duminică veni repede. Era ziua în care-și putea face programul după bunul ei plac.

Sophie ajunse în vârful pârtiei sale favorite la timp pentru a vedea soarele răsărind. Un fior de plăcere o străbătu din cap până în picioare. Își puse ochelarii și se uită în jur. Ninsese continuu în timpul nopții, iar acum un strat proaspăt, de o grosime considerabilă, acoperea culmile cât vedea cu ochii. Își va crea singură pârtie, visul oricărui schior experimentat. Îndoi genunchii și porni la vale.

Tăcerea era magică. Brazii de pe marginea pârtiei se îndoiau sub greutatea omătului proaspăt, ramurile stând să se rupă. Pe măsură ce viteza cu care cobora creștea, simțea din ce în ce mai acut vântul în față, căldura soarelui mângâindu-i spatele. Aparatul de fotografiat fura întotdeauna din frumusețea peisajului, se gândea. Vederile arătau ireal, cu zăpada înghețată creând un aspect încremenit. Dar aici sus, singură, cu soarele răspândindu-și razele în părul ei, cu mirosul rece al zăpezii gâdilându-i nările și cu aerul rarefiat accelerându-i respirația, totul era prea real! Nicăieri altundeva în lume nu simțise vreodată această libertate, de parcă trupul ei sfida legile gravității, înotând prin zăpadă, contopindu-se cu natura din jur.

Era deja la jumătatea pistei când auzi zgomotul. Sunase ca o împușcătură. Puse o frână laterală, opri și se uită în urmă. Nu era nimeni. Totul era la fel de încremenit. Își reluă coborârea.

Mai târziu, reamintindu-și momentul, își dădu seama că probabil apropierea de copaci o salvase. Se abătuse puțin din drum

pentru o altă perspectivă asupra brazilor. Atunci auzi mugetul în spatele ei, inițial îndepărtat, apoi apropiindu-se cu o viteză ametitoare. Realiză instantaneu că se află în calea unei avalanșe.

Deși zăpada era afânată, rostogolirea se apropia cu o viteză și o forță inimaginabilă. Privind înapoi la catastrofa ce avea s-o ajungă din urmă din clipă în clipă, singura șansă părea să fie la adăpostul copacilor, dar era încă prea departe. Cuprinsă de panică, se încordase ca un arc și schia în disperare de-a latul pârtiei.

Valul de zăpadă o lovi imediat ce se lăsă în jos cu mâinile întinse pentru a nu primi din plin în spate forța avalanșei. Căzu și nu mai știu nimic de ea…

Își reveni în simțiri pentru a se regăsi în beznă și sufocându-se. O greutate imensă deasupra ei nu-i permitea să respire. Intră în panică și se zbătu. Căzu la loc, căci agitația nu făcuse decât s-o acopere cu o cantitate și mai mare de zăpadă. Mușcându-și cu putere buza de jos, încercă să se adune. Orice șansă de supraviețuire depindea de ceea ce va face în următoarele secunde.

Știa ce trebuie să facă și încerca să aplice procedura pe care o învățase pentru astfel de situații. Înfruntându-și groaza, încercă să cântărească situația.

Respirație superficială, încetinită… Nici o mișcare a corpului sau a capului… Nu se auzea nimic. Cu ceva noroc, avalanșa trecuse și zăpada se așezase într-un strat stabil. Cu mare grijă, începu să îndepărteze puțină zăpadă din dreptul feței; încet, încet, cu extrem de multă prudență, mări aria în care respira făcând o adâncitură în stratul gros de zăpadă…

Cu răbdare își deschise un centimetru de spațiu, apoi încă unul, dând ușor la o parte zăpada dizlocată. Expira calculat, în tranșe mici și regulate. Stratul de zăpadă nu se urni din loc. Își săpa o peșteră în miniatură pentru ca măcar o cantitate minimă de oxigen să aibă loc.

Sophie știa că principalul inamic în aceste momente era panica. Aceasta amenința să pună cu totul stăpânire pe ea. Un nod i se blocase în gât, inima îi palpita nebunește la certitudinea că va muri sufocată. Trebuia să se agațe de un gând, să stopeze cumva

vâltoarea care era gata-gata să-i ia mințile și-i accelera și respirația. Zăpada tasată în care era îngropată parcă o ardea, trupul îi era însă înghețat… Lupta să nu cadă în delir.

Nu știa dacă își rupsese ceva sau nu, dacă mai avea schiurile, dacă legăturile se desfăcuseră la impact… Nu-și simțea partea inferioară a corpului, dar nu încercă să se miște. Știa cineva că era aici sus? fu următorul ei gând. Doar bărbatul de la teleschi care-i compostase biletul. Își mai aducea aminte de ea? Auzise avalanșa? Vor trimite ajutoare dacă își va aminti totuși de ea?

Respirația îi era prea accelerată. Își simțea inima bătând din ce în ce mai tare cu fiecare secundă. Trebuia să se calmeze! Cu ochii închiși, încerca, disperată…

Probabil că-și pierdu cunoștința pentru câteva secunde, când un zgomot o readuse la realitate. Să fie posibil?… Parcă era voce omenească… striga… dar era estompată, de parcă ajungea la ea printr-un strat gros de bumbac. Speranța nebună o năpădi în valuri și fără a se mai putea controla, se ridică puțin antrenând o mișcare masivă a zăpezii de deasupra… acoperindu-i din nou fața, intrându-i în gură… Ținându-și respirația, începu din nou să sape în zăpadă pentru a face loc aerului.

– Sophie, mă auzi?

Era Max.

O clipă de fericire pură o paraliză.

– Nu-mi răspunde! Nu încerca să strigi! De-abia putea distinge cuvintele lui, ca un ecou în depărtare… Dacă mă auzi, fă cum îți spun: încearcă să-ți găsești mâna și vezi dacă bățul mai este legat de încheietură. Te las un moment să faci asta.

Își privi mâna și o ridică puțin, cu multă grijă, pipăind cu degetele celeilalte mâini până în dreptul încheieturii. Uimitor, bățul era încă acolo.

– Dacă e acolo, continuă Max, trage-l spre tine încet și cu grijă. Vreau să-l împingi deasupra capului tău, afară din zăpadă.

Trase de el, dar bățul era imobilizat de toată greutatea ei. Nu-l putea mișca.

– O să te scot de acolo! o asigură el. Știu că ești pe aici pe undeva, ți-am găsit unul dintre schiuri. O să stau aici să te scot chiar dacă va trebui să sap toată zăpada asta centimetru cu centimetru. Dar ca să reușim mai repede, trebuie să mă ajuți și tu.

Sophie simți lacrimi curgându-i de-a lungul obrajilor, ușurarea și speranța luptându-se cu groaza ce o stăpânea.

– Dacă nu-l poți mișca, încearcă să sapi un tunel mic. Dar cu mare atenție!

De parcă ar fi văzut ce se întâmplă cu ea, se gândi și-i urmă întocmai indicațiile, încercând din răsputeri să nu se precipite în mișcări. Renunță de două ori, convinsă că nu mai poate continua, secată de toată energia, dorind doar să stea nemișcată și să doarmă, fiindu-i imposibil să mai miște un deget.

– Încearcă în continuare! Nu renunța! o încurajă el prompt. Se întrebă dacă era posibil să existe un fel de comunicare telepatică între ei, parcă știa cât de slăbită se simțea.

Era sigură că zăpada tasată în care era prins capătul bățului împiedica mobilizarea lui. Stratul era prea compact! Cuprinsă brusc de nerăbdare, trase de el și-l simți alunecându-i în mână. Mișcarea antrenă un val de zăpadă ce o năpădi, lăsând-o din nou fără puținul aer pe care cu atâta străduință și-l procurase. Avea zăpadă în nas, în urechi și fața îi era îngropată complet. Se sufoca… Nu mai avea ce să respire…

Nu! Nu va renunța tocmai acum, când ajutorul era atât de aproape!

Își mișcă cu multă grijă capul și suflă zăpada din gură și nas. Cu un efort supraomenesc de voință, nu trase adânc aer în piept, cum tot trupul îi cerea să facă, ci închise gura și își ținu în continuare respirația. Realiză dintr-o dată ce vroia Max să facă. Nu-i mai auzea vocea, dar bănuia cum plănuia el s-o găsească.

Mobiliză cu atenție mânerul de piele de pe încheietura mâinii pentru a elibera bățul. Această unică mișcare păru să dureze ore întregi. Se opri de câteva ori, epuizată, pentru a trage cantități mici de aer pe nas. Reuși în sfârșit. Bățul era liber, îl împingea în sus puțin câte puțin. Dacă putea străpunge pătura de zăpadă de

deasupra ei, el ar fi putut vedea vârful în nemărginirea albă reperându-i astfel poziția. Continuă să împingă până simți capătul de oțel al bățului între degete.

Leșină.

Următorul lucru de care-și aducea aminte era o lumină orbitoare rănindu-i ochii și un suflu proaspăt de oxigen mângâindu-i obrazul. Auzea slab vocea lui Max murmurând vorbe fără de înțeles pentru ea, în timp ce săpa în zăpadă pentru a-i elibera și restul corpului.

Liberă în sfârșit, o ridică în brațe. El vorbea în continuare, dar ea era într-o stare confuză de semiconștiență… O puse pe schiuri în fața lui și o legă de trupul său. Singurul sunet care se auzea era respirația ei sacadată. Brațele lui o țineau în poziție verticală. Începuseră să se deplaseze cu o viteză foarte mică.

Drumul părea a nu se mai termina, iar ea nu era conștientă de mare lucru cu excepția trupului lui Max care o susținea. Încet, încet, sunetul disperat al respirației ei se estompă. Simțea prospețimea aerului binecuvântat în față. El vorbea mereu cu ea.

– Ușurel… Totul e în regulă! Ești în siguranță acum. Nu te las să cazi.

Treptat, inima ei își mai potoli din galopul nebunesc, dar picioarele îi erau moi, doar sprijinul lui o menținea dreaptă. Era profund recunoscătoare că era în viață.

– Încă puțin, dragostea mea! îi șopti el în păr. Aproape am ajuns.

Se opri. Își desfăcu schiurile și o luă din nou în brațe. Intrară undeva. O lăsă pe un pat tare, o acoperi cu o pătură și-i scoase ghetele. În timp ce aprindea focul, Sophie privi în jur. Erau într-o cabană. Două paturi de campanie erau aliniate de-a lungul peretelui și o sobă micuță era instalată sub un raft cu provizii pentru cazuri de urgență. Focul mocnea deja. Ieșea abur dintr-un ibric. Max îi apropie o cană cu ceai cald de buze. Luă câteva înghițituri, se lăsă pe spate și adormi.

Când se trezi, era întuneric. Imaginea unei culmi muntoase umplea fereastra. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-și aminti

unde era. Un foc voios juca în sobă. O lampă de gaz lumina încăperea, iar umbra lui Max acoperea un perete întreg. Stătea pe un scaun, cu coatele pe genunchi, nemișcat, privind în foc.

Se răsuci, încercând să se ridice, iar în următoarea fracțiune de secundă era lângă ea.

– Te-ai trezit.

– Am dormit…

– De asta aveai nevoie cel mai mult. Îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Am pregătit ceva de mâncare. Trebuie să mănânci ceva, apoi stăm de vorbă.

– Nu mi-e foame.

– Știu, îi răspunse el calm, dar trebuie să mănânci. Nu e cine știe ce, doar puțină supă și niște biscuiți, dar n-o să ai puterea nici măcar să gândești până nu mănânci ceva.

Mâncară în liniște. Apoi Max mai puse câteva lemne pe foc. Sophie îl privea din capul patului cu o pătură înfășurată în jurul ei. Puțin câte puțin mintea începu să-i lucreze. Visase cuvintele lui Max de sus, de pe munte? Îi spusese „dragostea mea"? Cel mai probabil își imaginase… în starea febrilă în care se găsea!

Se simțea slăbită și puțin aeriană, dar încercă să se pregătească pentru ceea ce avea el de spus. Era evident că erau captivi aici pentru restul nopții. Se gândi vag la familie. Probabil se întrebau deja ce s-a întâmplat. Vor trimite echipe de căutare? Unde era Max când o lovise avalanșa? Pe pistă, mai sus? Sau auzise de avalanșă și venise după ea? Inima îi tresări dureros la acest gând.

– Acum, spuse el luându-i cana din mână, să vorbim.

Supa fierbinte își făcea efectul. Mintea i se limpezea și o parte din putere îi revenea. Ridică încet capul și-l privi calmă, cu o față lipsită de expresie.

Părea imens în încăperea micuță. Își scosese hanoracul, iar pantalonii de schi scoteau în evidență coapsele puternice și picioarele lungi, pulovărul negru prinzându-i de minune umerii lați și abdomenul suplu. Era așezat, cu palmele adunate între genunchi. Arăta obosit, cu trăsăturile feței adâncite și ochii verzi exprimând epuizare.

– Nu cred că ai ceva rupt, spuse el. Doctorul o să se pronunțe. Deocamdată, încearcă să te miști cât mai puțin cu putință.

Sophie încuviință din cap, încercând să păstreze o figură fără expresie.

– Te doare ceva? fu următoarea lui întrebare.

Ea neagă din cap.

– Ești încă în șoc și va trebui să reduci orice efort la minim pentru câteva zile. Cu puțin noroc, asta va rămâne singura problemă.

– Cum…, începu ea cu o voce guturală, de unde…, vocea i se mai limpezi, ai știut…

– Unde să te găsesc?

– Nu, dădu din cap, încercând să gândească limpede, de unde ai știut de avalanșă?

– Eram sus, răspunse sec.

Îl privi cu ochi mari, întrebători, dar el n-avea nici o intenție s-o lămurească în acest sens. Observă un rictus nervos pe fața lui și decise să nu-l mai chestioneze. Era prea epuizat pentru a face față.

– O să așteptăm până la ziuă, apoi vom folosi sania să coborâm. Se întoarse arătând cu o mână sania sprijinită de perete. Vor presupune că am încercat să ajungem aici, dacă te-am găsit și văzând lumina își vor da seama că suntem teferi. Întoarse din nou privirea spre ea. Într-un minut, o să încerc să adorm, măcar pentru o perioadă scurtă de timp. Este esențial, dacă vrem să ajungem cu bine jos, să nu fiu atât de obosit. Ea aprobă din cap. Dar mai întâi trebuie să-mi spui dacă ești bine. O privi în ochi, încruntându-se ușor. Dumnezeu știe că aș petrece timpul ăsta cu tine…, amărăciunea era evidentă în vocea lui. Hai, se ridică, încearcă să stai în picioare. O să vedem dacă te doare ceva.

O luă de ambele mâini și o ridică. Din cauza șosetelor groase alunecă pe podeaua de lemn și căzu cu toată greutatea în brațele lui, ținându-se strâns de el. O luă delicat de brațe și o repuse pe picioare, privindu-i îngrijorat fața.

– Ești atât de palidă încât nu-mi pot da seama ce simți. În timp ce dormeai, erau momente în care nu-mi mai dădeam seama că respiri, atât de nemișcată erai.

Sophie zâmbi la aceste cuvinte.

– Sunt bine, mulțumesc, îl asigură. Nu-ți mai face griji pentru mine. Dormi!

– Foarte bine, oftă și-i dădu drumul după ce o lăsase ușor înapoi pe pătură.

Se așeză în liniște pe celălalt pat, se întinse și se înveli. Ea aștepta în liniște ca respirația lui să-i spună că a adormit. Dar acest lucru nu se întâmplă.

– Sunt prea obosit să adorm, spuse el și se ridică.

Sophie se întoarse cu spatele, încercând să reziste unei dorințe arzătoare de a-l mângâia și a-i șopti vorbe dulci la ureche pentru a-l ajuta să adoarmă. Strânse pumnii sub pătura groasă, impunându-și cu toată voința să se gândească la altceva. Dar era atât de conștientă de prezența lui încât nu își putea stăpâni tremurul ce-i cuprinsese tot corpul, nici bătăile nebunești ale inimii.

– Nu are rost, spuse el brusc și se ridică, aruncând nervos pătura la o parte. Trebuie să vorbim. Cuvintele îmi biciuiesc creierii!

Sophie rămase nemișcată.

– Am treizeci și cinci de ani și am vizitat o mare parte a lumii. Am cunoscut suficient de multe femei, pe unele inclusiv în intimitate. Dar n-a existat niciodată cineva ca tine. Știu că suntem practic doi străini; n-am petrecut aproape deloc timp împreună. Dar undeva în adâncul ființei mele te cunosc atât de bine, Sophie Carter, de parcă ai fi parte din viața mea de când lumea, parte din mintea, din sângele meu! Așa cum vreau să fii!

Sophie se încăpățâna să rămână nemișcată, cu spatele la el, încercând să-și controleze tremurul.

– Nu te mai ascunde de mine! Scrâșni din dinți, traversă camera și dădu la o parte pătura de pe ea, lăsând-o vulnerabilă, fără „adăpostul“ în care își găsise refugiu. Uită-te la mine!

Sophie se ridică și-l privi, cu răsuflarea tăiată de statura lui impunătoare, mânia pe fața lui fiind evidentă, în ciuda epuizării. Strecurându-se pe lângă el, păși nesigură spre foc, se așeză pe un scaun jos în fața sobei privind în gol, încercând să-și potolească galopul inimii și să-și oprească vorbele ce-i ardeau buzele. I-ar fi răspuns cu tot sufletul și toată ființa ei.

Să fie dragoste?… Acest gând îi răsună asurzitor în cap. Felul în care tânjea după apropiere, cât de acut îi simțea prezența în imediata vecinătate, fiecare mușchi, cea mai mică privire… să fie dragoste? Sau doar atracție fizică, un lucru atât de nou pentru ea încât se găsea în imposibilitatea de a se controla.

– Nu te ating, șopti el, interpretând greșit mișcarea ei. Dar să nu-ți închipui că nu știu ce simți. Ți-am văzut pleoapele tremurând când îți ferești privirea de mine, te-am surprins mușcându-ți buza când mă uit la tine și te simt privindu-mă când sunt cu spatele. Îți simt prezența în fiecare fibră a ființei mele, continuă răgușit, tânjesc după tine cu tot ce am. Nu pot închide ochii o clipă fără să te văd așa cum erai în seara când am intrat la tine în cameră… cu părul negru unduindu-ți-se pe umeri, în pijamaua albă ascunzând secretele pielii tale și frumusețea picioarelor lungi a căror amintire mă doare când mi le imaginez de fiecare dată încolăcite în jurul meu…

– Te rog… nu! Sophie își acoperi fața cu mâinile deoarece roșise la imaginea lor făcând dragoste. Cuvintele lui îi invadaseră toate simțurile de parcă atingerea fizică ar fi fost prezentă, ca și cum mâinile lui s-ar fi plimbat senzual pe pielea ei și el ar fi fost întins lângă ea.

– De ce, Sophie? De ce ne refuzi amândurora ceea ce ne dorim cu atâta ardoare? Pentru că vrei, nu-i așa? Spune-mi că vrei!

– Te rog!... șopti ea din nou, privirea fugindu-i de pe fața lui. Nu pot… Sunt atât de slăbită… Nu știu ce să spun…, își pierdu vocea. Îți mulțumesc, sunt recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut pentru mine astăzi. Dacă n-ai fi fost acolo… să… acum aș fi moartă. N-o să uit niciodată.

– Taci! o întrerupse Max aspru. Știi ce am simțit când am auzit avalanșa și te-am văzut dispărând sub zăpadă? Ți-ai putea închipui vreodată? Dacă n-aș fi realizat până în acel moment, atunci m-ar fi izbit cu toată puterea. Eram gata să sap cu mâinile goale după tine, să te găsesc chiar de-ar fi trebuit să răscolesc kilometri întregi de zăpadă. Se ridică și-i întoarse spatele. Groaza că s-ar putea să ajung prea târziu mă încolțise în asemenea măsură încât paralizasem în agonia gândului că te-aș putea pierde.

Vocea răgușită era întreruptă de respirația sacadată. Se întoarse din nou spre ea, se aplecă să-i ia mâinile într-ale sale și o ridică cu fața spre el.

Se cutremură sub atingerea hotărâtă a degetelor lui, cu ochii înotând în lacrimi.

– De ce, Sophie? întrebă el din nou. Ce te face să spui nu? Ți-e teamă că te-aș putea răni? Că aș fi brutal… nedelicat? Vocea i se înmuie. Nu-ți dai seama că aș fi blând și tandru, că aș vrea să împărtășești cu mine fiecare clipă de plăcere?

– Știu, șopti ea și ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui, incapabilă să-și ascundă dorința. Dar nu putu suporta pasiunea ce se citea pe chipul lui. Tremura din tot corpul de dorința de a-i oferi ce își dorea.

Doar că lucrurile se petreceau prea repede. O copleșise cu atâtea senzații, dar nu știa încă ce vroia el de fapt. Să facă dragoste cu ea aici și acum pentru ca mâine să dispară din viața ei? Sau o aventură pe tot parcursul ședерii ei la vila familiei lui?

Nu știa și nici nu putea să întrebe. Înciudată, își dori să știe mai multe despre bărbați.

Se simțea atât de ciudat! Era foarte amețită și nici nu mai gândea coerent. Pleoapele îi erau grele, de-abia putea ține ochii deschiși. Șoc, spusese Max. Asta să fi fost explicația? Se așeză, de teamă să nu-i lesine la picioare.

– În cursul zilei de azi voi pleca, spuse el fără tremur în voce și cu o expresie pe fața acum controlată. Am stat deja prea mult și telefonul a început să sune. Trebuie să mă întorc să-mi îndeplinesc obligațiile.

O privi cu subînțeles, așteptând un răspuns.

– Ei bine? întrebă el și aceste două cuvinte fură pe punctul de a-i înfrânge și urma de rezistență pe care o mai afișa, două cuvinte mai greu de îndurat decât răbufnirea pasională de acum câteva secunde.

Își simți lacrimile în gât. Ardea de dorința de a i se arunca în brațe. Dar puterea o părăsise cu totul.

– Te rog, șopti ea, nu pot… nu sunt în stare… acum.

Ridică implorator fruntea. În prima secundă, nu spuse nimic, apoi păru să ia o decizie.

– Epuizată, concluzionă el. Foarte bine.

Se aplecă și o luă în brațe ținând-o strâns.

– Sărută-mă, Sophie, îi ceru el, doar o dată!

Nu-și dorea nimic mai mult decât să-i facă pe plac, așa că ridică capul și-și oferi buzele. Gura lui era o revelație. Nu-și imaginase niciodată că poate exista atâta pasiune și tandrețe, ceru și oferi până când capul începu să i se învârtă. Se cuibări la pieptul lui, își încolăci brațele în jurul umerilor lui. Sophie îi simțea inima bubuind în dreptul sânilor ei.

Când buzele lui se îndepărtară, sub un impuls pe care nu și-l putu stăpâni, ea continuă să îl sărute pe gât, făcându-l să tremure. Își lăsă capul pe spate și-i întâlni privirea. Simțea cum se scufundă în verdele profund al ochilor lui care o țineau încă captivă deși brațele o depuseseră pe pat.

– Se va lumina în curând, spuse el pe un ton dur și-i întoarse spatele. Nu pot să mai stau aici. Îmbracă-te! Mergem.

Se conformă fără nici un cuvânt, trase fermoarul hanoracului și se înfășură în pătura pe care i-o întindea el.

Câteva secunde mai târziu, stingea lampa și lua sania de pe perete. Primele licăriri ale zorilor luminau cerul nopții când ieșiră din cabană.

Capitolul 4

Zilele care urmară se scurseră ciudat de ireal. Sophie trecea prin viața de zi cu zi aproape mecanic. Copiii erau hrăniți, plimbați, îmbăiați și îmbrăcați, era întotdeauna acolo să răspundă la orice nevoie a lor, dar toate acestea le făcea sub imperiul unui automatism din care nu-și putea reveni. Dar noaptea, chinuită de nesomn, permitea tulburării să iasă la suprafață, gândurile ei aducându-l în permanență pe Max în prim-plan. Rememora într-una cele câteva ore petrecute în cabana de pe munte.

O chinuia continuu gândul că poate nu fusese o idee prea înțeleaptă să-l lase să plece. Doar cele câteva săptămâni împreună și tot ar fi fost mai bine decât să rămână cu acest gol în suflet… De fapt, ceea ce simțea era neputința de a trăi în vreun fel fără el alături. De ce era totuși atât de zdruncinată de cele petrecute? Primul ei contact cu pasiunea să fi fost în asemenea măsură de șocant? Să fie posibil ca ceea ce simțea să fie de fapt mult mai mult decât atracție fizică? Senzațiile pe care le trezise în ea erau atât de noi și neobișnuite, încât nici să le interpreteze nu știa. Nu mai simțise niciodată, cu nici un alt bărbat, ceva asemănător. Așa să se explice imposibilitatea pe care o întâmpina în încercarea de a-l uita? Sau se îndrăgostise de el?

Nu găsea răspuns la nici una din aceste întrebări și noapte după noapte gândurile ei mișunau haotic, nedându-i pace și alungându-i somnul.

Casa era ca o carapace goală fără el. Tatăl copiilor venea și pleca. Când era acolo, cei mici roiau în jurul lui, cerșindu-i atenția, dorind să se joace, să schieze, să vorbească sau doar să fie ținuți în brațe. Dar și lui părea să-i stea gândul la altceva. Părea preocupat și de multe ori ceea ce se întâmpla în jurul lui îi rămânea complet străin. Sophie se întreba vag care să fi fost problema.

Abia după o săptămână de la avalanșă reuși să iasă din această lume de coșmar. Intră într-o zi pe neașteptate în camera copiilor și-i văzu retrași într-un colț, șușotind. De cum o văzură, conversația încetă brusc și expresia vinovată de pe chip îi trădă. Ușor aeriană, duse o mână la frunte ca pentru a alunga ceața. Ce făcea? Copiii ăștia doi erau și așa destul de nefericiți cu despărțirea părinților și apoi cu dădaca care se îmbolnăvise. Nu le mai trebuia și confuzia pe care o aducea ea în viața lor. Trebuia să-și revină și să se ocupe de ei cu energia și grija pe care o meritau.

– Ce-ați zice dacă am lua ceaiul jos, în fața focului? sugeră ea, iar ei reacționară imediat, aproape alergând spre ea în entuziasmul ce se declanșase.

Pusă la curent cu planul, Lisl intră și ea repede în atmosferă. Aprinse focul în salon. Până și cei doi câini din rasa ciobănesc german fură lăsați să intre în casă. Prăjiră pâine pe bușteni din șemineu. Ce bunătate! Copiii se înfruptau de parcă nu mâncaseră nimic mai gustos toată viața. Ciuguleau și pălăvrăgeau vesel în același timp cu câinii întinși cât erau de lungi la picioarele lor.

A doua zi dimineață, un strat gros de zăpadă era depus. Fulgi mari cădeau într-o minunată cascadă imaculată. Era o plăcere să privești pe fereastră. Școala de schi nu era o opțiune pe o asemenea vreme. Mai târziu, vor ieși să ridice un om de zăpadă, dar dimineața va fi petrecută înăuntru. Sophie binecuvântă inspirația pe care o avusese când adusese cu ea jocuri. Scoase Monopoly.

Nu mai jucaseră niciodată, iar Erika era neliniștită și protesta pe un ton plângăreț, nepricepând prea bine regulile. Dar Emil era în elementul lui. Sophie îl vedea pentru prima dată concentrat la maximum, calculându-și fiecare mișcare, afișând o mină triumfătoare cu fiecare câștig.

– Iau eu banca acum, anunță mândru după primul joc. Voi două puteți juca împreună. Vă bat și așa.

Dimineața trecu astfel pe nesimțite. Toți trei fură uimiți când Lisl veni să anunțe prânzul.

– Dacă tot sunteți toți aici, începu ea pe un ton ezitant, uitându-se la Sophie, m-am gândit că poate ați dori să mâncați în bucătărie?…

Se lăsă o tăcere tensionată. Trei perechi de ochi albaștri așteptau răspunsul ațintiți spre Sophie. Copiii își țineau respirația așteptând decizia ei. Ghicise deja că așa ceva era interzis, dar nu avu puterea să le refuze această plăcere.

– Ce idee bună! spuse pe un ton calm. Nici nu apucă să termine bine că cei mici erau deja la jumătatea drumului, cu câinii lătrând voios pe lângă ei.

Cele două femei se priviră. Lisl ridică din umeri, apoi îi zâmbi Sophiei care răspunse în aceeași manieră.

– E bine, spuse Lisl, vă întoarceți printre cei vii.

În seara aceea copiii adormiră de cum puseră capul pe pernă. Până și Emil se înduplecă și-i răspunse cu o îmbrățișare la sărutul de noapte bună.

După-amiaza se continuase în aceiași termeni de bună dispoziție ca dimineața. Când se hotărâseră să iasă încă ningea, iar zăpada așternută era prea moale pentru un om de zăpadă. Se îmbrăcaseră gros și se avântaseră în grădină într-o bătaie îndârjită cu bulgări. Intraseră în casă roșii în obraji și cu o foame de lup.

Sophie era în camera ei, îmbrăcată în trening când o ciocănitură ușoară în ușă o trezi din gândurile ei. Era Lisl, care însă nu aducea cu ea obișnuita tavă cu cina.

– M-am… m-am gândit, începu ea, adică… dacă doriți… am pregătit șnițel pentru cină și m-am gândit dacă nu cumva… adică sunteți singură aici…

– Aș putea să cobor să mâncăm împreună jos?

– Da, ar fi foarte bine. Suntem amândouă singure, Peter nu e acasă în seara asta.

Jos, masa era pusă pentru două persoane și Lisl scosese și o sticlă de vin. Pe fața Sophiei apăru un zâmbet de apreciere la adresa tinerei fete. Lisl scoase farfuriile cu mâncare și se așezară.

– Unde este Peter? încercă Sophie să destrame ușoara stânjeneală.

– Cu prietena lui. Se căsătoresc la vară și nu fac altceva decât să se țină în brațe toată ziua, Lisl zâmbi încântată de propria glumă.

– Dar tu? întrebă Sophie.

– Și eu o să mă căsătoresc, dar de-abia la anul. Franz al meu face… cum se spune?… serviciul militar. Se întoarce de Crăciun și ne căsătorim în primăvară. Se aranjează toate cum nu se poate mai bine, pentru că Peter și Christl vor locui aici după ce se căsătoresc și vor prelua și treburile mele. Franz al meu și cu mine o să lucrăm pentru părinții lui în hotelul familiei. Cândva, o să moștenim, adăugă Lisl cu mândrie. El e singurul lor copil.

– Pe Christl n-o deranjează să-și petreacă viața de femeie măritată la familia von Hartog în loc să aibă și ei o casă a lor?

– Au un apartament. Se lucrează la el acum. Herr Baron le permite să aibă mobila lor, așa că va fi un cămin. Și tot anul nu e nimeni aici, doar câinii. Doar de Crăciun și la schi vine familia aici.

Interesul Sophiei fusese captat de discuție. Se înfrupta cu plăcere din șnițelul Rösti, cartofii tăiați subțire și prăjiți în ulei de măsline și salata tradițională de castraveți pe care Lisl le pregătise.

– Este o slujbă ușoară? întrebă Sophie.

– Da și nu. N-a mai fost o casă fericită de când cu divorțul. Se lăsă pe spătarul scaunului și oftă. Asta a fost anul trecut. Herr Doktor a suportat foarte greu plecarea soției sale. E foarte frumoasă mama copiilor. Și acum, nu mai este stăpână aici.

Sophie își plecă privirea în farfurie.

– Dar stăpânul, Herr Baron, o să se căsătorească și atunci va fi stăpână, nu?

– Oh, nu, el n-o să se căsătorească acum, spuse Lisl pe un ton foarte hotărât. Odată, acum mulți ani, a fost… vreau să spun…, roși, eu nu știu, desigur, dar Peter mi-a spus că Herr Baron a iubit foarte mult. Dar ea s-a căsătorit cu altcineva.

– Înțeleg, reuși Sophie să murmure, conștientă că felul în care se manifesta era complet neadecvat. Hotărâtă își reteză firul gândurilor. Este foarte bun, Lisl. Și e mult mai gustos aici, jos, cu tine. Oftă din adâncul sufletului. Am mâncat prea mult.

Lisl zâmbi.

– Cafea?

– Da, te rog.

Lisl stătea cu spatele la Sophie, făcându-și de lucru cu niște vase.

– Știți, începu ea cu prudență, suntem cu toții îngrijorați pentru dumneavoastră de când cu avalanșa. A fost îngrozitor. Păreați atât de… cum să spun?… distrusă. Și stăpânul era foarte posomorât și obosit, când a plecat. A fost rău. Se întoarse și-i zâmbi Sophiei. Dar acum a trecut, nu?

Felul în care fusese pusă această întrebare sună ciudat în urechile Sophiei.

– Da, mulțumesc, Lisl, spuse ea încercând să adopte un ton detașat. Acum a trecut.

Mai târziu în decursul serii, întinsă în pat și neputând să adoarmă, gândurile ei zburau la dezvăluirile nedelicate ale lui Lisl. Deci, Max iubise o fată care se căsătorise cu altcineva. Se întreba când fusese asta. Din cauza asta nu se căsătorise

niciodată? Fata era frumoasă, se chinuia singură cu gândul. Cineva din lumea lui, pentru a-i face cinste căminului, a fi centrul vieții sale și mama copiilor lui…

În tăcere, veniră și lacrimile, iar Sophie afundă capul în pernă.

– De ce nu te duci să schiezi puțin, Sophie? întreba Lisl câteva zile mai târziu. Mai ai doar trei zile și azi e așa frumos afară! Am eu grijă de copii. N-ai avut nici un pic de timp liber săptămâna asta. Te invidiez pentru cât de bine știi să schiezi. L-am auzit pe profesor vorbind despre asta.

Sophie roși și se întoarse cu spatele. În ultima săptămână, cele două fete se apropiaseră mult și ajunseseră să se cunoască bine, o prietenie frumoasă înfiripându-se. Chiar și copiii o simțiseră și se relaxaseră. Luaseră în stăpânire casa, alergau de colo-colo, țipând și râzând de mama focului. Într-o după-amiază, invadaseră bucătăria ca să facă șerbet de ciocolată, lăsând tacâmuri, farfurii și cratițe, până și față de masă lipicioase de la zahărul topit. Omul de zăpadă fusese terminat și el și acum stătea deformat de gras ce era în dreptul porții de la intrare.

Peter, ocupându-se cu ale lui în jurul casei, nu se amesteca. Când se întorsese din weekend-ul în care fusese liber, se arătase indignat de lipsa de formalitate care pusese stăpânire pe casă. Sophie îl auzise ridicând mânios vocea la sora lui și nu știuse dacă să coboare sau nu să intervină în discuție, s-o apere pe Lisl de furia lui. Dar ascultându-i și încercând să priceapă dincolo de dialectul austriac, se convinsese că Lisl e perfect capabilă să-i țină piept fratelui ei. Cu următoarea ocazie când o văzuse pe Lisl, o întrebă dacă dorea ca lucrurile să redevină cum fuseseră, dar tânăra negase vehement. Fie el cât de frate mai mare și tot nu avea să-i comande cum să se poarte. Când se vor întoarce stăpânul sau Herr Doktor, casa va fi din nou rânduită cu ordine și disciplină dacă așa vor dori. Pentru moment însă, așa cum stăteau atunci lucrurile, era foarte bine. Copiii erau mai fericiți decât își amintea să-i fi văzut vreodată, iar Peter putea să-și vadă de treburile lui.

– Nu ai mai schiat deloc de la accident, spunea Lisl. Este important să reiei sportul repede, ca să-ți păstrezi dexteritatea. Plus că numai așa îți vei învinge teama.

– Poate ai dreptate.

Sophie nu se avânta să facă vreo promisiune. Nu vroia să mai schieze anul acesta, nu din cauza accidentului, ci pentru că-i amintea prea mult de Max, de timpul petrecut împreună în munți, de atingerea mâinilor și buzelor lui și de cuvintele minunate în care își exprimase sentimentele pentru ea. Toate acestea o vor urmări mult timp de acum încolo.

Își anulase vacanța la schi și rezervase loc la avion pentru a se întoarce acasă de îndată ce timpul ei la familia von Hartog va expira. Nu avea de gând să stea la Kitzbühel și să riște să se întâlnească acolo cu Max.

– Sophie, e târziu ; trebuie să mergem.

Copiii erau prioritatea ei așa că își impuse să lase deoparte problemele personale.

Se întorceau toți trei spre casă, Sophie ducând și schiurile ei și ale Erikăi, când fetița se opri brusc și țipă în germană:

– Emil, uite! E mami! Mami!

O luă la goană.

Emil rămase pironit locului, cu ochii lui albaștri măriți de surpriză. Sophie îi atinse ușor brațul:

– Îți aduc eu schiurile, Emil, dacă vrei să fugi înainte.

Păru să-și revină din transă. Cu o privire iute, disperată, aruncată Sophiei, lăsă schiurile să cadă și o luă la fugă după sora lui.

Sophie culese și schiurile lui și punându-le pe umăr, se întrebă dacă dădaca Elisabeth o însoțește pe stăpâna ei. Sania luxoasă era oprită în fața porții, fastuoasa tapițerie roșie contrastând strălucitor cu negrul lucios al celor doi armăsari. Peter apăru după colțul casei și se urcă pe capră, fluturând o mână în semn de salut înainte de a struni caii pentru a porni cu sania spre grajduri.

Sophie lăsă schiurile în suportul special amenajat de lângă ușă și intră. Holul era înțesat cu bagaje și din salon se auzeau vocile entuziasmate ale copiilor amestecându-se cu o voce calmă de femeie. Urcă să se schimbe în uniformă și într-o jumătate de oră, când camera copiilor arăta impecabil, coborî să vadă dacă o poate ajuta pe Lisl cu ceva.

Geamantanele dispăruseră din hol și o tăcere stranie pusese stăpânire pe toată casa. Ezita. Peter ieși din bucătărie și-i făcu un semn din cap.

– Tocmai urcam după dumneavoastră. Frau Doktor dorește să vă vadă.

– Mulțumesc, Peter.

Sophie realiză că era ușor nervoasă la perspectiva întâlnirii cu mama copiilor. Trecând pe lângă imensa oglindă din hol, se opri o clipă pentru a-și îndrepta ținuta. Își impuse să nu se comporte prostește și mai ales să nu lase să vadă pe fața ei vreo ezitare. Nu era o școlăriță pe cale de a fi mustrată, ci o guvernantă cu o vastă experiență. Ciocăni și intră.

Copiii stăteau cuminți pe canapea, unul lângă altul. Înainte să apuce să se uite prin cameră după mama lor, un bărbat se ridică de pe scaunul de lângă fereastră. Înalt, lat în umeri, bizar de inabordabil în atitudine, Max von Hartog înclină formal din cap, cu o privire indiferentă și o politețe rece pe față.

Șocul îi străbatu ca un fior electric întregul trup. Nu se așteptase să-l mai revadă… vreodată. Și acum se întorsese, evident intenționând să se comporte ca stăpânul casei și nimic mai mult, tratând-o cu o curtoazie de gheață. De ce se întorsese? De ce nu putuse să aștepte până pleca ea? se gândea în disperare de cauză, luptând din răsputeri cu senzația că plutește care o cuprinsese de cum îl văzuse. Se adună, își dezlipi cu un efort de voință privirea de pe chipul lui pentru a o îndrepta spre femeia care stătea lângă foc, pe un scaun cu spătar înalt.

– Dorothea, dumneaei este domnișoara Carter, care a avut grijă de copii.

Dorothea von Hartog era frumoasă. Înaltă și subțire, blondă, era îmbrăcată într-un elegant compleu liliachiu de lână moale, asortat cu o bluză de mătase, culoarea ținutei scoțând în evidență tenul diafan și albastrul profund al ochilor.

Acești ochi o studiau pe Sophie cu un dispreț suveran.

– Ești foarte mare, concluzionă în sfârșit, nu prea pricep cum de te înțelegi cu copiii.

Era un comentariu direct la adresa persoanei ei și nepoliticos pe deasupra, dar Sophie nu reacționă în nici un fel la remarca lipsită de tact.

– Te rog, ia copiii acum, spuse ea pe un ton poruncitor și se ridică, e deja târziu și încă n-au mâncat de prânz.

Sophie se întoarse către cei mici, cu câte o mână întinsă pentru fiecare în timp ce mama lor traversa încăperea spre vărul ei. Copiii ezitau, privind cu dor spre mama lor, dar aceasta își concentrase toată atenția către Maximilian von Hartog.

– Max, dragule, te rog… Se opri și se întoarse pentru a-i arunca Sophiei o privire nemulțumită de-a latul încăperii: Aștepți ceva? întrebă ea cu răceală.

Sophie se apropie de copii și-i luă cu binișorul după umeri, mânându-i ușor de la spate afară din cameră.

– Mă scoți la masă în oraș, Max, dragule? Casa asta parcă este un mausoleu.

Sophie închise ușa și nu mai auzi răspunsul lui Max von Hartog.

Își petrecu următoarea oră încercând să-i convingă pe copii să mănânce, urmărindu-le fețișoarele încremenite în tăcerea apăsătoare ce-i înconjura. Nu întrebă nimic și discută cu ei subiecte obișnuite, în legătură cu ce se întâmplase în timpul zilei. Până la urmă mâncară câte ceva și-i duse la culcare. Erika strângea din dinți încercând să-și stăpânească lacrimile când se duse Sophie s-o învelească. Se așeză pe pat lângă ea și încercă s-o aline cu câteva cuvinte calde:

– Haide, ești obosită. O să te simți mai bine după ce te odihnești puțin.

Erika deschise pumnișorii strânși, strânse în brațe ursulețul de pluș și închise ascultătoare ochii, gata de somn. În camera lui Emil, Sophie trase jaluzelele, întrebându-se cum să abordeze fața întunecată și tensionată din patul de alături. Era un singuratic băiețelul ăsta, prea mic și prea vulnerabil pentru a fi ignorat de un tată care nu-i vroia nici un rău, dar era atât de adânc îngropat în propria nenorocire… Cum să ajungă la sufletul lui în cele câteva zile care-i mai rămăseseră nici ea nu știa. Nu dorea nici să creeze o legătură pentru ca la plecare să-l lase și mai singur decât îl cunoscuse. Dar cum să-l vadă așa și să nu facă nimic?

Se așeză pe marginea patului.

– Eu sunt alături dacă ai nevoie de mine, Emil, îi șopti ea.

El își mută privirea încremenită de la tavan la ea și-i mulțumi fără să clipească.

– Pot să mai stau puțin? Schimbase tactica văzând că prima abordare nu funcționează. Reuși astfel să atragă atenția băiatului. Îmi place camera asta, continuă, e ca tine, liniștită și odihnitoare.

Privirea lui se aprinse.

– Crezi că e frumoasă? întrebă ușor stânjenit.

– Foarte, răspunse Sophie fără să ezite o clipă.

– Da, spuse el, cu buza de sus tremurându-i. Și unchiul Max crede la fel.

Sophie rămase nemișcată. Ce vroia să spună? se întrebă.

– Oricine ar considera-o o femeie foarte frumoasă, reluă Sophie. Probabil ești foarte mândru cu ea.

– Nu! răspunse scrâșnind din dinți. O urăsc!

– Emil! Sophie era șocată.

– Nu ca Erika, pentru că nu ne iubește. Am trecut peste asta de mult, spuse cu buzele strânse și ochii în lacrimi. O urăsc pentru

ceea ce-i face lui papa. Sophie îl asculta fără a interveni, neștiind dacă asemenea cuvinte îi făceau bine bietului copil. Cred că se va căsători cu unchiul Max, adăugă.

Sophie își înăbuși un strigăt, efortul declanșând o tuse nervoasă. Ochii copiilor o fixau.

– În mod sigur, nu! reuși până la urmă să articuleze.

– De asta l-a părăsit pe papa, o informă Emil. Știu eu. Își ațintă din nou privirea în tavan. I-am auzit pe Lisl și Peter vorbind. Nu știau că sunt după ușă. Ea și unchiul Max au fost logodiți odată, demult, înainte să mă nasc eu. Apoi s-a întâmplat ceva, nu știu ce. N-au spus. Și ea s-a căsătorit cu papa. Iar papa o adoră, așa a fost întotdeauna. Nu-l interesează ce se întâmplă cu noi… numai ea contează. Iar pentru ea, nici unul dintre noi nu contează, doar unchiul Max.

Dând uitării propria durere, Sophie întinse brațele după el. Băiatul o lăsă să-l îmbrățișeze și începu să plângă cu suspine, de ți se rupea inima să-l auzi. Stătu cu el, murmurându-i vorbe de alinare la ureche, mângâindu-l și lăsându-l să se descarce. Într-un final, suspinele încetară și-i simți capul greu pe umărul ei. Adormise. Slavă Domnului, se gândi. Îl așeză ușor între perne și-l înveli. Fețișoara lui era mai liniștită acum, încă udă de lacrimi, dar pierduse rigiditatea aceea controlată de mai înainte. Spera să nu regrete mai târziu că vorbise cu ea.

Se ridică și se îndreptă în vârful picioarelor spre camera ei, lăsând ușa întredeschisă în caz că se trezește. Le va simți lipsa copiilor, se gândi cu tristețe. În scurtul timp pe care-l petrecuseră împreună, își făcuseră amândoi loc în inima ei: Erika, cu descărcările ei emoționale la tot pasul, nevoia ei de a fi ținută în brațe și de a i se acorda atenție și Emil, mult mai complicat decât sora lui, sensibil și vulnerabil, mult prea matur pentru vârsta lui. Amândoi descoperiseră prea timpuriu că a iubi poate aduce multă suferință. Ciudat, dar ar fi dorit să mai rămână cu ei, poate să-i ajute să treacă prin această perioadă dificilă a vieții lor. Erika va

supraviețui. În multe privințe, îi semăna mamei ei. Dar Emil era prea fragil, ca și tatăl său, însă dureros de conștient de indiferența mamei lui.

Dar în mod sigur, el se înșela în privința ei. Oricât de indiferentă ar fi părut, de iubit îi iubea fără îndoială. Cum să nu-și iubească o mamă proprii copii?

Se plimba neliniștită prin cameră. Casa era cufundată în liniște. De jos nu se auzea nici o voce. Oare Lisl unde era? Nu avea nici o intenție să coboare. Numai de mâncat nu-i ardea acum și gândurile i se întorceau fără voia ei la Emil și la ceea ce-i spusese.

Era oare Dorothea femeia despre care vorbise Lisl când spusese că Max fusese cândva îndrăgostit de o fată care se căsătorise cu altcineva? Era foarte posibil. Stânjeneala lui la scena de mai înainte fusese vizibilă. Îl urmărise de prea multe ori până acum ca să se înșele în legătură cu asta. Iar indiferența lui față de ea, Sophie, fusese aproape palpabilă. Stânjeneala să fi venit din faptul că trebuise să dea ochii cu ea în prezența femeii iubite? Înghiți în sec, încercând să-și stăpânească lacrimile ce amenințau să-i năpădească obrajii. Dorothea era frumoasă, orice bărbat și-ar pierde capul după ea. Gândul era dureros, dar trebuia să-l înfrunte.

Se auzi un ciocănit ușor. Lisl stătea în ușă, iar Sophie duse un deget la buze în semn de avertisment că cei mici dorm.

– Îmi pare rău, șopti Lisl. Toate sunt cu fundul în sus și am uitat să-ți aduc prânzul.

– Intră. Sophie închise ușa dinspre camerele copiilor. Am reușit să-l adorm pe Emil, explică ea.

Lisl nu asculta.

– Aș fi dorit să mă anunțe și pe mine cineva că vin, spuse în germană. Nu aveam nimic pregătit… de mâncare, camerele… nimic, repetă. Nu-i stă în fire stăpânului să nu se gândească. Oftă. Oricum, am venit să-ți spun că e supă caldă jos, dacă vrei.

O privi pe Sophie neliniștită, mintea zburându-i evident la altceva.

– Nu-ți face griji pentru mine, Lisl. Nu mi-e foame. Dacă o să vreau ceva mai târziu, vin jos și-mi iau.

Ușurată, Lisl se relaxă și se întoarse să plece. Afară pe culoar, Peter ezita.

– Ce-i? îl luă sora lui repede.

– Am fost trimis să-i spun domnișoarei Sophie să coboare… imediat, adăugă încurcat. Stăpâna vrea s-o vadă.

– Mulțumesc, Peter, cobor acum.

Sophie închise ușa după ei și își verifică ținuta. Puțină apă pe față, un pic de parfum și era gata.

– Domnișoară, o chemă vocea în germană când ciocăni. Sophie răsuflă ușurată descoperind că Frau Doktor era singură.

– Doresc să vorbesc cu dumneata, începu formal. Intră, te rog.

Sophie păși în mijlocul camerei, cu mâinile sub șorțuleț, în buzunarele rochiei, cu o expresie calmă pe față și privind-o în ochi pe fosta soție a celui care o angajase. Nu fu invitată să ia loc.

– Nu sunt mulțumită deloc de situația copiilor și aș vrea să știu ce se petrece aici. Sunt zgomotoși și lipsiți de bun-simț. Vorbesc de jocuri ciudate cu bani și despre prăjitul pâinii aici, la focul din salon. Este îngrijorător și am fost foarte neplăcut surprinsă.

Sophie nu comentă.

– N-ai nimic de spus? Frau Doktor era foarte indignată. Nu dorești să-ți ceri scuze?

– Sunt o guvernantă cu experiență, stimată doamnă, și nu cred că am pentru ce să-mi cer scuze.

– Acum ești impertinentă!

– N-am avut această intenție.

– Cred că ți s-a dat prea multă libertate în casa asta! Uiți că te afli aici pentru a munci și nu pentru a fi răsfățată de Herr Baron!

Fu rândul Sophiei să-și manifeste surpriza.

– Am înțeles că ai profitat de amabilitatea lui, implorându-l să te ia și pe dumneata la ieșirile cu copiii. Iar el este un adevărat cavaler și n-ar refuza niciodată, indiferent de sentimentele pe care le-ar

nutri. Este întotdeauna foarte atent cu servitorii, așa că îmi revine mie sarcina să te informez în legătură cu aceste sentimente.

Sophie își feri privirea de răceala ochilor albaștri când simți roșeața urcându-i în obraji. Vocea Dorotheei era calmă și joasă, de parcă ar fi comentat vremea de afară. Sophie era hotărâtă să-și păstreze calmul. Nu-și va pierde firea în fața acestei femei arogante și nici nu se va înjosi să-i răspundă la insulte cu insulte. Cum n-o putea informa pe Frau Doktor că este o mare mincinoasă, era mai bine să nu spună nimic.

– Cred că mai bine pleci, decise femeia după o clipă de gândire, cu o vehemență neașteptată în voce.

Sophie nu se așteptase la asta.

– Voi pleca atunci când îmi expiră contractul, sâmbătă, explică ea politicos.

– Nu! Vreau să spun: acum. Imediat. Astăzi. Doresc să pleci.

– Vă rog să vă amintiți că cel care m-a angajat este Herr Doktor și numai dânsul este în măsură să anuleze cele stipulate în contract.

– Se pare că nu-ți cunoști lungul nasului și este regretabil. Este un motiv în plus pentru care vei pleca de îndată. Nu voi permite o asemenea influență pe lângă copiii mei. Își netezi câteva cute imaginare de pe reverul sacoului, privindu-și apoi cu un aer distins unghiile lungi și roșii. Fiind mama copiilor, te asigur că am și dreptul și puterea să te oblig să pleci. Vei fi plătită, bineînțeles, pentru serviciile prestate.

– Foarte bine, replică Sophie după un moment de tăcere, poate le-ați putea explica și copiilor…

Ușa se deschise în spatele Sophiei.

– Bine că ai venit, Max, dragule, o întrerupse Dorothea von Hartog. Ajută-mă, te rog! pledă ea pe lângă el, alintându-se ca un copil nebăgat în seamă. Am probleme cu această… persoană. Este impertinentă.

Sophie stătea nemișcată, mult prea dureros de conștientă de prezența bărbatului care se apropiase deja prea mult. Îngheță când îi auzi vocea, afectuoasă, indulgentă și blândă.

– Draga mea, sunt sigur că domnișoara Carter n-a avut nici o intenție să fie nepoliticoasă.

Trecu pe lângă Sophie atingând-o cu mâneca hainei. Se crispă toată, iar Frau von Hartog nu scăpă mișcarea. Ochii i se îngustară și buzele se țuguiară. Sophie nu vroia decât să scape de fixitatea rece a acestei priviri și de prezența bărbatului care ajunsese acum lângă frumoasa femeie. Văzându-i așa, umăr lângă umăr, făceau cuplul perfect: aspectul lui chipeș și prestanța alături de frumusețea ei de porțelan.

– Mă scuzați, murmură ea. Trebuie să-mi fac bagajele.

Se întoarse și porni spre ușă. Un gust amar îi invadase gura. Fără nici un alt avertisment, urmă durerea. Simțea acum pentru prima dată gelozie… și invidie. I se înfipseseră în inimă și o sufocau.

– Un moment.

Era Max.

Se opri, dar nu se întoarse.

– Ai spus bagajele? întrebă el.

– Da, dragul meu. I-am cerut să plece.

Sophie se întoarse acum pentru a surprinde o mișcare afectuoasă cu care Dorothea lua în stăpânire brațul lui, privindu-l cu drag.

– N-o mai vreau în preajma copiilor. Unele dintre lucrurile care s-au petrecut… O să-ți povestesc mai târziu.

– Înțeleg, spuse el pe un ton plat. Dădaca Elisabeth sosește astăzi să-și ia în primire obligațiile?

– Păi, nu. Nu este încă pe deplin refăcută. Dar Lisl se poate ocupa de copii până la sosirea ei.

La aceste cuvinte, el întoarse capul și o privi:

– Mă tem că așa ceva este practic imposibil, draga mea, spuse cu blândețe. Lisl va fi foarte ocupată cu pregătirile pentru petrecerea de mâine seară.

– Dar putem angaja ajutoare, nu? încerca să-l convingă zâmbindu-i provocator.

– M-am ocupat deja de asta, dar Lisl va fi cea care va supraveghea întreaga acțiune, deci are și așa foarte multe de făcut. Știi doar că totul s-a petrecut pe neașteptate.

Privirea lui nu era aceea a unui îndrăgostit și Sophie se întrebă cum de femeia nu dă înapoi în fața expresiei implacabile de pe fața lui.

– Foarte bine, căzu ea de acord în sfârșit. Cum crezi tu că este mai bine, așa facem. Dar nu te supăra pe mine, Max. Lacrimi stăteau să-i cadă la colțul ochilor. Știi cât de nefericită sunt dacă te superi pe mine.

Sophie întoarse din nou privirea în altă parte la auzul vocii lui Max.

– Nu vreau să te necăjesc, draga mea, spuse, dar trebuie să vedem realitatea. Din câte știu eu domnișoara Carter pleacă oricum la sfârșitul săptămânii. Până atunci Lisl va avea timp să preia îngrijirea copiilor, chiar dacă dădaca n-a venit încă.

Sophie interveni în momentul acela.

– Deci, ce doriți să fac eu? întrebă ea sec.

– V-aș fi recunoscător dacă ați rămâne și următoarele câteva zile, conform contractului, se formaliză el.

– Recunoscător? Femeia nu-și putea crede urechilor. Uiți că vorbești unei servitoare!

– Mulțumesc, d-șoară Carter!

Sophie percepu mânia din vocea lui, dar își dădu seama că nu-i era adresată ei. Discuția se continua în spatele ușii pe care o închisese după ea. Trase adânc aer în piept înainte să urce scara. Mergea încet pentru a domoli agitația ce o cuprinsese.

Nu știa dacă s-o încânte sau nu intervenția lui Max. Să rămână în casa asta era din ce în ce mai greu cu el aici. Poate cel mai bun lucru ar fi fost să i se pună în vedere să părăsească de îndată proprietatea, fără să-l mai întâlnească vreodată.

De ce se întorsese? se întrebă din nou. Să fi venit pe post de însoțitor al frumoasei doamne? Acum că nu mai era soția vărului

său, se oficializa relația lor? Plănuia să se căsătorească cu ea? Dar cu sentimentele pe care i le declarase cu atâta ardoare în munți, ce se întâmplase? Fusese doar dorință trecătoare sau un capriciu fără importanță care se stinsese o dată cu refuzul ei?

N-avea stare și măsura cu pași mărunți camera de la un capăt la altul. Sentimentele ei vor muri la fel de repede când se va întoarce la Londra? Sau vor rămâne s-o chinuiască împreună cu gândul la ce ar fi putut să fie? N-avea răspunsuri și nici puterea sufletească de a-și analiza la rece sentimentele. Va avea suficient timp să-și evalueze durerea și pierderea când va ajunge acasă.

Privea pe geam afară, la zăpada depusă. Soarele cobora repede, aruncând umbre cenușii asupra orașului de la poalele muntelui și aducând frigul nopții pe străduțele înguste. Undeva în depărtare se auzeau tălăngi sunând: se întorceau turmele de la muls.

Pentru ea, Kitzbühel-ul nu va mai fi niciodată același. Îl iubise și-i plăcuse la nebunie să se întoarcă aici în fiecare iarnă. Dar nu va mai reveni niciodată. Următoarea ei vacanță va fi petrecută în Alpii italieni, cât mai departe de Hahnenkamm și amintirile lui dureroase.

Capitolul 5

Copiii erau agitați și iritabili. Pregătirile pentru petrecere se desfășuraseră de-a lungul întregii zile și nimeni nu fusese ocolit de iureșul ce cuprinsese întreaga casă. Până și câinii scheunau prin colțuri, afectați de atmosfera tensionată.

– Stai locului, Erika, protestă Sophie. Cum să leg asta dacă te miști într-una?

Coborau și ei la petrecere pentru o oră, plăcere pentru care cu greu obținuseră acordul mamei lor. Emil era nervos și îmbujorat de emoție. De la discuția lor din ziua precedentă, fusese mai relaxat, deși întoarcerea tatălui său provocase un nou dezechilibru în liniștea lui sufletească. Teama că părintele lui va suferi din nou îl durea de parcă i s-ar fi întâmplat lui.

În timpul după-amiezii Sophie se bucurase de două ore libere și ieșise. Își luase cizmele și haina din piele de căprioară și părăsise vila, nerăbdătoare să savureze o oră departe de toată agitația și frământările pe care îi era dat să le trăiască între acei pereți, să se amestece cu mulțimea care umplea cafenelele și magazinele. Mersese repede, urmărind din priviri luminile ce se aprindeau la teleschi și ultimii curajoși care urcau pentru a risca o coborâre în semiîntuneric.

În oraș, trotuarele erau alunecoase, zăpada se topea pe străzi la contactul cu cauciucurile protejate de lanțuri ale mașinilor și sub picioarele turiștilor care se grăbeau să ajungă la hotel după o zi plină, la schi. Alesese o cafenea mare și modernă și se așezase la o masă de lângă fereastră. De acolo urmărise orașul trecând la activități de seară, luminile aprinzându-se.

Sorbind din cafeaua cu frișcă, se relaxase. Cafeneaua era plină, chelnerițele îmbrăcate în negru, cu șorțulețe albe și tăvi imense menținute în echilibru deasupra capului, traversau încăperea care încotro. Un zgomot vesel de fond provenit de la clienții vorbăreți completa atmosfera. Sophie deschisese ziarul londonez pe care și-l cumpărase și trecea în revistă știrile.

– Locul acesta este liber? fusese interpelată în germană.

Un tânăr aștepta consimțământul ei pentru a se așeza la masă. Dăduse din cap și răspunsese tot în germană:

– Da, vă rog!

– Sunteți englezoaică, făcuse el constatarea, așezându-se.

– Exact.

– Norocul meu! Mă aflu în locul ăsta uitat de Dumnezeu de mai bine de o săptămână și n-am avut cu cine să schimb și eu două cuvinte.

– Ciudat, îi replicase. Înseamnă că ați stabilit un fel de record, căci într-o singură dimineață la școala de schi ați fi întâlnit pe puțin vreo zece.

– Oh, sigur… părea încurcat. Dar eu… nu merg la școala de schi. Sunt schior de performanță. Merg de capul meu.

– Sunt impresionată, îi răspunsese ea detașat.

– Ascultați… Pot să vă fac cinste cu un rând de ce doriți și să vă vorbesc câteva minute?

Sophie ezitase. Scopul ieșirii ei fusese să se bucure puțin de singurătate, dar străinul o privise într-un asemenea fel cu ochii lui albaștri încât se trezise râzând și acceptând.

– Sunt într-o mare încurcătură, începuse el fără alt preambul.

– Păreți a suporta problema cu mult optimism, nu se putuse abține să nu comenteze.

– Ei bine, da… Nu știu eu prea multe despre femei…

– Așadar, problema e de natură feminină?

– Mm… tăcuse pentru o vreme cu o mină serioasă pe chip și mâinile împreunate pe masă. Prietena mea este acasă, la Toronto, și ne-am cam certat când ne-am văzut ultima dată. Oftând, continuase: după sezonul ăsta vreau să trec la profesionism, iar asta înseamnă o viață de călătorii. Plănuim să ne căsătorim în primăvară, dar ea nu visează decât o casă, mobilă și copii.

– Este foarte normal.

– Știu. Și eu îmi doresc toate astea, dar are numai nouăsprezece ani, de ce nu mai poate aștepta și ea puțin?

– Păi, ai întrebat-o?

– Familia, răspunsul sunase fără noimă având în vedere întrebarea. Nu vrea să plece de la ai ei de-acasă. Vrea o casă pe aceeași stradă. Pentru numele lui Dumnezeu, eu sunt un tip deschis, dar nici chiar așa ! Trebuie să se maturizeze.

– Și ce s-a întâmplat? Ai plecat în mijlocul discuției?

Confirmase din cap, o ușoară roșeață îi urcase în obraji, vizibilă în ciuda bronzului.

– I-am… i-am dat un ultimatum, recunoscuse el încurcat.

– Oh! Sophie își cântărise vorbele înainte de a le rosti. M-aș fi schimbat la față. Și ți-aș fi aruncat inelul înapoi.

– Da? O privise înmărmurit. Exact asta a făcut și ea.

Sophie nu-și putuse stăpâni un zâmbet.

– Așa că ai luat-o în brațe, i-ai spus cât de mult o iubești și că orice dorește ea, ești de acord.

Urmase un moment de tăcere, apoi el zâmbise amar:

– Asta ar fi trebuit să fac?

– N-ai făcut așa?

– Pe naiba, nu. Zâmbetul dispăruse. Nu poate să aibă întotdeauna ce dorește! Ce sunt eu, vrăjitorul cel bun din poveste?! O să fiu soțul ei, nu altceva!

– Și crezi că poate să înțeleagă chestia asta înainte să vă căsătoriți?

– Ei, cum de nu m-am gândit și eu la asta? îi picase lui fisa; se aplecase peste masă, îi luase mâna și i-o sărutase. Mulțumesc!

Pe deasupra capului lui, privirea Sophiei întâlnise chipul lui Maximilian von Hartog. Era la casă, aștepta să fie servit. Ea nu-și mai putuse dezlipi ochii de la el. Expresia înghețată de pe fața lui, buzele încremenite într-un rictus mânios, disprețul… Căutătura durase o secundă, până ce băiatul de la masa ei ridicase capul, iar Max se întorsese cu spatele. Dar Sophie se simțea de parcă fusese pălmuită. Se albise la față și camera se învârtea cu ea.

– Ți-e rău? o întrebase interlocutorul ei, neliniștit. Pari un pic… nu este din cauza a ceva spus de mine, nu?

– Nu, reușise ea să murmure întărind cu o negație din cap. Nu mă simt prea bine. Cred că ar trebui să mă întorc…

O oră mai târziu Sophie mergea să ia copiii. Trecând prin hol, fusese oprită de Max, care ieșea din birou.

– Aș dori să-ți vorbesc puțin. Tonul fusese evident încordat.

– Trebuie să îi iau pe copii, răspunsese.

– Acum! fusese categoric, așa că trecuse pe lângă el și intrase în birou. Nu mai fusese niciodată până atunci în acea încăpere. Copiii nu aveau voie înăuntru. Observase în treacăt lambriul castaniu, draperiile din tweed și un birou mare până să închidă Max ușa și să se așeze în dreptul ei.

– Ce este? întrebase ea nervoasă.

– Cine era tânărul?

Sophie rezistase tentației de a întreba pe un ton inocent „care tânăr?“ și rămăsese tăcută.

– Ei bine?

– Întrebarea ta este personală și nu intenționez să răspund.

Îl privise drept în ochi, calmă, nelăsând să transpară în atitudinea ei vreun indiciu al vâltorii ce o cuprindea în prezența lui. Trecuse pe lângă ea și se postase la fereastră.

– Atâta timp cât te afli în casa asta, eu… noi… răspundem și de binele tău. Dacă ți s-ar întâmpla ceva ar fi și responsabilitatea noastră. Cum ea continuase să tacă, el se întorsese și repetase: Ei bine?

– Mă întrebi dacă sunt de acord cu ceea ce ai spus?

– Ești?

– Nu! răspunsese cu curaj. Viața mea personală este treaba mea.

– Știi că nimeni nu mi-a mai vorbit în felul ăsta vreodată?!

– Și eu aș putea spune același lucru. Nu mi se întâmplă prea des ca angajatorul să mă chestioneze în legătură cu viața mea personală.

– Ai idee cât de rău mă înfurii?

Era o observație copilărească. Fața ei se înmuiase. Tot ce-și dorea era să îndepărteze tensiunea de pe fața lui cu o mângâiere. Nu putea să mențină o expresie supărată față de el pentru prea mult timp și își dorise în acel moment să fi avut mai multă voință pentru a se controla.

Max o privea, ea vedea cum furia se ștergea de pe chipul lui. Sophie simțea pericolul. Încercase repede să-și mascheze privirea. El nu trebuia să știe cât de profund și de acut reușea s-o tulbure, cât de mult tânjea după tandrețea și apropierea lui.

– Sophie..., începuse, dar ea îi tăiase repede vorba.

– Trebuie să plec, spusese, întorcându-i precipitat spatele.

– Nu!

Din doi pași, o ajunsese din urmă. Ea se crispase toată, dar nu încercase să mai înainteze de frica unei apropieri și mai intime. Max îi prinsese umerii în mâini și o întorcea cu fața spre el. Îi simțea fiecare centimetru al trupului atingând-o.

– Dumnezeule, Sophie, ce mă fac eu cu tine? Se aplecase s-o sărute, dar ea evitase atingerea. Ce înseamnă asta? Acum îți provoc repulsie? o întrebase pe un ton aproape sălbatic. Tinerelul blond îți este mai pe plac? O ținea de umeri la distanță de un braț de el, scrutând-o cu o privire înghețată. Ce sunt eu pentru tine, un capriciu? De asta nu vrei un angajament?

Ridicase privirea spre el, incapabilă să-și păstreze cumpătul.

– Oh, Max..., apucase să șoptească înainte de a fi înconjurată de brațele lui și sărutată cu o pasiune și o ardoare care nu lăsau loc de împotrivire.

Buzele lui le copleșiseră pe ale ei, nepermițându-i să mai respire, iar brațele lui în strânsoarea lor puternică îi învinseseră orice urmă de voință. Inima amenința să-i sară din piept. Își lăsase capul pe spate sub presiunea gurii lui, degetele fremătându-i prin păr. Dorința o atrăsese într-un vârtej incontrolabil de emoții și senzații.

– Max!

Vocea sfâșiase tăcerea, iar Sophie revenise cu picioarele pe pământ cu o bruschețe zguduitoare. El își desfăcuse brațele din jurul ei și trecuse pe lângă ea. O mână întârziată în părul lui... și el ieșise deja pe ușă. Îi dăduse astfel șansa să se adune, întâmpinând-o pe Dorothea în hol.

– Aici erai! Guvernanta a dispărut din nou, se plânsese ea. Ar fi trebuit să meargă să ia copiii și a întârziat. Ți-am spus că ar fi trebuit să o dăm afară.

– Vrei s-o caut eu? întrebase Max pe un ton perfect controlat.

– Nu mai contează. O trimit pe Lisl.

Sophie își aranjase părul și-și redresase ținuta. Max deschisese ușa și dăduse din cap fără nici un cuvânt. Trecuse repede pe lângă el pentru a ieși în holul atunci gol.

– Asta e, Sophie îi spuse Erikăi, în două secunde ești gata.

– Te rog, grăbește-te, o imploră fetița.

– Haide, Erika! se încruntă fratele ei. O să întârziem.

Cu degete dibace, Sophie aranjă codițele împletite și legă funda albastră.

– Gata, am terminat! Nici nu apucase bine să ia mâinile din părul ei, că cea mică o și zbughise spre ușă. Și nu uita, tinerele domnișoare n-o iau la goană pe scări! Coboară încet, pentru ca toată lumea să aibă timp să te admire.

– Da, Sophie? Fetița o privea cu interes.

– Bineînțeles. Mama ta este frumoasă și admirată. N-o vezi alergând de colo colo, nu?

– Nu..., copila cântărea încruntată acest aspect.

– Dacă nu vii acum, plec fără tine, o amenință fratele ei și în următoarea secundă amândoi porneau pe scări în jos.

Singură în camera ei, Sophie trase draperiile și ridică obloanele. Tăcerea se lăsase peste peisajul adormit. Câteva luminițe sclipeau în întuneric. Se va apuca de împachetat, trebuia să-și facă bagajul... dar nu se mișcă din loc. Era obosită, fusese o zi plină.

Pe Dorothea von Hartog o văzuse o singură dată în cursul după-amiezii. Trecuseră una pe lângă cealaltă pe scări și distinsa doamnă o oprise poruncitor cu o mișcare a mâinii.

– Noi, soțul meu și cu mine, am dori să participați la petrecerea din seara aceasta, spusese pe un ton rigid, de parcă ar fi fost forțată să rostească cele câteva cuvinte.

– Mulțumesc, dar trebuie să-mi fac bagajul, așa că o să vă rog să mă scuzați, dar nu voi putea participa.

Ușurarea se citise instantaneu pe chipul femeii. Sophie se întrebase cine ceruse ca această invitație să fie făcută.

Auzea vag acorduri de pian venind de jos, dar n-avea nici cea mai mică dorință să coboare. Se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii.

– Sophie?

Lisl vârâse capul pe ușă, cu prudență, probabil întrebându-se dacă nu cumva dormea, căci încăperea era învăluită în întuneric.

– Ești căutată! Copiii trebuie să urce.

Zumzetul vocilor invada holul prin ușile deschise ale sufrageriei. Sophie o vedea pe Dorothea von Hartog aplecată spre copii, care nu doreau să se supună deciziei mamei lor. Erika avea ochii în lacrimi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, pe unde umbli? se răsti Dorothea. Du-i sus, acum! E târziu.

– Sigur, răspunse calm Sophie. Haideți, am ceva bun pentru voi, sus. Îi mână ușor de la spate spre ușă.

– Ce este, Sophie? Te rog, spune-ne! Vocea entuziasmată a Erikăi se auzise tare.

– Nu e nimic, replică Emil morocănos. E doar un truc ca să ne ducă sus!

– Eu sper din tot sufletul să nu fie un truc. Nu mi-ar pica deloc bine să fi dispărut, după cât m-am chinuit să-l pregătesc, răspunse Sophie cu blândețe, conștientă de tensiunea ce se citea pe chipul băiatului. Ce-ați spune de un ospăț în miez de noapte?

Rămaseră amândoi nemișcați, uitându-se neîncrezători la ea.

– Serios? pufni Erika.

– O petrecere numai a noastră, îi răspunse. Doar dacă nu vreți să invităm și câinii...

– Da! se manifestară ei în cor și o luară la fugă în sus pe scări.

Ajunși în camera lor, avântul le fu tăiat brusc. Nu era nimic. Sophie îi întoarse cu fața spre camera ei.

– Închideți ochii și țineți-i închiși!

Copiii se supuseră, închizând strâns ochii. Sophie aprinse lumânările.

– Acum! dădu ea semnalul.

Deschiseră ochii. Uimirea și fericirea ce li se citeau în priviri se răsfrânse și în sufletul Sophiei. Se felicita însutit pentru că se preocupase să facă acest gest care adusese atâta bucurie copiilor.

În centrul mesei trona un tort micuț. O ghirlandă de frișcă alcătuia numele lor: Emil și Erika. Printre lumânările aprinse împrăștiate pe masă, se mai aflau sandvișuri, biscuiți, bomboane fondante și prăjiturele cu frișcă... exact ca și bufetul de jos.

– Oh, Sophie, o petrecere numai a noastră! Erika era în extaz.

Sophie dădu drumul la casetofon și muzica de pian își făcu loc în entuziasmul încăperii pentru a completa ambianța. Copiii stăteau încă nemișcați, lumina lumânărilor aruncând reflexe aurii pe fețele lor îmbujorate de emoție.

– Ei bine, întrebă Sophie. Nu-i e nimănui foame?

Două ore mai târziu copiii erau culcați, ghiftuiți, epuizați, dar fericiți. Făcea ordine în bucătărie când auzi suspinele înăbușite. În camera Erikăi, se așeză pe patul micuței și luă căpșorul trist între mâini.

– Ce înseamnă asta? o întrebă ea cu blândețe. Facem petrecere și tu plângi?

– Pleci acasă mâine, nu-i așa? veni răspunsul printre sughițuri.

– Asta e problema? Era surprinsă. Eu plec, dar dădaca ta se întoarce și o ai și pe mămica aici… E mai mult decât visează alte fetițe să aibă.

– Mamei nu-i place de mine. Șoapta chinuită i se smulsese cu greu de pe buze.

– Știi foarte bine că nu e adevărat! spuse Sophie ascunzându-și consternarea.

Amândoi copiii păreau foarte siguri de acest fapt. Erika ridică privirea înecată în lacrimi.

– N-o să-i spui că am spus asta, nu-i așa? imploră ea.

– Eu nu trădez niciodată un secret! o asigură grav Sophie.

– Ea crede că nu știu, continuă Erika, dar știu. Și Emil știe. Pe el îl place puțin, dar pe mine deloc. Eu nu sunt bună și nu poate să sufere când o pup.

Sophie luă fetița în brațe și încercă s-o liniștească. Nici ea nu știa ce să spună bietului copil.

– Mămica ta are multe pe cap, să știi! încercă ea.

– Da?

– Toate mămicile sunt persoane foarte ocupate și nu au întotdeauna timp de joacă și îmbrățișări. Dar mămica ta este foarte mândră de tine și vrea să devii o tânără domnișoară deșteaptă, cultivată și cu maniere elegante.

Un suspin înăbușit o anunță pe Sophie că era pe drumul cel bun. Îndepărtă un cârlionț de pe chipul abătut.

– O să fii foarte frumoasă, să știi, și asta o moștenești de la mama ta. Gândește-te numai ce bine va fi când vei fi mare și admirată de toată lumea. Pun pariu că atunci când vei avea șaisprezece ani toți băieții o să ardă de nerăbdare să iasă cu tine în oraș.

– Eu urăsc băieții! Toți sunt ca Emil, o informă ea cu îndârjire.

– Dacă o să faci fața asta și atunci, s-a dus admirația… Și o să fie totuna dacă-ți plac sau nu băieții. Sophie se aplecă și luă de pe noptieră o oglindă. Uite, spuse ea, privește ce față ai! Erika refuză cu o mișcare vehementă din cap. Așa arată…, se strâmbă cât mai elocvent cu putință.

– Oh, Sophie, arăți îngrozitor!

– Imaginează-ți că aș arăta așa tot timpul! Ai lua-o la fugă, nu?

– Nu știu, fetița cântărea cu grijă răspunsul, poate m-aș obișnui… dacă ai fi drăguță cu mine.

Sophie depuse un sărut pe fruntea Erikăi.

– Acum e timpul să te culci. Hai, ia-l în brațe pe Teddy. Mai stau și eu un minut.

– Până adorm?... se rugă Erika.

– Puțin, repetă ea pe un ton hotărât.

Stătea pe marginea patului, cu mâna fetiței într-a ei. În întunericul încăperii, luminițele palide de afară formau contururi distorsionate pe pereți.

Copiii.

Mușchii feței i se contractară involuntar într-o grimasă dureroasă. Mic fiind, suferințele nu lipseau. Oftă. Epuizarea o copleși din nou. O mișcare ușoară îi atrase atenția și se uită prin ușa deschisă.

Max.

Stătea în întunericul coridorului. Nu se zăreau decât conturul costumului negru și albul gulerului cămășii. De când era oare acolo? Auzise ce spusese Erika?

Un moment lung se priviră fără ca vreunul dintre ei să se clintească. Sophie spera că va pleca. Nu putea face față unei alte scene

plină de emoții! Mâine pe vremea asta va fi la München, în vreun hotel rece, pregătindu-se pentru zborul de dimineață spre Londra. Nu mai vroia alte amintiri!

Îi făcu un semn cu degetul la buze, iar ea se ridică. O înveli pe micuța adormită, ieși în vârfurile picioarelor din cameră și închise cu grijă ușa în urma ei. Fu prinsă ferm de braț. Din voința lui, intrară amândoi în salonașul ei, el aprinse lumina și închise ușa dinspre camera copiilor. Părea enorm în încăperea mică, dominând-o aproape amenințător cu statura-i impresionantă.

– De ce nu ești jos? întrebă el tăios.

– I-am… explicat doamnei doctor că…

– Da, mi-a spus, o întrerupse el. Dar eu vreau să fii jos!

– Îmi pare rău, dar nu doresc să vin, se împotrivi pe un ton rigid.

– Nu mă interesează ce dorești tu. Asta este ceea ce vreau eu!

– Te rog, Max, nu fi dificil! Știi foarte bine că a ta… d-na doctor nu mă vrea acolo.

– Ea este un oaspete la mine în casă și n-are nici un cuvânt în această problemă.

Era furios și Sophie observase cum pufnea, deși încerca să se controleze.

– Dar de ce, Max? Plec mâine și chiar am lucruri de făcut.

– Nu intenționez să stau aici și să mă cert cu tine pe tema asta. Nu ești în postura de a-mi comenta deciziile… încă, sublinie el cuvintele, la care Sophiei i se urcă roșeața în obraji. Privirea lui se îmblânzi și un licăr amuzat deveni evident. Te aștept jos într-un sfert de oră… și nu îmbrăcată în uniforma asta. Presupun că ai o rochie. Mai porți câteodată și haine obișnuite, nu?

Ea ridică iute capul, gata să-i dea o replică pe măsură, dar el i-o luă înainte.

– Sunt obosit, Sophie, și de-abia aștept ca seara asta să se termine. Dacă nu ești jos într-un sfert de oră, urc din nou și te îmbrac cu mâna mea.

Privirile li se întâlniră. Se citea furie și încăpățânare pe chipul amândurora. Brusc, el zâmbi.

– Întotdeauna mi-am dorit o femeie cu personalitate. Acum că te-am întâlnit pe tine, nu mai sunt așa de sigur că asta vreau.

– Oh, pleacă! răspunse ea iritată.

– Paisprezece minute și jumătate, anunță Max ieșind pe ușă.

Un duș rece o readuse la viață; avusese nevoie de el pentru a înfrânge oboseala. Se simțea revigorată. Urma trecerea în revistă a sumarei ei garderobe. Nu-și adusese multe lucruri. Avea numai două rochii care ar fi putut fi considerate cât de cât potrivite pentru această ocazie. O alese pe cea verde. Decolteul adânc punea în evidență linia grațioasă a gâtului, făcând parcă aluzie și la alte forme senzuale ce se ascundeau dedesubt. Catifeaua grea cădea în falduri până la vârfurile pantofilor decupați, eleganți, cu toc înalt, în același ton de culoare. Își adună părul într-un coc complicat la baza gâtului și ca un ultim accesoriu adăugă cerceii lungi pe care-i cumpărase de la un magazin de antichități din Londra.

Jos, ușile erau deschise, lumea se perinda dintr-o cameră în alta, unii dansau, alții stăteau de vorbă cu cești de cafea sau pahare de vin în mână. Sophie era stânjenită de faptul că fusese obligată să-și facă apariția în mijlocul unei adunări care se pregătea deja să rupă rândurile. Bine ar fi făcut dacă ar fi ignorat ordinul direct al lui Max și ar fi rămas sus. Se îndreptă spre masa cu băuturi, mai degrabă pentru a lua un pahar în mână decât pentru a bea ceva. În spatele ei, muzica se opri.

– Dansul meu.

Max îi luă paharul dintre degetele nervoase și o conduse pe ringul de dans. Pianistul începu din nou să cânte. Ea se ținea rigidă în brațele lui. Privirea lui se plimba pe fața ei, spre cercei, apoi în jos, întârziind în asupra decolteului, unde sânii ei urcau și coborau odată cu respirația accelerată. Simțea o căldură invadând-o. În cele din urmă, el îi privi din nou fața. Nu-i scăpă roșeața din obraji. Zâmbi.

– Îmi place, șopti el și o trase și mai aproape, trupul lui conducându-l pe al ei.

Cu o mână pe spatele ei și cealaltă ținând-o pe a ei aproape de pieptul lui, dansau. Sophie se abandonase deliciului de a-l simți făcând dragoste cu ea. Pentru că asta făcea, acolo, în public, pe ringul de dans, făcea dragoste cu ea. Își lăsase capul pe umărului lui și se mișcau ca unul. Obrazul lui Max se odihnea în părul ei, iar buzele lui îi șopteau la ureche:

– Nu-i minunat?

Un fior îi străbătu tot corpul când răsuflarea lui fierbinte îi atinse pielea. Nu mai percepea nimic altceva în jurul ei, conștientă numai de trupul lui ce se mișca în ritm cu al ei, de inima lui ce bătea sub degetele ei, de atingerea lui amețitoare pe spatele ei.

Dar muzica se termină. Ținând în continuare mâna pe spatele ei, o conducea spre ușă. Se îndepărtă de el, profitând de faptul că cineva îl oprise din drum. Era hotărâtă să nu fie văzută părăsind camera împreună cu el. Peste ringul de dans, Dorothea o fixa cu privirea. Stătea acolo, parcă înfiptă în podea, în superba-i rochie de mătase neagră, ațintind-o cu niște ochi furibunzi. Întorcând privirea de la chipul plin de ură, Sophie se întrebă dacă Max realiza cât de tare își înfuriase frumoasa verișoară insistând să coboare la petrecere.

Ieși în hol, întrebându-se cât să mai stea până ce plecarea ei să poată trece neobservată. Holul era cuprins de agitație, căci oaspeții începuseră deja să plece. O adiere înghețată pătrunse prin ușa care se închidea în urma unuia dintre musafiri.

Prin ușile duble, o vedea pe Dorothea cu Max. Păreau să se certe. Pentru o clipă, Sophie avu impresia că Max se uită direct la ea, dar figura lui nu trădă în nici un fel faptul că ar recunoaște-o. În următoarea secundă, cei doi traversau ringul de dans, el ducând-o pe ea în sufrageria acum pustie. Se opriră în dreptul unei oglinzi imense, Max cu spatele la Sophie. Ea îi zărea vag reflexia. Se gândi că e momentul cel mai bun să se facă nevăzută și dădu să se îndrepte către scară.

Chiar în acel moment, Max se aplecă și o sărută pe Dorothea pasional, pe gură.

Sophie îngheță. Trupul n-o mai asculta, rămăsese pironit locului în urma șocului. O durere insuportabilă îi acapară pieptul. Trăia parcă un coșmar. Nu se putea mișca, urmărea cele două siluete înlănțuite în acel moment nesfârșit de tandrețe. În cele din urmă, capul brunet se ridică și ochii lor se întâlniră.

Ca într-un film derulat cu încetinitorul, imaginea feței lui căpăta claritate în oglindă. Nu era nici urmă de plăcere în ochii lui, doar o hotărâre întunecată. Apoi, expresia i se schimbă într-un zâmbet amar, crud, chipul fiindu-i transpus într-o grimasă de triumf, de parcă intenționase ceva și acest ceva îi reușise din plin.

Acesta era motivul pentru care insistase să coboare? Plănuise de la bun început să-i arate care sunt adevăratele lui sentimente? Sau o pedepsea pentru că-l refuzase? Aflată încă sub imperiul șocului, mai trecu încă o secundă până să se poată mișca.

De îndată ce acest lucru fu posibil, se îndreptă spre ușa de la intrare. Trase cu greu de ea și fugi afară fără să simtă frigul înțepător sau zăpada ce-i pătrundea prin pantofii subțiri.

Traversă curtea și ieși pe poartă într-o goană nebună și fără țel. Greutatea troienelor o încetinea, se împiedică și căzu. Cu obrajii scăldați în lacrimi, se lupta din răsputeri să se ridice, dar nu reușea decât să se afunde și mai mult în zăpadă. Nu conștientiza frigul… Leșină.

Capitolul 6

Simțea căldura trupului celui care o ducea în brațe. Urca scările din spate, deci trebuia să fie Peter cel care o găsise. Fu depusă într-un fotoliu încăpător în fața unui foc vesel. Începu să tremure. Cineva o descălța… îi desfăcea fermoarul rochiei… o dezbrăca… Se trezi îmbrăcată într-un halat gros, matlasat; picioarele înghețate îi fură înfășurate într-o pătură caldă. Părul îi era eliberat din agrafe… cineva începu să-i usuce părul cu un prosop. Abia acum își veni puțin în fire.

– Unde sunt? reuși să articuleze o întrebare.

– În camera mea, îi răspunse Max.

Pentru o clipă, simțurile ei amorțite nu conștientizară, apoi strigă:

– Nu… eu…

Gura lui o astupă pe a ei, reducând la tăcere protestul. Se uita la el bulversată, lipsită de orice urmă de simțire. El ridică încet capul și-i puse un deget pe buze:

– Te rog, nu striga! Trezești copiii.

Cu ochii mari și încă în șoc, dădu din cap. Max se îndepărtă puțin. Ieșise din raza ei vizuală. Ea stătea acolo, incapabilă să se miște, să gândească, încăpățânându-se să nu simtă nimic, cu

unghiile înfipte în pătura ce-i acoperea picioarele. Îi întinse un pahar și ea bău fără să realizeze ce face. Ceaiul fierbinte, dulce și cu puțin alcool își făcu efectul, dar de concentrat tot nu se putea concentra. Măcar nu mai tremura.

– Acum…

Își trase un scaun în fața fotoliului în care o așezase pe ea. Sophie își feri privirea.

– Vreau să merg la mine în cameră, murmură ea.

– Vei merge, în scurt timp. Vorbea de parcă s-ar fi adresat unui copil, cu blândețe, dar hotărât și oarecum impersonal. Îi luă paharul gol din mână. Dar mai întâi trebuie să vorbim.

– Nu!

Dezgustul se citea pe fața ei. El n-o atinse, dar nici nu se îndepărtă. Devenise deja acut conștientă de prezența lui. Era mult prea aproape pentru ca să se mai poată simți în siguranță.

– Te rog, încercă să se ridice, nu pot să stau aici.

– Asta este camera mea și nu vom fi deranjați. Invitații au plecat și despre noi se presupune că dormim, fiecare în patul său.

Nervii Sophiei, și așa încordați la maximum, percepură dureros cuvintele lui. Simțurile ei amorțite începeau să se trezească la viață și se temea de ceea ce ea însăși ar putea spune sau face, până să apuce el să-i facă ceva. El se întinse să-i ia mâinile într-ale lui, dar ea se feri.

– Nu mă atinge, te rog, șopti.

– Bine, n-o să te ating. Vorbea cu prudență, controlat. Dar vreau să mă asculți.

– Nu!

Își ascunse din nou privirea de a lui, fixând un punct imaginar printre flăcările din cămin.

– Trebuia să aflu, Sophie, spuse el pe un ton dintr-o dată înflăcărat. Recunosc că a fost o cruzime din partea mea, dar trebuia să aflu, repetă. Mâine ai fi plecat și Dumnezeu știe când ne-am mai fi întâlnit, cât timp ar fi trecut până să te găsesc.

Îl privi încruntată, neputând pricepe ce spunea.

– Da, am sărutat-o pe Dorothea, continuă, dar înainte îți văzusem chipul în oglindă. Știam că ne privești.

– Dar de ce? întrebă ea neputincioasă. A fost o prostie… o cruzime…

– Speram din tot sufletul să văd gelozie pe fața ta, aceeași gelozie pe care am simțit-o când te-am văzut cu tânărul acela. Trebuia să aflu dacă și tu mă dorești cu aceeași ardoare cu care te doresc eu.

– Și încercarea ta s-a soldat cu succes deplin, nu? Amărăciunea ei era evidentă.

– Nu m-am așteptat la atâta durere. Vocea lui era joasă și tonul vehement. Nu voi uita niciodată cum arătai. Șocul… și suferința. Nu-mi dădusem seama cât rău îți pot face, încheie el. O privi. Lumina focului îi arunca umbre în obraji, ochii îi ardeau de o emoție pe care n-o putea defini. Mă ierți? șopti el.

Sophie simți un nod în gât; toată disperarea care o măcina pe dinăuntru, toate emoțiile pe care încercase din răsputeri să și le suprime dăduseră naștere unui haos de nedescris în sufletul ei și nu se mai putu abține. Își luă capul în mâini și începu să plângă. Lacrimile curgeau șiroaie și se lupta cu suspinele.

– Oh, draga mea, nu!

Max era lângă ea, o mângâia și o strângea protector în brațe pe podeaua din fața focului, căci o trăsese ușor din fotoliu.

– Poate nici eu nu înțeleg, îi spunea încet la ureche. Te doresc prea mult. Parcă nici să te scap din ochi nu-mi permit, de frică să nu te pierd, să mă trezesc că nu mai ești lângă mine.

Își îngropase fața la pieptul lui; suspinele deveniseră deja de necontrolat. Scoase o batistă și-i șterse lacrimile, vorbindu-i dulce până ce sughițurile încetară și ea începu să-și revină din starea de șoc. Stăteau așa îmbrățișați, privind la foc.

– N-o să mă părăsești acum, nu-i așa? Era mai mult o afirmație decât o întrebare.

Se desprinse încet din brațele lui și se ridică. Halatul îi atârna neglijent pe umeri, pătura rămăsese ghemotoc la picioarele ei, în fața focului. Încercă să-și redreseze cât de cât ținuta, își dădu câteva șuvițe de păr de pe față. Se apropie de fereastră.

Privea afară, în întunericul nopții. Știa prea bine care era răspunsul ei. Nu putea să-l părăsească, îl iubea prea mult. Cel puțin recunoștea deschis acest lucru față de ea însăși. Pasiune era între ei, nu capriciu. Se întreba acum de când îl iubea. De când o salvase în munți? Simțea că-l va iubi întotdeauna, că după Max nu va mai putea exista un altul pentru ea.

Așa că va sta cu el. Nimic nu putea fi mai rău decât să fie fără el. Habar n-avea ce ar însemna pentru ea o aventură, dar fiecare zi alături de el va fi neprețuită și când o va părăsi va supraviețui într-un fel. Va fi oricum mai bine decât să nu-l fi avut niciodată.

Se ridicase și el în picioare. Stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor, haina descheiată și cravata lărgită la gât. Era pentru prima dată când îl vedea în această postură degajată. Nu arăta deloc fericit, n-o privea, încordarea îi era trădată de mandibula încleștată.

– M-am înșelat? întrebă. Mă mai vrei? Sau te-am pierdut?

Sophie neagă din cap.

– O să stai cu mine… să fii a mea?

Întrebarea plutea în aerul dintre ei.

– O să stau.

– Oh, iubita mea…

Se apropie și o luă în brațe. Se sprijini de el, trupul fremătându-i de dorință. Își lăsă capul pe umărul lui, fericită să-i fie aproape. El vorbea, cuvintele curgeau cu nerăbdare de pe buzele lui în părul ei.

– O ceremonie restrânsă la biserică, numai cu familia și prietenii apropiați. Poate chiar mai intim de atât. Să fugim să ne căsătorim singuri? Ți-ar plăcea?

O privea transfigurat, cu ochii sclipind.

Un alt coșmar amenința s-o înghită.

– Ce vrei să spui? Vocea îi era răgușită.

– Trebuie să ne căsătorim… imediat. Mergem în Anglia să-ți cunosc familia, ne căsătorim și dispărem… într-o lună de miere lungă. Oh, Doamne, de-abia aștept!

Sophie lăsă privirea în jos și se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Nu… nu mi-am dat seama că vorbești de căsătorie, reuși să articuleze pe un ton nesigur.

Tăcerea se lăsă, apăsătoare, Max încremenise. Fiind încă foarte aproape de el, simțea cum șocul îi paralizase întregul trup.

– Nu înțeleg, spuse el pe un ton plat.

– N-am realizat că vorbești de căsătorie.

– Dar ce ți-ai închipuit că vreau? Încordarea din vocea lui era evidentă. O aventură?

Felul în care rostise întrebarea trăda îndoiala.

Sophie negă nefericită din cap.

– Trebuie să știi că nu te vreau ca amantă. Vreau să fii cu mine pentru totdeauna.

– Nu mi-ai spus niciodată…, șopti ea.

– De asta m-ai refuzat înainte, sus, în munți?

– Nu m-am gândit niciodată…

– Trebuie să fi știut, o acuză Max. Experiența trebuie să-ți fi spus. Te-aș fi putut avea oricând. Amândoi ne doream. Dar n-am profitat pentru că vreau să fii soția mea, mama copiilor mei…

– Nu! strigă ea pentru a-l face să tacă. Nu! repetă.

– Credeai că vreau câteva săptămâni, poate luni, de aventură pentru ca apoi fiecare dintre noi să meargă pe drumul său? Asta credeai? întrebă șuierător.

Indignarea din vocea lui o făcu să se întoarcă și să-l privească. Stătea drept, cu pumnii încleștați. Lumina focului arunca reflexe între ei.

– Nu știu cum ți-ai creat o asemenea impresie. Din experiența anterioară cu bărbații, trebuie să-ți fi dat seama că vreau mai mult… mult mai mult decât o relație efemeră.

– Experiența mea anterioară cu bărbații este poate mai limitată decât îți închipui.

– Ai douăzeci și șase de ani. Nu poți fi o inocentă.

Nu știa cum să-i răspundă la așa ceva.

– Asta nu contează acum, spuse ea evaziv.

– Dimpotrivă. Contează foarte mult.

Dintr-o singură mișcare, Max ajunsese din nou foarte aproape de ea și-i luase capul între mâini, obligând-o astfel să-l privească.

– Uită-te la mine, insistă el, căci ea închisese ochii. Sophie!

Deschise ochii și-l privi, expresia propriei fețe chinuită de tensiune.

– Nu se poate, murmură el.

– Nu poți să dai vina pe mine, reluă ea pe același ton evaziv. N-ai precizat niciodată… dragoste sau căsătorie.

– Dar acum știi. Tot ceea ce simțeai s-a stins pentru că vreau să fii soția mea?

– Nu, ceea ce simt nu s-a schimbat cu nimic, dar… nu pot să mă căsătoresc cu tine.

El își retrase mâinile.

– Și ce facem acum?

Era deja furios. Vocea lui își pierduse tandrețea, chiar calmul. Sophie simțea lupta pe care o ducea cu el însuși pentru a-și ține furia în frâu.

– Închiriez un apartament și capăt dreptul de vizită? Trăiești în mod deschis ca amanta mea?

– Nu știu, șopti ea și-i întoarse spatele. Tu ai fi cel care te-ai ocupa de toate…

– Atracție fizică, asta e? întrebă el sălbatic. Îți dorești câteva săptămâni cu mine, în care cea mai mare parte a timpului s-o petrecem în pat, pentru ca apoi să treci la următorul? Asta vrei?

Nici nu clipi când mâinile lui se încleștară pe brațele ei. Stătea nemișcată în strânsoarea lui nefăcând nici o încercare să-i răspundă.

– Ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Amândoi am înțeles greșit. Propriile mele sentimente au fost atât de copleșitoare că nu m-am mai gândit la… alte lucruri.

Îi dădu drumul brusc, aproape împingând-o de lângă el. Ea își pierdu echilibrul și căzu pe pat. El se aplecă deasupra ei. Un fior de teamă o străbătu văzând mânia ce-i ardea în privire.

– Ai idee ce pot să-ți fac? Tonul lui părea că nu mai are nimic omenesc. Știi? Îmi arunci asemenea cuvinte în față și mă privești așa… Îți dai seama cât de neputincioasă ești în fața mea… la mila mea?

– Da, îi răspunse, recăpătându-și dintr-o dată vocea și calmul. Ar trebui să terminăm cu asta. Probabil este foarte târziu. Se ridică. Mai bine o lăsăm pe mâine dimineață.

– Lămurim totul aici și acum, în seara asta! Max era neînduplecat. Într-un fel sau altul. Se așeză pe pat, cu pumnii încleștați. De ce nu te căsătorești cu mine?

– Nu pot.

– De ce? răbufni el.

Vorbise pe un ton dur și rece, iar Sophie își mușcă buza pentru a-și opri lacrimile.

– Ești căsătorită?

– Nu.

– Există un alt bărbat cu care vrei să te căsătorești?

Sophie negă din cap. Nu-i putu susține privirea. Plecă ochii.

– Deci, nu mă iubești așa cum te iubesc eu.

– Mă iubești? șopti ea făcându-și curaj și privindu-l în ochi.

– Da, răspunse el răgușit. Știu că te cunosc doar de câteva săptămâni și timpul petrecut în compania ta e de ordinul orelor, dar am știut din prima seară, de când am intrat în camera ta și te-am văzut întinsă pe podea în pijamaua aceea albă. Oftă. Spune-mi că sunt nebun. Își trecu nervos o mână prin păr. Mie tot restul vieții mi se pare prea puțin timp de petrecut împreună.

O iubea. Nu-i venea să creadă. Deși îi spusese, foarte serios, aproape solemn. Doamne Dumnezeule, oare realiza că-i oferea ceea ce visase dintotdeauna? Un val de căldură o străbătu și inima începu să-i bată nebunește. Brusc, fericirea deplină devenise posibilă. Nu trebuia decât să întindă mâna. Se aplecă înainte, arzând de dorință, cuvintele tremurându-i pe buze…

Nu. Se trase repede înapoi. Ce era în capul ei? Nu era dat să se întâmple și nu se putea lăsa pradă tentației. Căsătoria cu Max nu era pentru ea. Îl putea iubi… o vreme… putea trăi o aventură cu el. Dar căsătorie, nu.

Își strânse pumnii în încercarea de a-și opri brațele să-l caute. Amintiri dureroase despre ziua în care se întorsese la mănăstirea în care se născuse și își petrecuse primele luni de viața îi reveneau acum în minte. Mersese în căutarea originii ei, pentru a afla tot ce se putea despre părinții ei naturali. Și fusese pusă față în față cu adevărul despre propria persoană. Fusese greu de acceptat la optsprezece ani, acum era înzecit mai greu. Acum că-l avea în față pe bărbatul iubit, care o iubea și dorea să se căsătorească cu ea, părea că soarta conspiră împotriva ei, condamnându-i visele la neîmplinire și refuzându-i orice fericire.

Maximilian von Hartog nu se putea căsători cu o fată fără nume, născută în necunoscut, din părinți necăsătoriți. Dacă ar fi fost englez, în epoca în care trăiau, n-ar fi contat. Dar în Austria lucrurile stăteau cu totul altfel. Iar Max avea un nume vechi de onorat, un titlu și o moștenire de lăsat unui fiu. Ea nu-i putea dărui copii. Maicile îi spuseseră și acest lucru. Așa că trebuia să-l refuze, să întoarcă spatele fericirii pe care i-o oferea.

– Cel mai bine ar fi să plec mâine și să cădem de acord să nu ne mai vedem niciodată, reuși cu dificultate să spună.

– Nu. Se ridică și începu să străbată cu pași mici camera în lung și-n lat. Vrei să mă cunoști mai bine? Să locuim împreună întâi?

Se opri și o privi cu ochii verzi întunecați și tulburați.

– Nu.

Sophie se ridică cu grijă, sperând că nu i se vor înmuia picioarele.

– Nu ești sigură de ceea ce simți? încercă el din nou.

Roși, apoi neagă vehement din cap.

– Atunci, ce este? Max nu-și mai putea stăpâni nerăbdarea. Presupun că există un motiv pentru comportamentul ăsta de neînțeles…

– Da.

– Și tu crezi că poți trăi cu mine, în intimitate, împărțind trup și suflet, fără să-mi spui? E absurd, în mod sigur îți dai și tu seama de asta.

Așteptă un moment, dar ea nu vorbi.

– Oricum aș afla, mai devreme sau mai târziu.

Sophie își încleștă mâinile una într-alta.

– Eu nu-ți pot da ceea ce vrei, iar tu nu poți accepta ce am eu de oferit, spuse ea încet. Poate ne e mai bine departe unul de celălalt, fără să încercăm ceva sortit încă de la început eșecului.

De această dată el nu mai zise nimic, doar își mută privirea de la ea la focul din șemineu. Ea se întreba la ce se gândește.

– Să stăm jos, spuse el pe neașteptate, să vedem dacă mai putem salva ceva…

Se așezară față în față. Îl urmărea lăsându-se pe spătarul fotoliului, frământându-și mâinile de încordare, încercând să fie rațional și să-și țină emoțiile sub control. Nu vorbea, așa că Sophie avu timp să se gândească la ceea ce spusese mai înainte. Îi dădea dreptate în ceea ce privea felul în care viețile lor se vor împleti dacă ar avea o aventură. Va fi foarte greu, mai ales că el își dorea căsătoria, iar ea nu putea face acest pas. Încet încet, hotărârea anterioară începu să pălească. Va putea să păstreze secretul sau va cădea pradă tentației de a-i dezvălui adevăratele motive pentru care refuza căsătoria? O va convinge să-i accepte totuși propunerea doar pentru a regreta mai târziu?

Max se ridică brusc.

– Există o singură posibilitate, spuse el. Să trăim ca soț și soție, astfel încât toată lumea să creadă că suntem căsătoriți, chiar dacă de fapt nu suntem. Dacă tu ești dispusă la așa ceva…

Îl privi înmărmurită.

– Nu înțeleg.

– E foarte simplu. Ne prefacem că ne căsătorim, ne comportăm ca atare, locuim în aceeași casă și ne clădim o viață împreună. Nimeni nu trebuie să știe că ceremonia legală n-a avut loc.

– Nu sună chiar așa de simplu. Nu știu dacă pot să…

– Asta este propunerea mea, o întrerupse. Dacă ești de acord, rămânem împreună și îți dau cuvântul meu că nu te mai întreb de motivul pentru care nu te căsătorești cu mine. Nici nu-ți voi sta în cale dacă…, ezită o clipă, apoi continuă: … dacă sau când vei decide să mă părăsești. Atunci voi fi în public soțul neconsolat în loc de amantul părăsit. Până îmi voi reveni. Toți soții, fără excepție, își revin.

Sophie trase adânc aer în piept.

– Nu înțeleg, Max. E o nebunie. De ce? Ce-ai câștiga din asta?

Nu răspunse, nici nu se uită la ea. Etala o figură impasibilă.

– Foarte bine, spuse ea pe un ton măsurat. Dacă chiar vorbești serios, o să mă gândesc.

– Nu. Vei decide acum. Măcar atâta îmi datorezi. Plec de dimineață. Trebuie hotărât în seara asta. Zâmbi ironic. De obicei se întâmplă invers: femeia disperată să se mărite și bărbatul ezitând sau nedorind, nu? S-ar putea să iasă ceva din această inversare de roluri. Potențial există, nu crezi? Tonul lui deveni mai dur: vorbesc serios, Sophie. Ori accepți propunerea mea, ori plec mâine și nu ne vom mai întâlni niciodată.

– Ăsta e șantaj, protestă supărată.

– Într-adevăr.

Max zâmbi. Sophie se ridică și se îndepărtă de el. Era oare în stare să facă ce-i cerea el, să se poarte în public ca o soție, cu toate angajamentele ce decurg din acest rol, știindu-se doar amanta lui?

De ce-i cerea acest lucru? Planul lui avea și alte aspecte pe care nu i le spusese acum, dar de care se va lovi imediat ce va intra în această farsă?

Părea ireal, ceva ce ar fi fost posibil în filme, nicidecum în viața de zi cu zi. Și nici nu prea se vedea în stare să joace un asemenea rol. Ar însemna să trăiască o viață de minciuni cu toți cei pe care-i va cunoaște. Nu-i spusese nimic despre familia lui. Erau frați, părinți de mințit? Gândul la atâta înșelătorie era detestabil. Ce efect vor avea toate astea asupra lui, asupra relației lor? Cât de repede se va ajunge și la neîncredere între ei?

Și totuși, care era alternativa? Avea puterea să-l părăsească de dimineață cu certitudinea că nu-l va mai vedea niciodată? La gândul acesta, un tremur îi cuprinse tot corpul. Cum să întoarcă spatele fericirii pe care Max i-o oferea? Fără el, restul vieții ei părea arid și fără sens. Își va duce la îndeplinire amenințarea, exilând-o pentru totdeauna din viața lui?

– Îndoieli, scumpa mea Sophie? întrebă la urechea ei

– Da, răspunse fără să se întoarcă. Nu cred că pot trăi… în minciună, înșelând pe toată lumea…, vocea o trăda.

– Orice lucru pe lumea asta are un preț, nu?

– Dar nu e nevoie. Se întoarse spre el și-l privi implorator. De ce nu ne putem limita la o aventură?…

– Nu. Era neînduplecat. Vei fi foarte bine întreținută, spuse el. Atâta timp cât suntem împreună și… după.

– Nu aș atinge vreun ban de-al tău, replică ea tăios.

– Nu? o ironiză. Oare de ce?

– Va trebui să-i spun adevărul surorii mele.

– Nu, Sophie, fără excepții. Îi puse mâinile pe umeri, privind-o intens. Îți dai seama că există femei care ar da orice să se căsătorească cu mine și să-mi cheltuie banii? întrebă încet.

– Atunci, de ce nu te duci la ele? răbufni ea supărată, ochii aruncându-i flăcări. De ce-ți bați capul cu mine?

– Bună întrebare.

Vocea lui îi mângâiase auzul, iar brațele lui o cuprinseseră. Se ținea dreaptă în îmbrățișare, cu capul sus și înfruntându-i privirea.

– Oricare ar fi acest lucru care te frământă, scumpa mea Sophie, o să-i dăm noi de capăt. Nu las niciodată nimic să-mi stea în cale.

Era în zadar să încerce să-i reziste, se gândea neputincioasă urmărind cum buzele lui se apropiau de ale ei, simțindu-i mâna cum coboară pe spatele ei pe sub halat. Tremura de dorință. Îi răspunse cu toată ființa, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui și lipindu-și trupul de al lui. Gura lui puse stăpânire pe a ei.

Îi dădu în cele din urmă drumul, îi desfăcu brațele din jurul gâtului lui, respirând greu… Era la fel de surescitat ca și ea.

Privindu-i spatele, realiza că se află în fața unei alegeri imposibile. Dacă-l lăsa să plece acum, își refuza orice șansă de a fi vreodată fericită. De fapt nu exista nici un motiv pentru care să refuze propunerea lui. Erau amândoi adulți, liberi să ia decizii și să suporte consecințele.

Doar că lucrurile erau mult mai complicate, iar Sophie își dorea să poată ignora această voce interioară care nu-i dădea pace. Max era și el om. Va continua să caute motivul refuzului ei de a se căsători cu el. Treptat, va ajunge să urască existența acestui secret între ei. Se va îndepărta de ea, iar sentimentul amar al dezamăgirii va fi înlocuit cu neîncredere și ură. Știa foarte bine: relația lor era condamnată să se termine dezastruos chiar înainte să înceapă.

Răspunsul era mult prea dureros de evident. Dorea să poată lăsa deoparte realitatea, să-și alunge îndoielile și să se arunce în brațele lui. Dar era imposibil.

Se întoarse ușor și-l privi în ochi.

Capitolul 7

Sophie închise ușa apartamentului și coborî cele câteva trepte până în stradă. Era frig, dar ploaia se oprise așa că decise să meargă pe jos până la stația de metrou.

Deși era acasă de trei săptămâni, soarele metalic și rece al Kitzbühelului tot nu-i ieșea din minte. La întoarcere, abandonase orice plan de vacanță. Petrecuse o săptămână în casă, nefericită, neputând să mănânce sau să doarmă, ducându-i dorul lui Max mai mult decât și-ar fi închipuit vreodată că este cu putință. Fiecare cuvințel pe care i-l spusese fusese rememorat, fiecare moment petrecut împreună retrăit iar și iar… Până la urmă, decisese să meargă la familia Carrington cu o săptămână mai devreme decât era stabilit. Munca era cel mai bun antidot.

Își scutură scurt capul pentru a îndepărta gândurile. Fusese o zi bună, își spuse cu hotărâre. Luase micul dejun în oraș, apoi hoinărise prin magazinele de pe Knightsbridge. Îi plăcea mult zona, aglomerată cu oameni din toate colțurile lumii, cu magazine strălucitoare și restaurante de lux. Pe la jumătatea dimineții, ploaia o pusese pe fugă, se întorsese acasă, își pregătise o gustare pe care o servise în acordurile operetei ei favorite, de Léhar. Micul apartament amplasat într-o veche curte interioară de la Earl's Court, era de obicei micul ei colț de Rai. Dar neliniștea din ultimul timp o cuprinsese și de această dată. Petrecuse după-amiaza în Muzeul Victoria & Albert.

Ajunsă în Eaton Square, portarul îi deschise ușa reședinței Carrington.

– Bună seara, George!

– Doamna dorește s-o luați pe domnișoara Lisa de îndată ce vă întoarceți, o informă el. Făcu un semn din cap spre ușile duble de la sufragerie și continuă: Avem din nou musafiri în seara asta.

Sophie dădu din cap și o luă în sus pe scări. În aripa copiilor era liniște deplină. Cea mică era încă în grija asistentei care o adusese de la spital și va mai trece o lună până să treacă și ea, alături de sora ei, sub custodia Sophiei.

Oaspeții serveau băuturile dinainte de cină când Sophie intră în spațioasa sală de recepții. Lisa stătea pe genunchii tatălui ei.

– Bună seara! o întâmpină domnul Carrington. E timpul de culcare, puiule.

Lisa avea patru ani și era un copil minunat, cu părul blond căzându-i în bucle pe umeri și ochii mari, căprui. Pentru că avusese probleme de sănătate de mică, fusese răsfățată și acum dorința ei era lege.

– Nu încă, tati, își contrazise tatăl, privindu-l implorator. Nu mi-e somn, te rog, pot să mai stau puțin, doar un picuț…

– Nu, scumpa mea, e târziu. Spune-i „Noapte bună!“ lui mami și la culcare cu tine!

Lisa se bosumflă, dar percepuse nota fermă din vocea tatălui său și se supuse. Traversă legănat încăperea spre mama ei.

– Chiar trebuie să plec, mami? Se agățase de mâneca mamei ei. Te rog, pot să mai stau?

Nu putea exista îndoială asupra originii farmecelor micuței. Doamna Carrington era o frumusețe, cu o siluetă de invidiat și un chip care întorcea privirile pe stradă.

– Draga mea, nu face asta.

Trase ușor mătasea rochiei din mânuța copilei.

– Te rog, mami! încercă ea din nou.

– Dacă faci nazuri, altă dată n-o să mai cobori deloc, o atenționă absentă mama ei, concentrată asupra musafirilor.

Sophiei, această scenă îi era foarte familiară. Se aplecă spre fetiță, o ridică în brațe, ținând-o bine, căci Lisa începuse să se agite.

– Nu! protestă micuța, neștiind nici ea dacă să fie supărată sau furioasă. Te urăsc, lasă-mă! șopti vehement, lovind cu pumnii ei micuți în umărul Sophiei.

Fără să acorde vreo atenție invitaților, Sophie traversă încăperea spre ușă. Nu apucă să întindă mâna pentru a apăsa pe clanță, cineva i-o luase înainte.

– Mulțumesc, murmură politicos spre bărbatul care se dădu un pas înapoi. Îi aruncă din mers o privire pentru a-l răsplăti cu un zâmbet formal. Încremeni.

Max!

O privea grav, fără urmă de zâmbet pe buze. Mâinile ei se încleștaseră în jurul copilului, iar micuța scâncea. Pentru o clipă, Sophie nu se putu mișca din loc, picioarele n-o mai ascultau. Apoi el se apropie ca pentru a o ajuta și ea reveni brusc la viață, aproape fugind de el, fără a se gândi la nimic, mișcându-se automat.

Nu era posibil. Cum de era acolo? Jurase că nu va încerca niciodată s-o vadă. Ce vroia?

Trecând prin rutina pregătirii copilului de culcare, citindu-i Lisei o poveste până se liniști, gândurile Sophiei zburau aiurea. Când micuța adormi, își târî dezorientată picioarele până în camera ei și se așeză pe primul scaun. Stătea așa, privind în gol. Cina care se răcea pe masă îi ieșise complet din minte.

Șocul de a-l revedea așa, pe neașteptate, fusese cauza atacului de panică de jos. Acum însă, se întreba ce căuta acolo. Era doar oaspete, fără să fi știut de prezența ei acolo? Sau venise după ea? Inima îi bătea nebunește. Îi dusese dorul și se răzgândise în legătură cu aventura? Un nod i se ridică în gât. Poate…

O ciocănitură la ușă o aduse la realitate. Era George. Când familia primea vizite, personalul lucra până târziu.

– Stăpânul, șopti el ca să nu trezească copilul, ar dori să coborâți în birou.

– Acum? se miră Sophie.

– Da.

În birou, domnul Carrington nu era singur. Max stătea în celălalt capăt al încăperii, privind-o intens. Sophie se lupta din răsputeri cu senzația de pură fericire pe care simpla lui prezență i-o provoca.

– Îmi cer scuze că vă deranjez atât de târziu, începu donmul Carrington. Luați loc!

– Rămân în picioare, mulțumesc, răspunse și așteptă.

Angajatorul său era un om de treabă. Scund și slab, cu părul grizonant și fruntea teșită, arăta impecabil, ca de obicei. Se răspândise o bârfă în rândul servitorilor cum că fusese dezamăgit de nașterea unei a doua fiice căci își dorise foarte mult un băiat. Dar Sophie nu remarcase absolut nimic de acest gen în felul în care se purta cu bebelușul. Faptul că-i zâmbea acum amabil denota un foarte bun diplomat.

– Am înțeles că vă cunoașteți cu baronul von Hartog, așa că nu mai este nevoie de prezentări. Dânsul m-a întrebat dacă ar putea discuta cu dumneavoastră în particular câteva minute. I-am explicat că nu pot permite să fiți pusă într-o situație stânjenitoare. Dacă doriți să-l ascultați, este o chestiune personală între dumneavoastră și dânsul. Dar dacă nu doriți, nu voi ezita să-i refuz cererea.

Sophie nu răspunse imediat. Primul ei impuls fu să nu accepte discuția. Dacă Max se răzgândise și acum vroia o aventură, ar fi trebuit să-i fi scris sau telefonat. Cererea lui de a purta această discuție acum, în casa angajatorului ei, o irita. Nu vroia să vorbească cu el între patru ochi, îi era frică de ce s-ar putea întâmpla. Simțea deja tensiunea, deși el se afla în colțul opus al încăperii. Simțurile ei o luaseră deja razna, doar pentru că-l văzuse. Va accepta el însă un alt refuz? Sau va încerca în continuare s-o vadă până va reuși? Poate că era mai bine să-i țină piept chiar acum.

Domnul Carrington îi urmărea mimica, dar nu făcu nici o încercare de a-i grăbi decizia.

– Foarte bine, răspunse în cele din urmă și se întoarse cu spatele.

– Vă las, atunci. Ne vedem în câteva minute, Max.

Max. Erau în termeni foarte amicali unul cu celălalt. Auzi un mulțumesc înfundat din partea lui Max înainte ca ușa să se închidă în spatele celuilalt bărbat.

– Sophie, vrei, te rog, să te întorci cu fața la mine?

Se supuse încet, cu capul sus și respirația întretăiată. Arăta magnific. Costumul negru și cămașa albă se potriveau perfect trupului atletic. Părul negru căpăta reflexe argintii de la lampa de pe birou, iar tenul bronzat avea exact aceeași tentă pe care și-o amintea. Totul la el era dureros de familiar. Pentru o secundă, respirația ei se opri. Dar ceva se schimbase. Zâmbetul reținut de pe buzele lui părea forțat și nu-i aprindea acea licărire în ochi. O privea prudent, controlat.

– Îmi cer scuze că te deranjez la ora asta, începu el. Am sosit aseară și am încercat toată ziua să dau de tine. Mi s-a spus că ești liberă așa că am sunat la apartament, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am și trecut pe acolo, dar nu erai.

Își luă ochii de la el. Așadar o căutase.

– Ce vrei, Max? întrebă ea pe un ton cât mai nepăsător cu putință.

– Ești foarte stăpână pe tine, spuse el tăios, uitând de politețe. Unde ai fost astăzi? Cu un bărbat, fără îndoială.

– Ai putea, te rog, să treci la subiect și să-mi spui ce vrei de la mine? replică ea ferindu-și privirea.

Inima i-o luase la galop și-i era teamă că nu va mai putea ascunde mult timp cât de mult o tulbura de fapt prezența lui.

– N-am venit pentru mine. Îți aduc un mesaj de la bunica mea. Dorește să te întâlnească.

– Bunica ta? repetă ea prostește. Dar de unde… De ce să vrea bunica ta să mă întâlnească?

Max se întoarse cu fața spre focul din șemineu.

– I-am povestit despre tine: cum ne-am cunoscut, că m-am îndrăgostit de tine și te-am cerut în căsătorie, dar m-ai refuzat.

– Dar… eu… De ce i-ai spus toate astea?

– Suntem foarte apropiați, răspunse el încet. Mă cunoaște foarte bine și ghicise mare parte oricum. Își încleștă mâna pe spătarul unui scaun. Ultimele trei săptămâni n-au fost prea ușoare pentru mine. Evident, pentru tine lucrurile stau cu totul altfel, adăugă aspru.

Îi întoarse din nou spatele. Era profund tulburată. Max nu venise pentru că-i fusese dor de ea și se răzgândise în legătură cu ideea unei aventuri. Își încleștă pumnii. Nimic nu se schimbase, așa că trebuia să-și păstreze sângele rece și sentimentele sub control.

– Dacă i-ai povestit despre noi, reluă ea discuția pe un ton echilibrat, înseamnă că i-ai spus și că acum nu ne mai vedem.

El oftă.

– Da, i-am spus. Dar tot vrea să te cunoască. Și e obișnuită să i se facă pe plac pentru că o iubesc și are o vârstă. Vocea i se înăspri. Vreau să accepți această întâlnire, Sophie.

– Dar, Max, fii rezonabil. N-am avea despre ce vorbi, iar eu…

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu fi atât de îngrozitor de egoistă! o întrerupse el supărat. N-ai putea să te gândești o dată și la altul în afară de tine însăți?!

Își mușcă buza de jos cu putere pentru a opri cuvintele mânioase pe care i le-ar fi aruncat în față. Nu avea nici un drept să o jignească… sau să-i dicteze ce să facă. Poate că cea mai bună soluție era să accepte acum această întâlnire, pentru ca ulterior, la momentul respectiv, să scape politicos de ea. La starea de spirit în care se afla, n-avea nici un rost să se certe cu el.

– Foarte bine, Max, voi face ce-mi ceri. Unde va avea loc această întâlnire?

– Acasă la mine, în Salzburg.

– În Austria? Ridicase înmărmurită vocea. Îmi ceri să merg în Austria ca să mă întâlnesc cu bunica ta?!

– Acolo locuiește.

– Dar este imposibil. N-aș putea…

– Pentru Dumnezeu, nu face din țânțar armăsar! Câteva zile, o săptămână cel mult, atâta tot. A amenințat că vine ea la Londra dacă tu nu accepți. Și asta ar fi împotriva recomandărilor stricte ale medicilor. Străbătea cu pași repezi camera dintr-un capăt în celălalt. N-ai măcar atâta omenie încât să dai curs unei rugăminți atât de simple? Ezită. Am încercat s-o fac să se răzgândească, dar e de neclintit.

– Dar de ce, Max? Ce vrea de la mine?

El ridică din umeri.

– Dumnezeu știe! Un capriciu? Curiozitate să vadă cine m-a îngenuncheat în sfârșit? Savură clipa în care culoarea urcă în obrajii ei. Cine știe ce motivează o femeie? Se sprijini de marginea biroului, cu spatele la ea și mâinile în buzunare. Nici măcar tu nu poți fi atât de crudă încât să refuzi unei femei bătrâne ceva ce-și dorește așa de mult, adăugă rece.

Vocea lui suna amar, realiză nefericită Sophie. Era evident că regreta din tot sufletul ceea ce simțea pentru ea și nu-l putea condamna. Oare această întâlnire se dorea un test? Spera să se prezinte lamentabil în grandoarea reședinței lui și astfel să fie eliberat de sub imperiul dragostei care-l lega de ea împotriva voinței lui? Un tremur nervos îi scutură tot corpul. Ar fi o nebunie să meargă. Ar trebui să înfrunte realitatea unei vieți pe care ar fi putut-o trăi alături de el, în casa lui. Orice ar dori bunica lui de la ea, această întâlnire nu va aduce decât durere, o a doua despărțire de Max fiind cu siguranță însotit mai greu de suportat.

Pe neașteptate, el se apropiase de ea și-i prinsese ferm umerii în mâini.

– Nu-ți pasă, nu-i așa? izbucni el. Nimic nu contează pentru tine, decât ceea ce te interesează în mod direct. Că-i rănești pe cei din jur nu are nici o importanță, nu?

Îl privea consternată. Era alb de furie, ochii lui aruncau fulgere… Durerea pe care degetele lui i-o provocau îi adusese lacrimi în ochi.

– Atunci, trebuie să fii foarte mulțumit că scapi de mine, reuși să spună, cu capul sus, privindu-l în ochi.

– Oh, sunt, mârâi el, al naibii de mulțumit! Ușurat și recunoscător, mai spuse și se aplecă s-o sărute, prinzându-i buzele într-un asalt mânios.

Nu era nici urmă de tandrețe sau pasiune în acest sărut. Era o pedeapsă și Sophie își simți buzele strivite cu răutate. Îl ura pentru ceea ce făcea, dar nu-și putea controla simțurile care răspundeau exploziv chiar și la acest gen de atingere din partea lui. Simțind reciprocitate, el ridică încet capul și-i dădu drumul din strânsoare.

– Doamne, Sophie, spune că vii. Nu mă refuza din nou!

– Nu te-am refuzat. Tristețea deborda în vocea ei. Nu doream decât să fiu cu tine, dar nu ți-am putut accepta condițiile.

Ridică privirea spre el. Vocea îi era guturală, abia se auzea:

– Nu pot să fac ce-mi ceri, Max. Te rog, cere-i scuze bunicii tale din partea mea.

Scara îngustă era învăluită în întuneric. Sus, primul birou era gol. Secretara lui Lottie nu lucra sâmbăta.

– E cineva aici? strigă Sophie și ușa interioară se deschise.

– Iată-te! Lottie apăruse în prag.

În birou era sufocant de cald, focul ardea în șemineu și toate geamurile erau închise. Sophie își scoase haina.

– Închide ușa. Lottie fu cuprinsă de un frison. Teribil curent. Se așează la birou și luă între degete țigara aprinsă, pe jumătate fumată, pe care o lăsase mai înainte în scrumiera mare de sticlă. E cafea acolo, servește-te.

– Cafea? se miră Sophie. Ce onoare!

Își umplu o cană.

– Nu am lapte, dar zahăr e suficient. Lottie se sprijini de spătarul scaunului. Apropo de onoare, cărui fapt îi datorez această vizită? Și încă în ziua ta liberă!

Sophie se așeză. Nici ea nu era prea sigură de ce venise. Trecuse aproape o săptămână de la vizita lui Max și de atunci încercase într-una să și-l scoată din minte. Pe joi mintea începuse să i se limpezească, durerea din dreptul inimii se estompase ușor. Apoi sosise invitația. Un plic crem cu blazonul familiei von Hartog în care se sugera și o dată a vizitei.

– Am trecut să te salut, răspunse evaziv.

– Serios? Lottie era sceptică. Și să n-aibă nici o legătură cu apariția lui Max von Hartog în Londra?

Sophie roși. Se uita fix în cana de cafea.

– De unde știi?

– A trecut pe la mine.

– Pe la tine? Sophie ridicase privirea.

– Bineînțeles! De unde crezi că știa unde să te găsească?

– Am crezut că-i cunoaște pe soții Carrington.

– Da, îi cunoaște. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că prezentările s-au făcut cam la două ore după ce a plecat de la mine. Lottie râse de uimirea Sophiei. N-ar avea nici o problemă în a intra într-o casă de renume, doar este o personalitate la Viena. Și Carrington își va lua în primire postul de acolo la toamnă. Sophie nu înțelegea. La ambasada engleză de la Viena.

– Oh! Sophie se încruntă. Nu va trebui să merg cu ei, nu?

– Contractul tău este pe un an. Și faptul că vorbești germana a fost un mare avantaj când ți-am negociat salariul.

– Oh!

– De ce nu-mi povestești? sugeră Lottie ridicându-se să-și pună niște cafea. Sophie nu răspunse. E viața ta, draga mea, și dacă tu nu vrei să vorbești despre asta, eu nu mă amestec. Se întoarse și se așeză la loc. Dar nu sunt chiar așa de oarbă cum mă crezi tu. Recunosc oricând un bărbat îndrăgostit până peste cap.

– S-a terminat, oftă Sophie.

– Nu și pentru el. Lottie făcu o pauză. Ce este, Sophie? A vrut o aventură și l-ai refuzat?

– Nu, răspunse Sophie pe un ton jalnic. Eu am vrut o aventură. El vroia căsătorie.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă Lottie după un moment de șoc. Probabil am îmbătrânit… sau a înnebunit lumea. Ai refuzat să te căsătorești cu el?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, i-o reteză Sophie posac. Mi s-a trimis asta.

Îi arătă invitația. Lottie își puse ochelarii și o citi în liniște.

– Și cum să te ajut eu?

– M-am gândit… ei bine, tu cunoști familia. Cum să refuz ca să nu mi se mai trimită alta?

Lottie ridică din sprâncene.

– Pe vremea mea trimiteai un refuz politicos însoțit de scuze. Ce e așa de greu?

– Am refuzat o dată, dar dânsa nu acceptă un refuz.

– Mă întreb de ce, spuse Lottie gânditoare.

– E obișnuită să i se facă întotdeauna pe plac. Sophie lăsă cana jos și o privi implorator pe femeia mai în vârstă. Răspunzi tu în locul meu? Scrie-i că sunt plecată și nu mă întorc prea curând. Știi tu ce să spui!

Era rândul lui Lottie să fie uimită.

– Ai putea să-mi explici, te rog frumos, de ce aș îndruga eu o groază de minciuni ca să te apăr pe tine de o femeie bătrână?

Sophie nu răspunse. Devenise conștientă că această vizită era o altă greșeală. Nimic nu-i mergea bine.

– Lasă, spuse și se ridică. Mulțumesc, oricum!

– De ce nu încerci să-i spui adevărul? întrebă Lottie.

Ea încremeni și se întoarse.

– Știu, Sophie. Am știut dintotdeauna, adăugă Lottie blând.

– Nu, șopti tânăra, pământie la față. Nimeni nu știe.

– Vino, mai stai jos un minut, o rugă femeia mai în vârstă.

Sophie se lăsă să cadă în scaunul tare. Lottie se ridicase și stătea sprijinită de pervazul ferestrei, cu fața la interlocutoarea ei.

– Când ai venit prima dată la mine, ți-am contactat părinții. Așa procedez cu fiecare fată nouă. Ei mi-au spus o parte. Restul l-am aflat de la mănăstire. Ezită. M-am întrebat de multe ori cum de nu ți-ai dat seama că trebuie să știu. Doar eu ți-am scos primul pașaport și pentru asta am avut nevoie de certificat de naștere.

– N-ai spus niciodată nimic, spuse Sophie.

– N-avea nici o importanță pentru mine. „Tată necunoscut". Asta înseamnă probabil copil nelegitim. Cum mama ta a murit la câteva ore după ce te-ai născut, nu vom afla niciodată adevărul… Sunt mii de fete în situația ta, să știi. În vremurile noastre, nu mai e o tragedie!

Sophie nu spuse nimic. Coborî privirea. Își văzu degetele încleștate pe geantă.

– Nu i-ai spus, nu-i așa?

Sophie negă din cap.

– Ți-e rușine?

– Nu chiar. Toate s-au întâmplat înainte să mă nasc eu. Cred că mă simt un pic… incompletă. Nu e ușor de explicat.

– Dar n-ai fost abandonată și instituționalizată! Ai fost adoptată înainte să împlinești un an. Ai un nume, o familie, părinți care te-au crescut.

– Da, știu. Am fost una dintre cei norocoși.

– Te-ai întors vreodată la mănăstire pentru a încerca să dai de familia ta?

– Da.

– Și ce ai aflat?

– Maicile au fost foarte amabile, mi-au spus tot ce știau. Dar nu se știe nimic despre tatăl meu și nu există nici o posibilitate de a-i da de urmă. Tot ce-am încercat s-a dovedit a fi în zadar.

– Și de ce nu i-ai spus lui Maximilian al tău?

– Nu e al meu, se încăpățână Sophie. M-am gândit, recunoscu, dar am decis să nu-i spun.

– De ce?

– Cred că s-ar fi căsătorit cu mine oricum, spuse cu durere în suflet. Poate nici n-ar fi contat imediat. Dar după o vreme ar fi început să se întrebe. Familia, prietenii lui ar fi devenit și ei… curioși. Și el nu este oricine. Are o anumită poziție de menținut, un nume de onorat. Înghiți în sec. Și trebuie să aibă un fiu care să-l moștenească, adăugă cu jumătate de gură.

– Și?! Nu-mi spune că tu nu-ți dorești copii!

– Eu… nu pot avea copii.

– Prostii! Știi și tu că asta-i o tâmpenie. Ai făcut un control medical complet înainte să începem colaborarea.

– Problema nu este neapărat că aș fi fizic incapabilă… Nu știi nimic despre asta?

Lottie făcu semn din cap că „nu".

– Spune-mi!

– Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

– Și ești sigură în legătură cu… orice-ar fi… impediment?

– Aproape sută la sută sigură, confirmă Sophie ferm.

Lottie oftă și se așeză din nou pe scaun.

– Ei bine, spuse în cele din urmă, ai venit la mine pentru ajutor, așa că iată sfatul meu. Fii sinceră cu Max. Nu e un copil care trebuie protejat. E un bărbat în toată firea care poate să ia singur decizii. O privi pe Sophie în ochi. Eu cred că ți-e frică. Nu îndrăznești să-i spui adevărul de teamă să nu afli că nu te iubește îndeajuns încât să treacă peste circumstanțele în care te-ai născut. Asta ar fi foarte dureros. Ezită. Dar cel puțin s-ar clarifica lucrurile, s-ar lămuri toate neînțelegerile, iar dacă ți-ar întoarce spatele, atunci, oricât de mult ai suferi, ai putea să lași totul în urmă și să-ți clădești o viață nouă sau să te întorci la cea de acum cu mintea limpede și fără îndoieli. Dar lăsându-l în întuneric și neștiind nici tu cât de puternice îi sunt de fapt sentimentele pentru tine, nu faci decât să-ți asiguri un viitor în care toate astea se vor întoarce mereu să te bântuie. Vei privi întotdeauna înapoi cu îndoială, întrebându-te ce ar fi fost dacă i-ai fi spus. Asta ți-ar putea amărî întreaga viață pentru că nimic nu se va mai ridica la nivelul idealului pe care-l visezi în el și pe care n-ai avut curajul să-l pui la încercare.

Sophie stătea nemișcată, ascultând concentrată fiecare cuvânt.

– Du-te la el… viziteaz-o pe bunica lui. Nu te mai ascunde în spatele fricii. Și dacă se ivește ocazia, spune-i… tot. Oricare va fi urmarea, vei putea trăi cu tine însăți mai bine după aceea. Se ridică. Și acum te dau afară. Tu ai toată ziua la dispoziție, dar eu am treabă. Anunță-mă și pe mine ce decizi. În ceea ce privește familia Carrington, lasă totul în seama mea. Văd eu cum o rezolv.

Capitolul 8

„Legați centurile de siguranță!“

Semnul se aprinsese deasupra capului ei. Oftă ușurată. Avionul ateriza pe aeroportul din Salzburg.

Călătoria păruse să nu se mai termine. Ultimele două zile la Londra fuseseră prea aglomerate ca să mai aibă timp de presupuneri și speculații. Dar o dată ajunsă în avion, nu mai avu altceva de făcut, așa că gândurile i-o luaseră razna, într-o dezordine și o confuzie totale, cum se întâmplă întotdeauna în momente de cumpănă.

Ar fi trebuit să vină în Austria? se întrebă pentru a mia oară. Luase decizia corectă sau se lăsase convinsă de Lottie împotriva a ceea ce ea, Sophie, considerase a fi cea mai bună soluție? Tot nu era sigură și ceea ce o aștepta la destinație era de domeniul incertitudinii.

– Fräulein Carter? Șoferul în uniformă o abordă când ieșea de la vamă.

Ea încuviință din cap, iar el îi luă valiza și o conduse la limuzina parcată lângă trotuar. Așezată pe bancheta din spate a luxoasei mașini, atenția îi fu atrasă de stegulețul galben cu auriu de pe

capotă și-l percepu ca pe o prevestire nefastă. Peisajul ce se perinda rapid prin geamul mașinii deveni neclar. Nu mai vedea decât albul zăpezii.

Părăsiră șoseaua principală. Urcară un deal, trecând prin mai multe sate, apoi drumul intră în pădure, îngustat și cu troiene înalte de zăpadă pe ambele părți. La ieșirea dintre copaci, Sophie zări indicatorul: „Schloss Hartog".

Strânse nervoasă geanta în mână. Intraseră pe un drum privat și se îndreptau spre porțile masive de metal care străjuiau capătul aleii pentru mașină. O dată intrați pe poartă, aleea se întindea străjuită de o parte și de alta de brazi înalți. Cotiră ușor spre stânga și Sophie aruncă prima privire la casa lui Max.

Până în acel moment, imaginația ei fusese plină de castele ca-n povești: ziduri groase și ferestre înguste, turnuri înalte și scări în spirală către încăperi mici și întunecate. Realitatea care se întindea în fața ochilor ei era izbitor de diferită. Așezat într-o pajiște întinsă, palatul se ridica maiestuos în toată splendoarea lui, cu fațada barocă amplă și elegantă. Nu un castel de poveste, ci un palat privat datând din secolul al XVIII-lea. Ferestre mari ocupau lungimea fiecăruia dintre cele patru etaje, simetrie întreruptă doar de un balcon central deasupra intrării principale. Grădinile înconjurătoare erau îngropate în zăpadă. Tuia tunși în diverse forme se puteau ghici de-a lungul teraselor. Sophie văzu două felinare imense cu postamentul lor de piatră și geamurile curățate cu grijă de omăt. În spate palatul era ascuns vederii de la drumul principal de păduri dese de conifere. Poteci largi se întindeau printre brazii impunători care depășeau în înălțime acoperișul palatului.

Mașina trecu pe sub bolta unei porți și opri în fața ușii masive de lemn. Sophie privea înmărmurită în jur, vrăjită de frumusețea castelului și a peisajului. Ușa se deschise într-un hol imens, lambrisat, mobilat cu canapele moderne și scaune confortabile grupate circular în jurul unui șemineu. De cealaltă parte a încăperii, ferestrele înalte ofereau o perspectivă splendidă asupra grădinilor. O femeie o întâmpină:

– Frau Glaser, se prezentă ea în germană. Eu sunt menajera. Vă urez „Bun venit!“ la Schloss Hartog. Frau Baron m-a însărcinat să vă transmit scuzele dumneaei pentru că nu v-a putut întâmpina personal. Vă așteaptă la ceai după ce vă odihniți.

– Mulțumesc, zâmbi Sophie.

Un mârâit venind din spatele ei o făcu să întoarcă repede capul. Un câine negru, de dimensiuni intimidante se apropia amenințător. Îngheță. Arăta periculos și evident ostil față de prezența ei.

– Aici, Boy, se auzi o voce familiară. Max von Hartog apăruse în prag.

Câinele făcu cale întoarsă, iar Max se aplecă pentru a-i șopti ceva, mângâindu-l ușor în același timp. Vorbi fără să ridice capul:

– Vino spre mine, Sophie, încet. Ea se supuse fără să crâcnească. Dă-mi mâna, continuă când ea ajunse lângă el. Un fior o străbătu la atingerea fermă a degetelor lui calde. Îi luă mâna într-a lui și i-o puse pe zgarda câinelui. Spune ceva, o instrui el, orice, ca să-ți audă vocea.

– Bună! începu ea cu o voce caldă, netezindu-i cu gingășie blana. Băiat frumos ce ești!

Câinele își arcui spatele și o privi. Era într-adevăr magnific: frunte lată în tonuri castanii, urechi lungi negre și o ținută mândră a capului; inteligenții ochi negri o fixau acum pe Sophie.

– E un Rottweiler, explică Max. Ca și câinii St. Bernard, Rottweilerii sunt o rasă foarte lăudată încă din Evul Mediu, când erau folosiți la paza cirezilor. În zilele noastre, cei mai mulți „lucrează“ în poliție pentru că sunt tăcuți, foarte inteligenți și de un curaj ieșit din comun. Se ridică. Eu îl am pe Boy de pui și l-am dresat pentru a face împreună salvamont. Ce mult l-aș fi dorit alături de mine în ziua avalanșei! Sophie îi întoarse iute spatele căci simțise culoarea urcându-i în obraji. Dar e periculos, continuă Max, poate omorî un om în câteva secunde. Ea își pierdu suflul. Nu trebuie să te temi de el, pe tine te-a acceptat deja.

Inima îi bătea să-i sară din piept. Stătea atât de aproape de el încât îi simțea răsuflarea la aceste cuvinte. Purta costumul tradițional austriac: pantaloni gri, jachetă de lână moale, cu broderie verde și nasturi de lemn. Pe alți bărbați, Sophie găsise întotdeauna această combinație cam teatrală, de parcă posesorul ar fi fost protagonist într-o comedie muzicală. Dar lui i se potrivea de minune, o ținută comod-elegantă, ce-i punea în valoare umerii lați și șoldurile înguste.

Ca și cum îi simțise privirea, Max se întoarse și o privi la rândul lui. Sophie nu tresări, ci îi întâlni ochii verzi cu o atitudine calmă, echilibrată. Un nod îi urcă în gât oprindu-i respirația. Acei ochi erau goi. Inexpresivi, o fixau cu un fel de amabilitate dezinteresată. La Londra văzuse tensiune și mânie. Orice urmă de emoție fusese alungată, iar acum nu se mai putea citi nimic pe fața lui.

Cu o intensitate neașteptată, o durere acută îi strânse inima. Toate speranțele nutrite în secret își văzuseră zădărnicia și mureau. Max n-o mai dorea. Poate Lottie se înșelase sau poate își pierduse interesul în urma întâlnirii de la Londra. Indiferența era aproape palpabilă, nu era nici urmă de îndoială. Trupul începu să-i tremure. Se forța din răsputeri să nu lase acest lucru să se observe. El nu trebuia să-i ghicească tulburarea.

– Probabil vrei să te odihnești acum, spuse el și dădu drumul câinelui. Frau Glaser o să te conducă în camera ta. Bunica mea ia ceaiul la patru jumătate. Poate vei fi gata până atunci.

Sophie era gata și aștepta când se auzi ciocănitura în ușă o oră mai târziu. Făcuse baie și se schimbase într-un deux-pieces de lână de culoarea tutunului la care asortase pentru contrast o eșarfă de mătase de un verde strălucitor.

– Zborul a fost plăcut? întrebă Max politicos conducând-o de-a lungul coridorului.

– Da, mulțumesc, răspunse și apoi tăcerea se așternu între ei.

Era prea agitată și preocupată de propriile sentimente ca să mai acorde vreo atenție ambianței. Acut conștientă de Max și de fiecare

mișcare a lui alături de ea, se întreba temătoare ce o așteaptă. Până în acel moment nu se gândise de fapt aproape deloc la motivul pentru care bunica lui dorea s-o vadă.

Se aflau la primul etaj. O doamnă în vârstă deschise ușa la care bătuse Max. Era o femeie de constituție solidă, cu părul grizonant împletit și înfășurat la spate, fața palidă nemachiată și afișând o căutătură ostilă.

– Bună, Martha. Bunica e trează? întrebă Max în germană. Sophie se întrebă cine era. O menajeră? O doamnă de companie? Max nu făcu prezentările.

Salonul în care intrară era surprinzător de intim în ciuda dimensiunilor, cu perdele de satin la ferestre, foc arzând în șemineu și carpete turcești acoperind parchetul. Pe masa rotundă de mahon înconjurată de scaune cu spătar înalt, tapițate în catifea și pe măsuțele de lângă pereți, tronau lămpi de porțelan. Tapetul în nuanțe de gri și fotografii în rame de argint împrăștiate pe toate mesele completau atmosfera.

– Grand-mère. Max traversă încăperea. Doamna în vârstă intrase printr-o ușă de la celălalt capăt al salonului. Se aplecă s-o sărute pe obraz și o conduse la un scaun.

– Nu te deranja, Max, spuse ea în germană în timp ce el făcea un semn din mână privind spre Sophie care se afla încă în cadrul ușii prin care intraseră.

– Ea este Sophie Carter, grand-mère, făcu Max prezentările, cu o mână odihnindu-se protector pe umărul bunicii sale. Bunica mea, Frau Baron Véronique von Hartog.

Sophie înclină politicos din cap și încercă să zâmbească, dar își simți fața rigidă și necooperantă în acest demers.

– Vino și ia loc, i se adresă bătrâna doamnă într-o engleză cu accent puternic. Apoi privi în sus la nepotul ei: mulțumesc, Max, nu cred că mai avem nevoie de tine.

Îi luă mâna și dădu să i-o sărute.

– Da, da, se plânse ea, dar ce-i mult strică, dar îndulci remarca cu o mângâiere drăgăstoasă pe obrazul lui.

Sophiei i se puse un nod în gât. Sunt foarte apropiați, se gândi cu oarecare invidie, simțind legătura profundă dintre ei.

– Sophie. Se înclină politicos, iar ea surprinse indiferența înghețată din privirea lui. În secunda următoare, ieșea pe ușă.

– Ceai, nu? Martha! ordonă stăpâna și cealaltă femeie părăsi încăperea. Trebuie să-ți mulțumesc că ai venit, începu ea formal, mai ales cu atâta deranj.

Sophie ridică încet capul și se regăsi confruntată cu o privire scrutătoare. Intenționat, se îmbrăcase simplu, nu făcuse nici un efort să pară sofisticată. Dar acum era intens conștientă de propria persoană și pentru prima dată după mulți ani își dori din tot sufletul să aibă posibilitățile fizice și materiale de a o uimi pe această femeie. Inspecția continua. Până la urmă Sophie răspunse privind-o pe interlocutoarea ei cu egală curiozitate.

Să fi fost întrebată cum se aștepta să fie bunica lui Max, ar fi răspuns fără ezitare: o bătrână fragilă. În schimb, în fața ei se afla o aristocrată în toată regula. De la părul alb coafat cu grijă într-un coc elaborat până la cizmele cu toc înalt era fără îndoială o doamnă de modă veche. Stătea foarte dreaptă în scaun, încorsetată pe sub rochia de după-amiază pe care o purta cu eleganță. Ținuta ei se completa cu o broșă de aur la baza gâtului, un șirag lung de perle și un inel mare cu smarald la mâna dreaptă. Ochii rimelați erau la fel de verzi ca ai nepotului ei, iar fața ridată etala o paloare cerebrală. Nu era frumoasă, dar denota putere și caracter.

De ce dorise această întâlnire? Ce putea spera să aducă? Sophie nu găsea nici un indiciu în acest sens pe fața bătrânei.

– Vorbești franțuzește? o surprinse Frau Baron cu întrebarea.

– Puțin.

– Eu sunt franțuzoaică. Detest germana. E o limbă ursuză, fără melodicitate și armonie. Nepotul meu e pasionat de engleză.

– O să încerc să vă urmăresc în franceză, se oferi Sophie.

– Nu, se gândi o clipă. Încercăm în engleză. Nu vă supărați, dacă mai greșesc, n'est-ce pas?

Sophie zâmbi.

– Când zâmbești, fața ta… ça change. Înclină ușor capul într-o parte. Prinde viață. Făcu o pauză. Dar frumoasă nu ești, adăugă cu tristețe.

– Nu, se arătă Sophie de acord, roșind ușor.

– Așa că de ce, mă întreb, nepotul meu iubitor de frumos te-a ales pe tine? Părea realmente perplexă de situație. Mai mult de zece ani, am așteptat căsătoria și copiii. Femeile vin și pleacă. Unele îl iubesc, altele nu. Ridică din umeri. Are bani, un titlu și e chipeș tare. Pentru majoritatea femeilor, asta e mai mult decât suficient. Nu cer mai mult. Dar întotdeauna pentru el este pas sérieux. Înțelegi?

Sophie încuviință din cap. Bătrâna era încântătoare; mâinile ei mici se mișcau grațios în aer accentuând ceea ce spunea, chipul exprima în paralel, foarte elocvent, stările de spirit prin care trecea.

– Nu ea, grand-mère, spunea el. Nu încă. Ai răbdare. Am avut răbdare prea mult timp. Mâinile ei se opriră în aer; o privea pe Sophie drept în ochi. Și apoi, tu. Pentru mine, așteptarea s-a terminat. Dar spui nu. Refuzi căsătoria. Așa că vreau și eu s-o cunosc pe femeia care-i poate spune „nu“ lui Max al meu. Pentru mine este incroyable… imposibil!

Când termină, se lăsă tăcerea. Sophie își ferea privirea, neștiind cum să se poarte cu fascinanta doamnă.

– N-am reușit să te sperii ca să începi cu scuzele, continuă bătrâna femeie. Poate întrevăd cam cum s-a născut dragostea lui pentru tine… tăcută, puternică. Îmi spui de ce nu vrei să te căsătorești cu el?

Sophie ridică privirea chiar în momentul în care ușa se deschise și Martha apăru cu ceaiul. Era ușurată de întrerupere. Le urmărea pe cele două femei făcându-și de lucru cu zahăr și lămâie, prăjituri și biscuiți.

– Și eu sunt încăpățânată, reluă Frau Baron cu ceașca de ceai în mână. Martha se retrăsese într-un colț îndepărtat cu ceva lucru de mână.

– Încăpățânată?

– Oui. Cred că ești. Când hotărăști ceva, nu te mai răzgândești, nu?

– Poate, recunoscu Sophie zâmbind.

– Să înțeleg că nu este posibil ca cineva… cum se spune?... să-ți câștige încrederea. Amesteca zahărul în ceai fără să-și desprindă privirea de pe fața Sophiei, căutând reacții. Să sperăm că nepotul meu va reuși să te facă să te răzgândești. Zâmbi larg. Dacă ar fi să pariez, pe el aș pune banii, adăugă, mulțumită de propriile cuvinte. Pentru moment, noi două ne vom cunoaște mai bine.

Îmbrăcându-se pentru cină, Sophie se gândea la discuția de mai devreme. Se pare că Véronique von Hartog sperase ca nepotul ei să-și găsească o soție frumoasă, dar era pregătită să se mulțumească și cu ce vrea el. Își dorea ca Max să-i fi spus exact bunicii lui ce se întâmplase între ei la Kitzbühel. Așa s-ar evita neînțelegeri și dezamăgiri. Faptul că o plăcuse pe venerabila doamnă nu făcea decât să complice lucrurile.

Se uita absentă la lucrurile ei. Înainte să părăsească Anglia, cumpărase două rochii de seară. O scoase acum pe cea mai puțin formală: mătase grea brodată de mână, albastru profund, croială cu spatele gol și fusta plină care-i evidenția picioarele lungi. Privindu-se în oglindă, fu din nou conștientă de vanitatea care o determinase să cumpere o rochie pe care de fapt nu și-o putea permite și pe care probabil nu va mai avea nici o altă ocazie s-o poarte. Atunci, în magazinul londonez, nu dorise decât ca Max s-o vadă purtând-o. Doar că era o extravaganță fără rost. Orice ar crede bunica lui, Sophie era acum convinsă de indiferența lui.

Sufrageria familiei fu o surpriză. Nu era nici formală, nici grandioasă cum se așteptase. Masa ovală învelită în damasc alb, cu

sticlăria fină și tacâmurile de argint ocupa centrul încăperii, scaune rococo grațioase înconjurând-o. Într-un colț se găsea o sobă de teracotă în nuanțe liliachii care completau striurile de un albastru palid din tapițeriile de pe pereți. Obloanele erau trase la ferestre; un candelabru aurit atârna deasupra mesei, dar lumina se reflecta și de la lumânările aprinse de o parte și de alta a două oglinzi baroce.

Stătea vizavi de Max, iar bunica lui între ei. Imaginea încăperii reflectată în oglindă, cu conturul difuz al celor trei persoane, părea un miraj. Max se schimbase într-un sacou albastru-fumuriu, pantaloni negri și cămașă albă gofrată. Îi aruncă doar o privire fugitivă când intră, toată atenția fiindu-i concentrată la vinul pe care-l turna în pahare.

Se serviră preparate delicioase de bucătărie franțuzească. Sophie realiză că-i era foame. Conversația dintre Max și bunica lui nu se fixa pe nimic, ci trecea de la un fapt la altul, fără a acorda o importanță mai deosebită vreunuia. Servitorii se perindau continuu. De-abia la desert rămaseră singuri.

– Ei bine, draga mea, trebuie să planificăm ziua de mâine în așa fel încât să-ți facem șederea cât mai plăcută, spuse Véronique von Hartog curățând o pară. Poate ar trebui să începem cu un tur al domeniului, Max. Ce zici?

Păru speriat de idee:

– Bineînțeles, dacă Sophie dorește, dar nu e mare lucru de văzut. Să nu se plictisească.

– Prostii! Întotdeauna duci musafirii din Anglia în păduri și le place tuturor la nebunie.

Max încuviință din cap:

– Se poate aranja pentru oricând este mai bine.

– Vă rog, interveni Sophie, nu vreau să vă fac probleme. N-am venit ca turist, ci ca să petrec timpul cu dumneavoastră, madame.

– Și vei petrece. Luăm cafeaua împreună de dimineață și atunci facem planul. Îmi place să fac planuri.

– Mi-ar face mare plăcere.

– Și acum, Max, sună, te rog, după Martha. E timpul să mă retrag.

– Vă ajut să urcați?

– Nu, mulțumesc, draga meu. Martha știe foarte bine ce are de făcut și nu vreau să te țin de la cafea.

Sophie nu mai spuse nimic. Observase paloarea bătrânei și se întrebă dacă avea dureri. Apăru Martha. Max își conduse bunica la ușă și o sărută de 'Noapte bună!'.

– Bonne nuit, mes enfants! spuse cu un zâmbet.

Max se întoarse în cameră.

– Un lichior? întrebă el.

– Nu, mulțumesc! Sophie de-abia aștepta să plece. Sunt și eu obosită. Am început ziua foarte devreme. Cred că voi urma exemplul bunicii tale și voi merge la culcare. Se ridică de la masă.

– Nu intra în panică. Nu o să sar pe tine.

Culoarea urcă Sophiei în obraji:

– Nici nu mi-am imaginat că ai face așa ceva, se răsti la el, mâniată de presupunerea pe care o făcuse.

– Atunci, n-ai nici un motiv să fugi, nu-i așa? adăugă el rece.

Ea ezita, căutând un pretext pentru a se retrage. El luă un trabuc dintr-o cutie de lemn.

– Te deranjează?

Negă din cap și-l urmări scăpărând bricheta și aprinzându-și trabucul. În ținuta de seară, cu lumina lumânărilor trimițând reflexe pe fața chipeșă, el deveni deodată întruchiparea a tot ceea ce era de neatins pentru ea. Cum îi putuse trece prin minte că sentimentele lui sunt mai mult decât un capriciu? Iubea frumusețea. Bunica lui așa spusese și existau dovezi în acest sens peste tot în jurul lor. Cu felul în care arată și cu moștenirea sa și-ar putea alege o soție dintre frumusețile Europei, o femeie din lumea lui, cu descendență impecabilă. Ea nu avea ce să caute aici. Nici ca soție, nici ca amantă. Și fusese o fraieră, o idioată naivă ascultând-o pe

Lottie. Orice fusese între ei se terminase acum. Ceea ce simțea era rușine că se află aici, o intrusă care se amestecă neinvitată în viața lui.

Max ridică ochii și-i surprinse privirea asupra lui.

– De ce ai venit, Sophie?

Închise ochii și-i întoarse spatele. Îl auzi apropiindu-se. În următoarea secundă stătea în dreptul ușii; îi închisese astfel singura posibilitate de evadare. Rămase nemișcată.

– Ei bine? întrebă el încet. Aștept un răspuns.

– Am acceptat invitația bunicii tale de a-i face o scurtă vizită. Dar acum îmi dau seama că a fost o greșeală. Cel mai bine ar fi să plec.

– Nu. O prinse de mână, degetele lui încleștându-se pe încheietura ei.

– Te rog, mă doare!

Era atât de aproape încât îi auzea respirația și-i vedea licărul furios din ochi. Pupilele lui se dilatau. Ea se feri de intensitatea acelei priviri. I se înmuiaseră picioarele; începu să tremure.

Îi dădu brusc drumul la mână, o trase aproape și se aplecă s-o sărute, un sărut posesiv care îi invadă sălbatic gura, orice posibilitate de împotrivire fiindu-i înăbușită în brațele puternice. Când buzele lui începură să coboare pe linia gâtului, spre decolteu, arzându-i pielea cu fiecare atingere, își lăsă înnebunită capul pe spate. Îi simțea prin mătasea rochiei degetele răsfirate pe spatele ei.

Asaltul pasional se întoarse la fața ei, de-a lungul mandibulei, în sus spre pleoape, sărutări fierbinți care o făceau să tânjească după mai mult. Răspundea instinctiv la dorința pe care o simțea fremătând în el, brațele ei se încolăciseră în jurul gâtului lui și buzele-i rătăceau nebunește pe obrajii lui… Max îi devora din nou buzele într-un sărut care-i tăia respirația. Era strânsă atât de aproape de el încât îi simțea fiecare fibră a trupului încins de pasiune, bariera hainelor parcă nemaiexistând între ei. Se agățaseră comvulsiv unul de altul, cu buzele și mâinile într-o febrilă căutare, fiecare înfometat de atingerea celuilalt.

Într-un târziu, Max ridică încet capul.

– Spune-mi că pentru asta ai venit, Sophie, îi ceru el. Spune!

Îl privea vrăjită, parcă picată din altă lume. El era îmbujorat și o flacără de nepotolit îi ardea în ochi. Ridică buzele înspre ale lui.

– Da.

Respirația ei îi mângâiase obrazul.

O trase din nou în brațe și-și îngropă fața la baza gâtului ei.

– Nu aici, șopti. Vii cu mine?… Ai încredere în mine!

Ea încuviință din cap. El o ridică și ieși în culoarul puternic luminat. În lift, o lăsă jos și sărutările continuară. Apoi o luă din nou în brațe, intră cu ea într-o cameră întunecată și o depuse într-un pat imens. Îl urmări trăgând draperiile, închizând ușa și așezându-se pe marginea patului.

– Nici nu știi cât îmi doresc să te văd fără rochia asta frumoasă, spuse el pe un ton cald, dar mai întâi vreau să mă asigur că și tu vrei într-adevăr. Îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Ești sigură, Sophie? Nu e prea târziu să dai înapoi.

– Sunt sigură, îi răspunse foarte serioasă, privindu-l drept în ochi.

Îl dorea cu toată ființa ei. Tânjise după el în toate acele nopți goale petrecute la Londra. Orice s-ar întâmpla, nu va regreta niciodată aceste momente.

Cu o blândețe de neînchipuit, începu s-o dezbrace. Scoase toate accesoriile pe rând, degetele lui de-abia atingându-i pielea și totuși răspândindu-i fiori de plăcere prin tot trupul. Urmă rochia… Sophie simți un val de căldură invadând-o și culoarea urcându-i în obraji. Ochii lui o studiau încet, din cap până în picioare, poposind asupra sânilor, taliei, șoldurilor… Fiecare secundă părea a se prelungi astfel la nesfârșit… El o privea nemișcat, cu respirația accelerată, ochii strălucind și pulsul bătându-i nebunește la baza gâtului. Îi vedea degetele tremurând când începu să-și descheie cămașa. Pe măsură ce trupul lui magnific se dezvăluia privirii ei, simțea cum își pierde suflul. Pe lângă trupul lui bronzat și puternic, ea părea acum mică și neputincioasă. O cuprinse frica.

Dimensiunile și forța emanată de bărbatul de deasupra ei deveniră dintr-o dată amenințătoare. Când corpul lui veni în contact cu al ei, îl întâmpină nemișcată și tensionată.

Dar începură mângâierile. Dorința creștea instinctiv în ea cu fiecare atingere. Încerca să rămână liniștită sub degetele lui, dar trupul n-o mai asculta, arcuindu-se senzual, căutându-l cu disperare…

– Nu te grăbi, iubirea mea! șopti el cu suflarea întretăiată.

Îi auzise ca prin vis vocea, apoi gura lui o acapară pe a ei. Nimic din ce și-ar fi putut imagina vreodată n-ar fi putut-o pregăti pentru dezlănțuirea de pasiune ce erupse între trupurile lor înlănțuite. Orice urmă de frică pierise, singura realitate se consuma aici și acum, dorința amândurora întreținând un foc de nepotolit.

Deodată, degetele lui se înfipseră în spatele ei. Ea îi strigă numele… El ridică iute capul și o privi în ochi.

– Acum te căsătorești cu mine? sună fierbinte întrebarea.

Sophie îl privea pierdută. Sentimentele ei atinseseră culmea pasiunii și orice urmă de rațiune o părăsise. Max îi prinse umerii, scuturând-o ușor.

– Spune!… „Mă mărit cu tine, Max!“… Doar cinci cuvinte…

– Dar, Max… Eu… oh, Doamne, nu acum!

– Acum! insistă el neînduplecat.

– Dar de ce? întrebă ea suspinând. Ce încerci să faci?

– Doar spune!…

– Știi că nu pot! șopti aproape imperceptibil.

– Îndrăznești să mă refuzi… acum… aici, în brațele mele? Îndrăznești să-mi spui că nu mă dorești… că nu mă iubești?…

Își feri privirea și încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar fără sorți de izbândă.

– Dar… tu știi… Am mai discutat despre asta… Plângea.

– Așa nu, n-am mai discutat. Împreună, în pat…

Stătea nemișcată, cu ochii închiși, neputând să se gândească la nimic.

– Sophie, amenință el. Cum ea nu articulă nici un cuvânt, el își lipi buzele de urechea ei: Să-ți spun ce-ți fac dacă mă refuzi? Mă ridic și plec, te las aici singură, dorindu-mă cu disperare. Și nu vei ști niciodată ce plăcere delirantă am fi putut împărtăși noi doi.

Își mușcă puternic buza de jos. Vorbea serios? Se putea opri acum când propria lui dorință era la fel de intensă ca a ei? Să-i spună acum adevărul despre ea, așa cum o sfătuise Lottie? Nu. Nu putea. Nu acum, nu așa! Și totuși, nu pentru asta venise? Când acceptase invitația bunicii lui, nu hotărâse că el trebuie să știe adevărul?

Max se întoarse cu spatele.

– Înțeleg, spuse printre dinți și se ridică din pat. Se îmbrăcă într-un halat. prin urmare răspunsul este în continuare nu. Traversă încăperea până în dreptul ferestrei și, rămânând cu spatele la ea, continuă: Atunci, îți cer să-mi spui motivul pentru care nu vrei să te căsătorești cu mine. Măcar atât îmi datorezi. Vorbea pe un ton rece, implacabil.

Sophie stătea nemișcată, cu capul întors de la el, ezitând. Să-i spună? Avea curajul s-o facă?

– Ei bine? O să aștept aici toată noaptea dacă va fi nevoie. Ușa e încuiată și cheia e la mine.

La aceste cuvinte, întoarse brusc capul spre el.

– Nu e nevoie de amenințări, se răsti furioasă. Amenințările nu mă vor face să vorbesc, așa cum nici șantajul nu mă va convinge să mă căsătoresc cu tine. Dacă fac ceva, va fi numai și numai din voință proprie, nu pentru că sunt constrânsă.

– Bravo! Îi zâmbi cu acea licărire binecunoscută în ochi și ea își simți hotărârea clătinându-se. Așa că, spune-mi!

Înfășurând un cearșaf în jurul ei, Sophie se ridică. Max își exprimă vizibil nerăbdarea, dar se duse să-i aducă un halat. În timp ce-și lega cordonul în talie, parfumul lui o învăluia, gâdilându-i plăcut nările. Stăteau față în față. Îl privi.

– Mama mea a murit la puțin timp după ce m-am născut, începu pe un ton impersonal. Nu știu cine a fost tatăl meu și sunt probabil copil nelegitim. Am fost adoptată de mică și port numele părinților adoptivi.

Fu surprinsă să vadă furie în ochii lui.

– Vrei să-mi spui că ăsta e motivul pentru care ne-ai supus pe amândoi la nefericirea ultimelor două săptămâni?! îi ceru mânios socoteală. Ți-ai imaginat că o să-ți întorc spatele pentru că ești adoptată?! Eu vreau să mă căsătoresc cu tine, nu cu strămoșii tăi. Și se întâmplă să trăim în secolul XX… în caz că ți-a scăpat din vedere acest mic amănunt! Am depășit de mult Evul Mediu.

– Asta nu e tot, se chinui ea să continue. Nu pot avea copii.

Max nu-și putu ascunde reacția. Șocul i se citea pe toată fața. Întoarse capul de la ea. Îl vedea înghițind în sec, cu maxilarele încleștate.

Tăcerea păru nesfârșită. Sophie încremenise locului, neștiind ce să facă.

– Ai fost la doctor? Ți-ai făcut toate testele? întrebă el într-un târziu.

Își dorea ca el să înceteze cu întrebările. Îi era foarte greu să-și păstreze calmul, să-i răspundă cu oarecare logică. Prea multe se întâmplaseră într-o perioadă prea scurtă de timp și se simțea secată de puteri și amețită.

– Problema nu este că aș fi fizic incapabilă să am… copii. Se înroși. Există o boală în familia mea care face imposibil acest lucru.

– Ce boală?

– Te rog, Max, nu mai vreau să continuăm cu asta! îl imploră.

– Nu-mi pasă ce vrei tu. O să-mi spui totul!

– Nu poți să accepți ceea ce ți-am spus deja?

– Nu, nu pot! Asta nu e o dezbatere de un interes oarecare! E vorba de viața noastră,… de noi… de tine și de mine! Făcu o pauză, apoi repetă: Ce boală?

– Nu e fatală, spuse ea pentru a răspunde ceva.

– Și tu o ai?

– Nu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sophie, spune-mi odată! Nu poți avea copii, dar de fapt poți. Există o boală care ar împiedica acest lucru, dar pe care tu de fapt n-o ai… Încerci să mă scoți din minți? Trase adânc aer în piept. Ia-o de la început și explică-mi ca lumea!

– Te rog, Max, n-o putem lăsa așa? îl imploră din nou, vocea aproape nemaiascultând de voința ei.

– Nu! Lovi cu pumnul măsuța de alături și ea tresări, șocată. Nu-l mai văzuse niciodată violent. Vrei să încetezi cu milogeala și să-mi spui odată? Acum! Și te avertizez… nu pot să mă mai stăpânesc mult timp!

Ea își încleștă pumnii în buzunarele halatului. Culoarea îi dispăruse din obraji.

– Se pare că tatăl meu avea o boală ereditară. Durerea din vocea ei era sfâșietoare. Dacă am copii, s-ar putea să le-o transmit.

– Ce boală? întrebă el din nou. Se vedea că răbdarea lui ajunsese la limită.

– Nu știu, mărturisi ea cu o ultimă fărâmă de curaj.

– Nu știi?! preluă el ca un ecou. Pentru Dumnezeu, Sophie, n-are nici o logică ceea ce spui! Cum ai aflat de boala asta misterioasă când nu-ți cunoști tatăl, nu-i știi nici măcar numele?

Sophie trase adânc aer în piept și încercă să-și recapete glasul.

– Când mi s-a spus că sunt adoptată, m-am dus la mănăstire ca să dau de urma părinților mei… naturali. Măicuțele au fost foarte amabile și mi-au spus tot ce știau. Când a ajuns la mănăstire, mama era deja în travaliu. N-a fost suficient timp s-o ducă la spital și eu m-am născut în câteva ore. Își încleștă și mai tare mâinile, înfigându-și unghiile în carne. Nu simțea durerea. Până a venit doctorul, era deja prea târziu s-o mai salveze. Înainte să… moară, continuă

șoptit, le-a spus măicuțelor să mă boteze Sophie și să mi se spună că nu pot avea copii. A fost întrebată de ce și le-a spus de boala tatălui meu.

– Fără s-o numească?

Făcu semn din cap că da.

– Un lucru tare ciudat să fie spus de o femeie pe moarte. N-ar putea fi o greșeală la mijloc?

– Păreau foarte sigure…

Max se întoarse cu fața la ea.

– Dacă îți spun că nimic din toate astea nu contează, mă crezi?

– Nu contează ce cred eu. N-o să mă mărit… niciodată!

El începu să se învârtă prin cameră. Îl urmărea îngrozită cu privirea. Îi spusese, acum știa totul. Acesta era sfârșitul. Nu se vor mai întâlni niciodată. În zori, va pleca și el va răsufla ușurat.

O durere intensă îi sfâșia inima. Nutrise oare în zadar o speranța că toate astea nu vor conta pentru el, că o va lua în brațe și-i va spune cât de mult o iubește? Că în ciuda dezvăluirilor, el tot va mai dori să se căsătorească cu ea? Visase cu ochii deschiși. Era mai bine așa. O despărțire sinceră și fără regrete. Nu mai rămânea nimic nespus pentru ca vreo speranță să poată lua naștere acolo unde nu era cazul.

Fața lui Max era împietrită și nu exprima nimic. Nici o sclipire de viață nu-i lumina ochii când se opri din mers și o privi. Fusese o lovitură prea puternică pentru el. Nu spunea nimic și pentru asta îi era recunoscătoare. Își dorea să plece înainte să-și piardă complet controlul și să-l implore să…

El se întoarse brusc. Aproape de ușă, se opri o secundă ca pentru a spune ceva. Dar se răzgândi. Ușa se închise în liniște în urma lui.

Capitolul 9

Sophie stătea ghemuită în fața focului, cu câinele la picioarele ei. Pendula bătu ora exactă. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când părăsise dormitorul lui Max. Și se afla încă acolo, gândul de a părăsi palatul încă nepus în practică.

Fusese o noapte groaznică. Nu dormise deloc, se zvârcolise fără astâmpăr până în zori și se ridicase din pat cu decizia luată. Își va cere scuze de la gazda ei, explicându-i cu toată sinceritatea că nu mai are nici un rost să rămână și va pleca. Sunase la aeroport să confirme rezervarea, apoi coborâse pentru a lua micul dejun și a căuta pe cineva s-o ajute cu bagajele. Pe scări observase vag dezordinea: materiale de curățat și ustensile casnice aparent abandonate. De jos se auzeau voci ridicate. În hol, Rottweilerul scâncea. Neștiind ce să facă, Sophie se așezase pe scări, lângă câine, mângâindu-l și șoptindu-i ceva în germană. El se lungise la picioarele ei, cu capul culcat pe labele din față. Văzuse în treacăt că șemineul nu fusese curățat de cenușa de ieri.

Frau Glaser apăruse pe culoar.

– Ach, mein Gott! exclamase când o văzuse pe Sophie. Îmi pare atât de rău. Mic dejunul dumneavoastră n-a fost adus sus. Plânsese.

Avea ochii roșii și strângea o batistă mototolită în mână. Toată casa e cu sus în jos, încercase ea să se facă înțeleasă în engleză uitând că Sophie vorbea germana.

– Pot să vă ajut? întrebase Sophie. S-a întâmplat ceva?

Frau Glaser gesticula agitată.

– Este Herrin… stăpâna! se văitase ea.

– Vă rog, Frau Glaser, spusese Sophie calm luând-o de mână. Să stăm jos undeva… poate chiar aici în hol… și să-mi spuneți ce s-a întâmplat.

– În hol? Părea șocată. Nici vorbă! Nu putem sta în hol. De douăzeci și patru de ani lucrez în casa asta și n-am stat niciodată în hol, nu se… Abandonase ideea, reîntorcându-se la ceea ce o tulbura.

– S-a întâmplat ceva cu Frau Baron? insistase Sophie cu blândețe.

Frau Glaser dăduse afirmativ din cap, încercând să-și înghită lacrimile.

– Vă rog, continuase Sophie luând-o de braț și conducând-o de-a lungul holului. Să luăm puțin loc aici, doar o secundă.

Așezată pe primul scaun întâlnit în cale, femeia privea în gol, parcă nemairealizând că Sophie era lângă ea.

– Se întâmplă mereu la fel, începuse până la urmă. Nu vrea doctorul. Sophie așteptase. Tusea. A apucat-o noaptea… ca și data trecută. Are dureri și febră, dar nu vrea doctorul. Înainte stăpânul era aici și aducea el doctorul. Fără nazuri. Dar e plecat. Și Frau Baron spune nu doctor. Se repeta, bolborosind și cuvinte fără sens, dar Sophie avea răbdare. Și Martha e proastă, continuase femeia, dintr-o dată furioasă. Frau Baron spune nu, așa că e nu. N-am voie să sun după doctor.

– Vreți să spuneți că Frau von Hartog e bolnavă și nu vrea să cheme doctorul? întrebase Sophie.

Frau Glaser o privise cu ochii în lacrimi.

– Da, da, asta încerc să spun. Și nu-l găsim pe Herr Baron. A plecat, spune Franz. Dar unde? De la birou nu știu. De dimineață nu era aici, deci a plecat azi-noapte.

– Cine e Franz? se interesase Sophie.

– Franz? Frau Glaser era uimită. Secretarul lui Herr Baron, bineînțeles. El face ceea ce i se ordonă. E doar un băiețel.

– Urc să văd ce se întâmplă, hotărîse Sophie.

– Oh, nu. Femeia întinsese o mână s-o oprească. Martha n-o să vă lase s-o vedeți. E nebună. Geloasă, posesivă cu stăpâna ei.

– Vom vedea, spusese Sophie îndreptându-se către lift.

Sus, Martha fusese foarte surprinsă s-o vadă. Ieșise pe culoar, închizând ușa în urma ei.

– Frau Baron este bolnavă, nu vă poate primi.

– Îmi pare rău să aud asta, Martha. Înseamnă că nici dumneavoastră n-ați avut parte de o noapte prea liniștită, începuse diplomatic Sophie.

– N-am dormit, dar nu contează.

– N-aș putea totuși s-o văd un minut? Sunt asistentă medicală, adăugase pentru a da greutate cuvintelor ei. Nu era adevărat, dar făcuse un curs de pregătire în acest sens și avea experiență destulă în a se lupta cu boala. Martha păruse că va exploda de indignare în următoarea secundă, dar Sophie nu schimbase nici tonul, nici expresia blândă de pe față. Am înțeles că Herr Baron e plecat și n-au putut da de el. Sunt sigură că n-ați vrea să se întâmple ceva rău stăpânei dumneavoastră doar pentru că doctorul n-a fost chemat.

Sophie urmărise efectul cuvintelor ei.

– Stăpâna mea nu dorește doctorul, așa că nu-l chem, afirmase Martha cu tărie.

– De ce nu dorește?

– Pentru că o va duce la spital… să moară.

– De ce să moară, Martha? Îi este foarte rău?

Martha rămăsese fără răspuns. Se înroșise la față, rușinată.

– Dacă este ceva neînsemnat, o răceală poate, încercase Sophie, am putea-o ajuta, dumneavoastră și cu mine.

– Și nu chemați doctorul? întrebase Martha neliniștită.

– Asta nu pot să vă promit, dar orice aș face, vom hotărî împreună.

Urmase o tăcere prelungită. Apoi Martha se întorsese și deschisese ușa. În cameră era o căldură sufocantă. Draperiile erau trase, aerul închis și atmosfera apăsătoare. În timp ce ochii i se adaptau cu întunericul, cele două ecrane imense care mărgineau patul prindeau contur. Apropiindu-se, distingea în întuneric silueta îngropată sub multe pături și cuverturi.

Apoi auzise tusea… și înghețase. Adâncă și agonizantă… o recunoscuse instantaneu. Întorcându-se către Martha, vorbise calm.

– Vă rog, trageți draperiile. Cealaltă femeie rămăsese nemișcată. Dacă țineți la viața stăpânei dumneavoastră, faceți ce vă spun… imediat! adăugase tăios.

Hipnotizată parcă de vocea Sophiei, Martha se supusese. Când lumina pătrunsese în cameră pacienta protestase:

– Nu, Martha, stinge lumina!

– Acum închide încălzirea! comandase Sophie.

– Nu, se opusese Martha cu îndârjire. Nu închid nimic.

– Foarte bine. Sophie se întorsese și o privise în ochi. Dacă nu faceți imediat ce v-am spus, o chem pe Frau Glaser și pun să fiți scoasă din cameră. Este foarte serios și trebuie să acționăm de urgență. O să sun și după doctor.

Pe fața Marthei nu se putuse citi mare lucru, poate doar că urma să refuze. Sophie nu spusese nimic, așteptase. Întâlnindu-i privirea, Martha luase o decizie. Fără nici un cuvânt, se îndreptase spre robinetul de gaz pentru a închide soba.

– Foarte bine. Acum, ajutați-mă!

Douăzeci de minute mai târziu, bătrâna doamnă era instalată pe două perne, lenjeria era schimbată, camera aerisită, iar focul aprins

în cămin împrăștia o căldură plăcută. Pacienta reușise să bea puțin ceai. Cuverturile grele fuseseră înlocuite cu pături ușoare. Tot părea secată de vlagă și răpusă de durere, dar cenușiul feței se estompase și pentru moment tusea cedase.

Doctorul o ascultase cu atenție la telefon și fusese de acord că diagnosticul ar putea fi pus corect.

– Vin în cincisprezece minute, Fräulein Carter.

Sophie avusese dreptate. Era pneumonie. Doctorul îi dăduse medicamente, dar în legătură cu mersul la spital fusese categoric. Întâlnind privirea disperată, imploratoare a pacientei, Sophie își făcuse curaj și susținuse o alternativă. Nu era posibil să fie tratată acasă, cu tot ceea ce era necesar? Doctorul îi făcuse semn să părăsească împreună încăperea.

– Nu înțelegeți, Fräulein Carter, îi explicase el după ce ieșiseră din cameră lăsând-o pe bătrâna doamnă cu o Martha îmblânzită. Mi-e frică de complicații.

Sophie își mușcase buza.

– Ba înțeleg, Herr Doktor și nu vă contrazic, dar între o femeie bolnavă care luptă să se facă bine și una internată cu convingerea că va muri în spital și deci nedepunând nici un efort pentru a învinge infecția, prima variantă este întotdeauna de preferat, nu?

– Așa a spus și Herr Baron data trecută.

– Data trecută? A mai avut pneumonie și altă dată?

– Nu. Bronșită, acum doi ani. Avea optzeci și doi de ani atunci. Și dânsul a insistat să fie tratată acasă. A beneficiat de cea mai bună îngrijire și s-a refăcut. Dar de data asta, nu sunt atât de sigur, ezitase el. Inima ei nu mai este ce-a fost cândva.

– Luarea unei decizii în acest sens poate aștepta până la întoarcerea nepotului dânsei?

– Există un risc.

– Pacientul are dreptul să decidă?

– Scumpa mea domnișoară, pacientul nu are cum să aprecieze situația la seriozitatea reală, răspunsese scurt doctorul.

Sophie se plimba de colo-colo, agitată și îngrijorată. Doctorul știa mai bine. Cum să se opună deciziei lui? Oricum, ea n-avea nici un drept să ia o decizie. Nici măcar nu făcea parte din familie. Văzând-o că ezită, bărbatul se postase în fața ei cu mâinile la spate și privind-o pe deasupra ochelarilor, spusese:

– M-ați chemat și este mai mult decât lăudabil că ați reușit să treceți peste anumite obstacole pentru a face acest lucru. Nu prea știu cine sunteți și ce drept de decizie aveți în casa asta. O văzuse înroșindu-se, dar nu se manifestase în nici un fel. Dar realizați probabil că această hotărâre trebuie să-mi aparțină. Noi doctorii înțelegem psihologia pacienților noștri, să știți. Și îmi dau seama cât de important este moralul într-o situație ca asta. Așa că o să vă pun o întrebare și după ce îmi răspundeți voi lua decizia. De acord?

– Da.

– Dacă trimit o asistentă… asta e tot ce vă pot promite… o puteți suplini dumneavoastră când iese din tură?

Sophie nu ezitase nici o secundă.

– Îmi asum întreaga responsabilitate pentru ceea ce am de făcut.

– Bun. Răspunsul dumneavoastră a fost pe măsura așteptărilor mele. Atunci, pentru moment, poate să rămână acasă.

Sophie zâmbise și oftase ușurată.

– Avem noroc. Sora Maria are calificarea și experiența necesare pentru a vă ajuta. Am încredere în ea ca în oricare dintre doctorii tineri de la spital. Mai trec o dată pe la pacienta mea, Fräulein Carter, apoi rămâneți stăpână pe situație. Se oprise în dreptul ușii. Vă rog, dați instrucțiuni ca Herr Baron să fie localizat cât mai repede cu putință.

– Este deja căutat, îl asigurase Sophie.

Pendula bătu din nou și Sophie se ridică. Era timpul s-o schimbe pe sora Maria.

Sora Maria. Cu un asemenea nume se așteptaseră cu toții la o călugăriță zâmbitoare, cu un temperament angelic. Dar sosirea ei le spulberase iluziile. Era un munte de om, uniforma mai să plesnească pe ea de fiecare dată când trăgea aer în piept. Le comanda parcă toți ar fi fost recruți proaspeți într-un regiment, iar ea sergent de instrucție. La nici o oră de la sosirea ei, deja toată casa tremura de frică. O privire aruncată Marthei fu de-ajuns și biata femeie se puse pe treabă, alergând de colo-colo să-i urmeze indicațiile. Avea o energie! În orele care urmaseră, admirația Sophiei se amplificase considerabil. Pusese stăpânire pe camera în care se afla bolnava, asigurându-se că acesteia nu-i lipsește nimic din ceea ce un spital ar fi putu oferi. După douăsprezece ore, Sophie era complet liniștită căci se convinsese că o persoană cum nu se poate mai capabilă se ocupa de bunul mers al lucrurilor. Până să iasă sora Maria din tură prima dată, ajunseseră deja la adresare directă, o înțelegere tacită înfiripându-se între ele în încercarea de a o ajuta pe venerabila doamnă să lupte pentru viața ei.

Se spălă pe față. Era gata. Ieși pe culoar și se îndreptă spre camera baroanei.

– I-a crescut temperatura, șopti Maria. E foarte neliniștită. Rămân și eu dacă vrei.

Sophie negă din cap.

– Te chem eu dacă e nevoie. Ți-am comandat de mâncare. Trebuie să ți se aducă în câteva minute.

Și astfel începea o noapte albă. Sophie se așeză în semiîntuneric, pe scaunul de lângă pat, știind că următoarele câteva ore vor fi critice.

Devotamentul ei în îngrijirea bătrânei doamne o mira și pe ea. În general, nu se implica într-atât pentru un străin. O admira profund pe Véronique von Hartog pentru puterea pe care o avea de a lupta cu boala. Analgezicele și antibioticele își făceau efectul. Dar tusea, deși rară acum, era însoțită de o durerea intensă în piept și zguduia trupul slăbit cu o cruzime înfricoșătoare, punând în

pericol inima vulnerabilă. De fiecare dată când începea, Sophie sărea în picioare, susținând bolnava într-o poziție care să-i aline cât de cât suferința, șoptindu-i vorbe calde până ce atacul paroxistic trecea. După o astfel de criză, epuizată fiind, răsturnată între perne fără vlagă, bătrâna doamnă îi întinse o mână. Sophie i-o luă și i-o strânse într-a ei până ce un somn binefăcător îi închise ochii.

Doctorul venea și pleca. Noaptea și ziua se succedau fără ca Sophie să mai facă vreo deosebire între ele. Începură s-o lase și pe ea puterile. Maria ațipea între ture, dar Sophie nu putea să doarmă. Întinsă pe patul pliant instalat în salonul baroanei, se gândea continuu la Max. Unde era? De ce nu reușea nimeni să dea de el? Se întâlnise cu secretarul lui pentru câteva minute, în acea primă seară când urcase s-o asigure că se face tot ce este posibil pentru a-l localiza pe Herr Baron. Și încă nu știau nimic de el.

Ar fi preferat să nu se gândească la noaptea aceea din dormitorul lui, dar amintirile nu ascultau de glasul rațiunii. Trăia sentimente contradictorii. Acum îl ura pentru ceea ce făcuse, pentru cum o umilise pe plan fizic, pentru ca în următorul moment să retrăiască pasiunea și tandrețea, delicatețea și ardoarea cu care se purtase cu ea. Întotdeauna deznădejdea îi înăbușea orice urmă de speranță. Nu mai dorea decât să plece acasă. Dacă s-ar întoarce, ea ar putea pleca, eliberată de responsabilitatea pe care o avea față de bunica lui.

În a treia seară, lucrurile luară o întorsătură cu totul nouă. Doctorul sosi târziu. Și el arăta extenuat, cearcăne vineții îi încadrau ochii. Se uită în fișă și chipul îi fu luminat de un zâmbet larg.

– Se pare că a depășit perioada critică, îi spuse când ieșiră pe culoar. Infecția e în remisiune. O greutate imensă i se ridică Sophiei de pe inimă. Acum trebuie să-i monitorizăm inima. Trebuie să fie foarte liniștită. Fără supărări de nici un fel. Și trebuie să doarmă. Ăsta e cel mai bun medicament pe care i-l pot recomanda acum.

Noaptea care urmă fu animată și veselă. Ambele „infirmiere“ uitară de oboseală, Maria nu mai vroia să meargă la culcare. Își făceau treaba cu zâmbetul pe buze. Moralul tuturor crescuse simțitor. Bătrâna doamnă trecuse hopul. Se va face bine. Asta era tot ce conta.

Spre dimineață, Maria o trimise pe Sophie la culcare. Ea se împotrivi puțin, dar asistenta argumentă că nu are cu ce s-o ajute în halul de oboseală în care se găsea. Avea nevoie de somn. Cum puse capul pe pernă, adormi.

Véronique von Hartog zâmbea ușor dintre perne.

– Minunat. De-abia aștept capitolul următor.

Sophie închise cartea.

– N-am mai citit Dickens de când eram la școală, dar Nicholas Nickleby a fost întotdeauna printre preferații mei.

– Citești foarte frumos.

– Am exercițiu, recunoscu Sophie.

– O să fie o plăcere să le citești propriilor tăi copii când va veni vremea.

Sophie se ridică brusc.

– Vă las să vă odihniți.

– Te întorci mai târziu să luăm ceaiul împreună? întrebă bătrâna doamnă pe un ton în care afecțiunea sinceră era evidentă.

– Bineînțeles. Ies să iau puțin aer. Se apropie de pat. Să vă aduc ceva înainte să plec?

– Nu, mulțumesc, copilă scumpă. Maria trebuie să apară cu medicamentele și aparatele ei.

Sophie se aplecă și depuse un sărut pe obrazul bătrânei doamne.

– Ne vedem mai târziu, atunci.

Jos, Boy se ridică de lângă foc pentru a o urma afară. Era frig, bătea și vântul. Mirosea a ploaie. În curând, zăpada se va topi și uimitorul soare de iarnă își va pierde supremația.

Tremurând, făcu câțiva pași pe alee, cu câinele încurcându-i-se printre picioare. Se atașase de ea în ultimele zile și acum găsise și el posibilitatea să evadeze dintre pereții castelului. Îi era dor de stăpânul lui. Și nu era singurul.

Trecuseră cinci zile de când Max plecase fără un cuvânt și tot n-aveau nici o veste de la el. Timpul trecea îngrozitor de încet. Paradoxal, dorința de a pleca o părăsise pe Sophie. Trăia momentul, fără să se gândească vreun pic la ziua de mâine. Fiecare zi îi provoca ceva ce semăna a plăcere, entuziasm… Începuse cu două nopți în urmă, când, din nou, nu putuse dormi. Venise încă o asistentă și îndatoririle ei se diminuaseră considerabil, dar neliniștea o trezise devreme și nu mai putuse adormi din nou.

Străbătând coridoarele difuz luminate în căutarea bibliotecii pentru a face rost de o carte, deschisese altă ușă. Aprinzând lumina, cele trei candelabre îi luaseră ochii. Sala de bal a palatului se dezvăluise privirii ei înmărmurite.

Se întindea pe trei etaje. Coloane de marmură străjuiau cele două șeminee așezate față în față. La un capăt al imensei încăperi se afla galeria orchestrei, iar la celălalt trei ferestre cu vitralii despicau peretele până la tavanul din lemn sculptat. Cupidoni de aur atârnau sub candelabre. Imaginea îți tăia respirația; era o sală a contrastelor izbitoare, parcă introducându-te în feeria basmului.

Printre portretele care împodobeau pereții, Max arăta detașat. Strămoșii lui erau înconjurați de câini, copii sau cai, pictați pe fundalul castelului, grădinilor sau pădurilor, dar Max o privea de pe pânză singur, cu o expresie dezarmantă pe față. Era mult mai tânăr, bărbatul matur cu farmecul binecunoscut, de-abia se ghicea în spatele trăsăturilor copilărești.

Sophie nu reușise să-și amintească mai apoi cât timp zăbovise în fața portretului. Dar când ajunsese înapoi în cameră căzuse aproape instantaneu într-un somn fără vise. Se trezise târziu și se ridicase nerăbdătoare din pat. Va explora castelul, își propusese, își va întipări în minte fiecare colțișor al casei lui Max, pentru a lua cu ea toate aceste amintiri când va pleca.

Fusese uimită de ceea ce descoperise. Nu lipseau splendorile unui palat adevărat, dar reședința era un cămin în toată puterea cuvântului. Exclusese cu grijă apartamentele private ale lui Max de pe lista hoinărelilor ei, dar restul fusese suficient pentru a o încânta: galeria de artă cu tavanul sofisticat din oglinzi pictate, elegantul salon aparținând prin tradiție stăpânei casei, un loc de vis cu tapițeriile de culoarea cerului senin, mobila în tonuri de albastru, draperiile de catifea și biroul sofisticat la care se scriau scrisori sau invitații. Cel mai mult însă îi plăcuse biblioteca. Era o încăpere micuță, cu rafturi de mahon până în tavan, pline cu cărți vechi și noi. În fața ferestrei, se afla un birou nepretențios la care își petrecuse câteva ore bune citind despre istoria castelului.

Se dusese cu entuziasm s-o viziteze pe bolnavă. Baroana se arătase încântată să depene pentru ea povești despre palat și stăpânii lui din cele mai vechi timpuri până în prezent. Născută la începutul secolului, trăise două războaie mondiale și Sophie fusese uimită la ce-i fusese dat să audă despre viața venerabilei doamne. Abia a doua zi îi vorbise despre nepotul ei.

– Nu prea e un bărbat de societate, Max al nostru.

– Greu de crezut, îi scăpă Sophiei, fără să-și dea seama. Roși, iar Véronique îi zâmbise afectuos.

– Ești subiectivă, copila mea. Ești îndrăgostită de el. Sophie nu spusese nimic. Bun, mă bucur că nu negi.

Vorbeau în franceză, pentru a-i face sarcina mai ușoară convalescentei. Sophie fusese chiar fericită de a se găsi în postura de ascultător, fără să trebuiască să vorbească prea mult.

– În societate? reluase Sophie discuția.

– E un singuratic, înțelegi tu! Și lor nu le place în clubul ăsta din care facem noi parte.

– Club?

– Nu mai sunt mulți aristocrați în Europa și noi, cei care am rămas, ținem aproape unii de ceilalți, mai ales cei care mai avem

încă domeniile în posesie. În marea lor majoritate, moșiile sunt administrate de profesioniști angajați special în acest sens, iar stăpânii trăiesc la Viena viața secolului trecut cu baluri, recepții, operă și toate ritualurile de altă dată ale clasei noastre. Un zâmbet ironic traversase chipul bătrânei. Dar Max nu are nici o legătură cu astfel de evenimente. Nici măcar nu vânează și ăsta e păcat de castă. Mai adaugă la toate astea că e trecut de treizeci de ani și încă necăsătorit și vei obține un bărbat în dizgrație socială. Preferă compania câtorva prieteni apropiați. De asta sunt atât de nerăbdătoare să-l văd însurat. Are nevoie de o soție care să-l adore, să-i conducă ditamai casa și să-i crească copiii. O femeie care să-i cheltuiască banii și să-și petreacă majoritatea timpului la Viena nu i s-ar potrivi deloc.

Se oprise, căci Sophie era pierdută în gânduri.

Dorothea se încadra oare în această descriere? Regreta că se căsătorise cu Klaus, care locuia la Viena și-i oferise acea viață somptuoasă despre care baroana tocmai amintise? Dacă o iubea încă pe Dorothea, așa cum observase ea, de ce propusese căsătorie unei alte femei?

Véronique se lăsase pe spate și închisese ochii, cu un zâmbet gânditor pe buze.

– Sunteți obosită. E timpul să mă retrag. Ajunge pentru astăzi.

– Nu! o contrazisese interlocutoarea ei făcând ochii mari. Nu știu ce n-a mers între tine și Max, dar asta este ultima mea șansă să-ți spun câteva lucruri pe care ar trebui să le știi.

– Vă rog, madame, eu…

– Dacă nu vrei să-mi spui grand-mère, o întrerupsese, aș vrea măcar să-mi spui Véronique.

Zâmbise cu toată fața, amintindu-i Sophiei de Max într-o asemenea măsură încât un nod dureros i se urcase în gât.

– Tatăl lui Max, Johann era fiul meu mai mare, începuse ea. La douăzeci și doi de ani s-a îndrăgostit. Ea era tânără, fiica unor prieteni de familie și toți eram peste măsură de fericiți. Au avut o

nuntă ca-n poveşti şi apoi au venit să locuiască aici. Dar visul frumos s-a transformat repede în coşmar. Oftase. Henriette era tânără şi frumoasă, dar vanitoasă şi nechibzuită, îşi iubea propria persoană mai mult decât orice altceva pe lumea asta; principalul ei interes era trupul ei, cum să-l îmbrace frumos şi să-l scoată în lume. A fost foarte dureros să-mi văd fiul atât de nefericit. După ce sora lui Max, Eva, s-a născut, Henriette a decis că nu va mai trece printr-o altă sarcină. Cum erau amândoi catolici convinşi, asta însemna să-i refuze soţului ei drepturile conjugale, iar Johann nu putea accepta aşa ceva. Alt bărbat ar fi tratat-o cu indiferenţă şi ar fi căutat satisfacţie în altă parte, dar era prea tânăr ca s-o ia în serios. A început să o curteze, să o răsfeţe, să cheltuiască sume exorbitante pe cadouri extravagante, să-şi neglijeze munca pentru a fi cu ea. Dar degeaba! Sunt convinsă că în noaptea în care Max a fost conceput, Johann a fost violent cu soţia sa. Nu au vorbit niciodată despre asta, dar de atunci au dormit întotdeauna în dormitoare separate. Când Max s-a născut, Henriette i-a întors spatele, lăsându-l în grija bonelor şi guvernantelor. Din păcate, şi tatăl lui îl ocolea pentru că-i amintea de noaptea în care orice şansă de a trăi o căsnicie normală se spulberaseră. Când Max avea doi ani, Johann a plecat de acasă şi n-a mai dat nici un semn de viaţă. A murit cu puţin timp înainte ca fiul lui să împlinească paisprezece ani.

Se opri şi se lăsă pe spate, pe perne.

– Gata, decisese Sophie şi plecase pentru a o lăsa pe bătrâna doamnă să se odihnească.

Povestea continuase abia a doua zi după-amiază. Îşi băuseră ceaiul. În afară de sfârâitul buştenilor pe foc şi ticăitul ceasului bunicului, nimic nu perturba liniştea.

– N-ai întrebări, Sophie? rupsese Véronique tăcerea.

– Nu. Astăzi o să stăm liniştite şi o să vă citesc.

– Dar trebuie să-ţi spun, copilă. Înţelegi?

– Nu cu preţul sănătăţii dumneavoastră, se încăpăţânase Sophie.

– Timpul e prețios și eu nu mai am prea mult. Dacă înțelegi cum stau lucrurile cu Max, acest lucru te-ar putea ajuta să iei decizia corectă.

Sophie nu răspunsese. Decizia, fie ea corectă sau nu, fusese luată și nu mai puteau da înapoi, se gândise dezolată.

– Nu mai e mult, insistă baroana. Te rog… Trebuie să-mi iau această greutate de pe suflet. Vezi tu, pentru mare parte a nefericirii lui Max, eu port vina.

– Dumneavoastră? Sophiei nu-i venea să creadă.

– Ar fi trebuit să am grijă de el când mama lui l-a respins, dar n-am făcut-o. Am considerat că aș face o greșeală dacă m-aș amesteca. Soacra mea a încercat să-mi conducă viața, soție tânără fiind, și am jurat că nu le voi face același lucru copiilor mei. Véronique făcuse o pauză. Soțul meu, minunatul meu Hugo, a fost cel care l-a luat pe Max sub aripa lui. N-avea nici un anișor când Hugo a început să-i arate moștenirea strămoșilor lui, să-i insufle dragostea lui pentru păduri. Max îi seamănă foarte mult, iubitor, tandru, dar un bărbat adevărat. Doar că are ceva ce lui Hugo îi lipsea cu desăvârșire. Este necruțător. Nu se dă în lături de la nimic pentru a obține ceea ce vrea.

Se ridicase în capul oaselor. Sophie o ajutase să-și găsească o poziție comodă, punându-i încă o pernă la spate.

– Ți-a povestit că a plecat de acasă la șaisprezece ani ca să studieze în străinătate? A fost în totalitate decizia lui. A fost plecat la Universitate în Canada patru ani încheiați, să studieze cele mai mari păduri ale lumii. În tot acest timp, nu l-am văzut deloc. Ceilalți studenți se întorceau acasă în vacanță, el rămânea la școala de vară, învăța să vorbească englezește mai bine decât un englez. Bătrâna zâmbise ca pentru sine. Când a plecat, era un adolescent singuratic. S-a întors bărbat în toată firea, mai matur decât vârsta lui, cu o largă percepție asupra oamenilor și a vieții. Se descurca în afaceri mai bine decât bărbați de două ori mai vârstnici decât el. Se întorsese spre Sophie și-i zâmbise. Hugo a fost șocat. Ce se întâmplase cu

băiatul sensibil pe care-l trimisesem în lume? Nu l-am mai văzut niciodată. În decursul acelor ani s-a născut și necruțarea de care îți spuneam. La început nu mi-am dat seama, dar într-o seară m-a șocat. Trăsese adânc aer în piept. Era seara balului de primăvară. În fiecare an dăm un bal înainte de Festivalul de Paște de la Salzburg. Eram atât de mândră de nepotul meu, înalt și chipeș în costumul lui elegant! Văzând atâtea fete frumoase, am sperat că va alege una și se va așeza la casa lui. În schimb, mi s-a dat o lecție pe care n-o voi uita niciodată.

Sophie o privea absorbită complet de ceea ce auzea. Sorbea cu nesaț fiecare detaliu din viața bărbatului pe care-l iubea.

– Am urmărit înmărmurită cum femeile se aruncau practic asupra lui, unele căutând o conversație, altele aruncând priviri ispititoare, doar doar vor fi remarcate. Fiecare în parte a fost pusă la locul ei, politicos, carismatic chiar. Am fost îngrozită. Atât de tânăr și atât de necruțător! N-am putut închide un ochi. Toată noaptea m-a obsedat gândul unui viitor sumbru pentru el. Din acea seară, nu s-a mai întâmplat nimic care să mă facă să-mi schimb părerea, să-mi alunge teama în ceea ce privește viitorul și fericirea lui. Până acum.

– Știu, șoptise Sophie. Numai că eu nu sunt frumoasă.

– Oh, nu, draga mea. Véronique replicase hotărâtă. M-am înșelat amarnic în această privință. Frumusețea ta e acolo, gata să înflorească îndată ce-ți vei permite să fii fericită. Și atunci, toată lumea te va vedea în toată slendoarea ta.

Sophie roșise.

– Ce s-a întâmplat cu mama lui? Cu Henriette?

Urmase o pauză atât de lungă încât Sophie ajunsese să creadă că poate întrebarea ei nu fusese auzită.

– Când Max era în Canada, Henriette a intrat la mănăstire. Asta se întâmpla acum cincisprezece ani. De atunci a refuzat întotdeauna să primească orice vizită, ne-a trimis înapoi toate scrisorile… Nu părăsește niciodată mănăstirea. Din câte știm, încă mai trăiește.

Capitolul 10

Ploua. Sophie urca aleea spre palat. Plimbarea îi făcuse bine, își mai limpezise puțin gândurile. Ajunși în vestibul, își scoase cizmele ude, iar Boy se scutură de apă. Șemineul din hol împrăștia o căldură binefăcătoare. Câinele merse să se lungească în colțul lui preferat. Ieșirea se prelungise mai mult decât intenționase, trebuia să se grăbească pentru a urca să țină companie baroanei la ceai. Chemă liftul… Ușile se deschiseră și în fața ei apăru Max.

În prima secundă rămase nemișcată, fără să poată articula vreun cuvânt, crezând că visează, așa cum i se întâmplase de nenumărate ori în ultimele zile. Dar el se mișcă spre ea și Sophie îi sări în brațe într-o explozie de fericire.

– Ai venit! șopti. Te-ai întors!

– Oh, draga mea, oftă el, strângând-o în brațe.

– Ai văzut-o? întrebă, vocea fiindu-i înăbușită la pieptul lui.

– Da, am văzut-o. Îi mângâia părul, îndepărtând delicat șuvițele ude de pe fața îmbujorată. Ea simți o fericire de nedescris străbătând-o. O să fie bine, acum!

– Știu! reuși Sophie să mai spună înainte să izbucnească în lacrimi. Plângea cu suspine, udându-i cămașa, cu degetele încleștate pe clapetele buzunarelor lui de la haină. Îmi pare rău, murmură și-i simți brațele cuprinzând-o mai strâns.

– Totul va fi bine acum, îi șopti el la ureche. Sunt aici. Scoase o batistă și-i trase blând capul pe spate pentru a-i șterge lacrimile ce-i șiroiau pe obraji. Un zâmbet îi lumină fața. În aceeași clipă, se auzi o mișcare în spatele ei, mișcare ce-i reaminti că se aflau în hol și oricine putea intra să-i găsească așa, îmbrățișați. Se întoarse și zâmbetul îi muri pe buze. În fața ei se afla Dorothea von Hartog.

Sophie îngheță.

Așadar acesta era motivul pentru care Max fusese de negăsit atâtea zile la rând, fu primul ei gând. Părăsise castelul în noaptea aceea și se dusese direct la Dorothea… imediat după ce ea, Sophie, își deschisese sufletul în fața lui. Se retrase brusc din îmbrățișarea lui și-l privi drept în ochi. Punea din nou cap la cap amintiri dispersate. Emil era foarte sigur de dragostea mamei lui pentru unchiul Max. Era un obișnuit al casei Dorotheei? Așa să fi ajuns băiatul la această certitudine, văzându-i împreună zi de zi? Dacă relația ei cu Max nu fusese decât praf aruncat în ochii lui Klaus von Hartog? Dumnezeule, era foarte posibil. Complexitatea familiei von Hartog o depășea, realiză ea cu o amărăciune sfâșietoare. Își smulse privirea de pe chipul lui și, cu mișcări precipitate, îl împinse pentru a-și face loc și a intra în lift.

– Sophie! … Așteaptă!

Chemarea lui se izbi de ușile închise. Liftul porni, ducând-o cât mai departe de el cu putință.

Sus, la ea în cameră, se spălă cu apă rece pe față. Rămase cu ochii pironiți în oglindă. Nu-și recunoștea propria reflexie în oglindă. Avea fața pământie de oboseală, ochii încercănați, părul în dezordine și costumul boțit. Trecu mecanic în dormitor și se aruncă pe pat, cu sufletul pustiit și ochii privind în gol. Percepu vag ciocănitul insistent în ușă și vocea lui Max strigându-i numele. Apoi se făcu liniște. Își înfundă capul într-o pernă și lacrimile începură să curgă șiroaie.

Când se trezi, era seară. Telefonul de pe noptieră suna și în prima secundă nu-și putu aminti de ce se afla îmbrăcată în pat. Se dezmetici repede și se întinse după receptor.

– Alo! Era Dorothea. Trebuie să vorbesc cu tine, continuă repede când văzu că Sophie nu răspunde. Cobori în hol… acum, în câteva minute? Max a urcat să se schimbe pentru cină și nu vom fi deranjate.

– Nu, reuși Sophie să-și găsească cuvintele. Nu cred că avem ce…

– Te rog, insistă Dorothea. Vocea femeii suna straniu, a rugăminte.

– Foarte bine, căzu Sophie de acord.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce se spălase și se schimbase, Sophie cobora. Dorothea o aștepta pe canapea, cu o revistă în mână.

– Ai venit! exclamă nerăbdătoare.

Arăta impecabil, ca întotdeauna. Fiecare buclă la locul ei, purta un deux-pieces de cașmir, bluză crem de mătase și ghetuțe cu toc înalt; bijuterii elegante îi puneau în valoare linia grațioasă a gâtului și degetele lungi. Sophie se trezi dorindu-și să nu fi acceptat întâlnirea.

– Vreau să vorbesc cu tine. Te rog, ia loc.

Dorothea aruncă revista pe o măsuță. Gestul o impresionă neplăcut pe Sophie.

– Nu cred că avem ce să ne spunem, spuse pe un ton de gheață.

– Oh, ba da, avem, o contrazise Dorothea, iar Sophie se așeză. Nu vroia ca servitorii să le audă certându-se. Împărțim același bărbat, deci avem ceva în comun, nu crezi?

Sophie nu-i oferi satisfacția unui răspuns. O privea fix, așteptând urmarea.

– Max poate fi necruțător, știm amândouă acest lucru, continuă Dorothea, dar în unele cazuri e slab de înger și am impresia că nu ți-a spus adevărul în legătură cu căsătoria asta a voastră.

Nervii Sophiei erau încordați la maximum. Își încleștă pumnii în buzunarele jachetei.

– A început să mă cam irite această întârziere, spunea Dorothea privindu-și unghiile impecabile. Eram încă în Kitzbühel când am aflat de anulare. Se uită la expresia încremenită a interlocutoarei ei și exclamă surprinsă: Tu habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i așa?

Cum Sophie nu răspunse, oftă enervată. Deci am avut dreptate, nu ți-a spus. O să te pun eu la curent. Max spera ca judecătorul să anuleze căsătoria mea, pentru ca noi doi să ne putem căsători la biserică. Dar acest lucru i-a fost refuzat, așa că ideea unui mariaj a ieșit din discuție. Dar într-un fel, acest lucru îmi convine mai mult. Nu are oricum stofă de soț, dar va fi un amant de milioane și o să moară toate de invidie la Viena când vor afla că am pus mâna pe el. Zâmbi încântată de propria persoană. Revenind: în Kitzbühel mi-a venit strălucita idee. Erai evident moartă după el, de ce să nu se căsătorească cu tine? Așa își va face și bunica fericită, va face și copiii pe care trebuie să-i facă și vor fi păstrate și aparențele. Poate să petreacă aici timpul necesar pentru onorarea datoriilor ce-i revin, dar casa noastră va fi la Viena. Acolo vreau eu să trăiesc. Ridică privirea. Este soluția perfectă. Și tu ești femeia ideală pentru un asemenea angajament. Îl iubești, te descurci de minune cu bunica lui, îți plac copiii, ai spirit organizatoric și te-ai ocupa cu cea mai mare plăcere de locul ăsta îngrozitor. Se uită în jur și gesticulă plictisită. Viața mea e la Viena, nu într-un orășel de provincie, cu stilul lui de viață învechit. Ridică din umeri. Mi-a fost destul de greu să-l conving pe Max, bineînțeles. Are tot felul de rețineri: Klaus, la care ține foarte mult și pe care nu vrea să-l rănească, copacii ăștia blestemați și bunica lui. Dar până la urmă a acceptat, adăugă ștuguindu-și ușor buzele. Deci, tot ce trebuia să facă era să te convingă pe tine să vă căsătoriți. Îi aruncă Sophiei o privire curioasă. Și se pare că a întâmpinat ceva probleme la acest capitol. În mod normal, așa ceva nu se întâmplă, îi este foarte ușor să convingă o femeie să-i facă pe plac, dar se pare că de data asta are nevoie de puțin ajutor. M-am gândit că o discuție între noi două va grăbi lucrurile.

Sophie nu se mișcase din loc; ochii îi erau fixați pe chipul celeilalte femei, urmărise fiecare vorbă rostită de gura frumos conturată. Discursul se încheiase, dar ea rămăsese ca trăsnită. Resimțise fiecare cuvânt ca pe o lovitură de pumnal. Rănile erau foarte adânci. Încă împietrită, încercă să ignore durerea insuportabilă, să se gândească dacă ceea ce auzise putea fi adevărat.

Se explica astfel insistența lui Max de a se căsători, chiar și ideea unui fals mariaj. Dorothea avea dreptate: ea era candidata ideală pentru a îndeplini acest rol. Nu era nici frumoasă, nici de familie bună, printr-o astfel de alianță i se oferea o viață cum nici în visele ei cele mai frumoase nu i-ar fi fost dat să trăiască. Ar avea o casă splendidă, bani, o familie și un soț chipeș care să-i stea alături de câte ori îndatoririle ar cere-o. Plus că nu mai era tânără și basmul cu Făt-Frumos pe cal alb nu i se mai putea aplica. Da, totul se lega oribil de bine.

Dar era oare adevărat? Era Max capabil de asemenea înșelăciune? Își putea el trăda vărul și bunica în asemenea măsură? Erau sentimentele lui pentru Dorothea atât de puternice încât să-și abandoneze domeniul? Bunica lui îi povestise Sophiei cât de indiferent fusese întotdeauna față de femei. Să se fi datorat această indiferență dragostei pentru soția vărului său?

Povestea Dorotheei răspundea și la o întrebare pe care Sophie nu-și permisese să și-o pună în mod deschis până atunci. De ce eu?

Nu era frumoasă, nici de viță nobilă, n-avea nici unul dintre atuurile care ar fi atras un bărbat ca Max von Hartog. Intenționase să facă dragoste cu ea pentru a o convinge de niște sentimente care de fapt nu existau? Credea că o va putea ține în întuneric, bazându-se pe faptul că ar lua mereu de bun ceea ce spera să fie adevărat? Mozaicul se completase. Acum, totul se explica.

– Ei bine? o interpelă Dorothea nerăbdătoare.

Sophie nu avea nimic să-i spună femeii care-i năruise toate visele. Se ridică fără un cuvânt și plecă.

Întoarsă în camera ei, se dezbrăcă și intră sub duș. Se săpuni cu putere, parcă încercând să-și purifice trupul. Până să i se fi uscat părul, durerea fusese înlocuită cu o furie arzătoare.

Max o înșelase, o mințise, își spuse cu voce tare întinzând loțiune pe tot corpul. Îi călcase sentimentele în picioare pentru a obține ceea ce vroia: o căsătorie de conveniență. Care să-i convină lui! Dacă ar fi fost sincer și i-ar fi spus de la bun început poate l-ar fi respectat pentru asta. Dar să se prefacă în asemenea măsură pentru a o convinge, era intolerabil. Îi provoca scârbă. Simțea că i se

face rău, că durerea o sufocă din nou, că o podidește plânsul. Niciodată! Vărsase destule lacrimi pentru Maximilian von Hartog. N-avea decât să se bucure de Dorothea lui, care era de un egoism crunt, rece ca gheața și care probabil va sfârși prin a-l face foarte nefericit.

Așezată pe taburet în fața oglinzii, Sophie își privea propria reflexie. Nu se schimbase nimic. Nu ieșise nici o frumusețe la iveală pentru că se îndrăgostise și sperase la fericire. Fusese credulă, recunoscu, naivă și proastă, toate acele slăbiciuni de care era mândră că e lipsită. Îi căzuse în brațe la primul semn de afecțiune. Cel puțin fusese sinceră. Îl iubise și-l dorise, iar acum nu simțea rușine, era doar furioasă. El pierduse în jocul pe care-l jucase cu ea și de data asta îl va părăsi fără regrete. Lottie avusese dreptate până la urmă. Deodată, resimți o bucurie teribilă că venise. Era mai bine să știi adevărul și să înveți să-l accepți.

Jumătate de oră mai târziu, era gata. Imaginea pe care o văzu în oglindă fu o surpriză și pentru ea. Alesese rochia albastră pe care o purtase și în prima seară. Își lăsase părul pe spate, în bucle mari care-i atingeau senzual umerii. Fardul de pleoape azuriu se pierdea spre sprâncene într-un argintiu delicat, iar rujul de pe buze era roșu intens. Arăta bine. Era pregătită să coboare și să-i înfrunte pe amândoi pentru ultima oară.

– Iat-o!

Tonul Dorotheei fusese de-a dreptul nepoliticos. Era îmbrăcată într-o rochie neagră. Sophie îi întâlni privirea înghețată de cum intră pe ușă. O expresie triumfătoare îi schimonosea trăsăturile feței.

Dorothea nu avea pic de demnitate, realiză Sophie instantaneu. În ciuda proveniență de mare clasă, manierele ei lăsau de dorit, iar în lumea din care venea Sophie, asta atârna greu în defavoarea oricărei persoane. Ai grijă cum te porți, îi spuseseră întotdeauna părinții ei, fără maniere am trăi ca-n junglă. Îi întoarse Dorotheei privirea fără să clipească.

Max traversă încăperea în întâmpinarea ei, ochii strălucindu-i când o privi din cap până în picioare.

– Draga mea, spuse și-i duse mâna la buze, apoi îi ținu scaunul pentru a se așeza la masă.

Ea înclină elegant din cap și-l răsplăti cu un zâmbet larg. Îl văzu roșind și o bucurie de nedescris o străbătu. Nu-i era complet indiferentă lui Herr Baron. În capătul celălalt al mesei Dorothea se încruntase, iar Sophie se înfruptă din plin din plăcerea de a o vedea astfel.

– Ai văzut-o pe bunica ta? se interesă ea în timp ce i se servea supa.

– Da. Ți-a simțit lipsa în după-amiaza asta. Așteptă, dar Sophie nu răspunse. N-ai ajuns pe la ea, se pare, adăugă el.

Sophie se abținu în continuare de la orice comentariu.

– Era mai bine? întrebă ea.

– Este foarte slăbită, interveni Dorothea. Nu vă mai faceți atâtea iluzii. Nu se mai face bine.

Sophie lăsă lingura să-i cadă în farfurie și o ațintì cu o privire șocată.

– Nu, Dorothea, te înșeli, spuse Max după un moment de tensiune maximă. Este slăbită, bineînțeles. Trebuie să se refacă după o boală grea, dar se va face bine cu siguranță. Este puternică și hotărâtă.

Sophie își pierdu interesul de a lua parte la conversație și nu mai spuse nimic până la sfârșitul mesei. Când veni desertul, se scuză.

– Aș vrea s-o văd pe Madame, înainte să se pregătească de culcare, explică ea.

Max se ridică politicos de pe scaun când Sophie părăsi masa.

Intră pe vârfuri în camera bolnavei. Maria era la fereastră cu o veioză aprinsă și un ziar deschis pe măsuța de lângă ea. Véronique dormea, fața palidă era liniștită. Sophie ezită. Să aștepte? Maria se ridică și-i făcu semn s-o urmeze. Ieșiră pe culoar.

– Cum e? întrebă în șoaptă Sophie.

– Merge încet, sună răspunsul.

– Dar spre bine, nu?

Marie făcu semn din cap că da.

– Și inima?

– Doctorul e optimist.

Sophie oftă.

– Tu ce faci, Maria? Vrei să mai stau și eu o vreme? Ai mâncat?

Maria zâmbi.

– Da, am mâncat și nu, nu vreau să mai stai și tu. Las-o în seama mea în seara asta.

– Mă aștepta mai devreme și n-am venit.

– Știu. A fost dezamăgită, dar nu te-am așteptat cu ceaiul. Maria o luă pe Sophie de braț. Am auzit că pleci mâine.

Sophie confirmă. Maria își mușcă buza.

– Îmi pare rău să aud asta. Trebuie să pleci?

– Da.

– Dar o să vii s-o vezi înainte să pleci, nu?

– Bineînțeles.

Rămaseră tăcute, conștiente că mai erau multe lucruri de spus. Sophie simți dintr-o dată dorința arzătoare de a i se destăinui celeilalte femei, dar acest lucru era imposibil.

– Vă are pe tine și pe Martha.

– Te-a îndrăgit foarte tare, comentă Maria. Știi, bineînțeles, că speră să te căsătorești cu nepotul ei.

Sophie roși.

– Speră să-și vadă nepotul căsătorit, nu cred că are prea mare importanță pe cine va alege.

– Te înșeli, veni repede răspunsul. Are foarte mare importanță. Pe ea nu problema strănepoților o macină. E perfect conștientă că e prea bătrână și nu va mai apuca să se bucure de ei, chiar dacă vin pe lume înainte de a muri ea. O preocupă soarta lui. Îl adoră și vrea să-l vadă fericit.

– Știu.

Nefericirea din vocea ei fusese sfâșietoare.

– Poate ar trebui s-o liniștești spunându-i că te vei întoarce, că veți ține legătura, că-i vei scrie.

– Crezi că i-ar plăcea? întrebă Sophie cu îndoială.

– La nebunie.

– Bine, Maria. Așa o să fac.

Maria intră în cameră. Sophie rămase pe hol, întrebându-se ce să facă. Să se întoarcă jos pentru a trece prin inutilul ritual al cafelei și a-și lua rămas bun? N-avea nici cea mai mică dorință de a mai da ochii cu vreunul dintre ei vreodată. Bucuria răzbunătoare de la începutul cinei pălise considerabil și în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, gândul plecării nu era ușor de suportat. Castelul și bătrâna doamnă exercitau asupra ei o forță de atracție remarcabilă.

Mai era un singur lucru pe care vroia să-l facă.

Scăunelul pe care stătuse era tot în fața șemineului din sala de bal, iar câinele era întins alături, parcă așteptând-o. Ridică capul în întâmpinarea ei, apoi îl lăsă din nou pe labele din față, neluându-și ochii de la ea. Și ei îi va fi dor de el.

Bărbatul din tablou arăta exact la fel, dar magia celorlalte seri dispăruse. Se ridică și se apropie de fereastră, pașii succedându-se sonor în liniștea sălii. Afară era întuneric. Ochii i se umplură de lacrimi. Zăpada începuse să se topească. Picături mici de gheață cădeau din copacii de pe marginea lacului, tulburând oglinda încremenită a apei. Peste nici o lună, peisajul va fi cu totul altul: cer senin, soare strălucind și copaci în floare… Se întoarse repede cu spatele.

În camera ei, draperiile erau trase. O povară grea îi atârna pe umeri. Trebuia să-și facă bagajul, se gândi în timp ce ochii i se adaptau la întuneric.

Un fior rece o străbătu. O siluetă se distingea pe patul ei. Întinse în zadar o mână după lumină, teama îi paralizase picioarele.

Întins în pat, în ținuta-i elegantă, și privind-o intens stătea nimeni altul decât stăpânul casei.

Capitolul 11

Sophiei i se tăie respirația. Se uita la Max, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Ai stat mult, spuse el și se ridică din pat.

– Ce cauți aici?

– Am venit să vorbesc cu tine, răspunse el calm, aprinzând lumina. Încercările noastre de a purta o discuție între patru ochi nu prea au avut sorți de izbândă, nu-i așa?

– Nu mă interesează nimic din ce ai putea să-mi spui, replică Sophie rece. Te rog, pleacă!

– Trebuie să-ți spun anumite lucruri și nu plec până nu termin.

– Te pricepi foarte bine la a profera amenințări în dormitoare, nu? se răsti ea înfuriată.

– Ce idee minunată! zâmbi el strengărește și dădu Sophiei timp să roșească înainte de a continua. Din câte îmi aduc aminte, data trecută ai fost foarte receptivă la așa ceva, nu?

– N-am nici un chef de glume!

– Văd. Ce s-a întâmplat, Sophie? întrebă el, dintr-o dată foarte serios. Te-a supărat ceva. Erai rece ca gheața la cină.

– N-am de când să mai discut cu tine, sau să te mai ascult vreodată în viața mea.

– Asta ce vrea să însemne?

Se apropie de ea.

– Nu mă atinge! țipă la el cuprinsă de panică.

– Încetează! Puternica strânsoare a mâinilor lui o țintui locului. Liniștește-te!

– Ia mâinile de pe mine, naiba să te ia! urlă ca scoasă din minți și-l lovi cu palma peste obraz.

– Faci o criză de isterie, constată Max calm și o lovi la rândul lui.

Sophie ridică o mână la obrazul care o ardea, explodând în culmea furiei:

– Cum îndrăznești să mă lovești, bădăran arogant ce ești!? Te-ai dovedit a fi o brută, la fel ca… Își înghiți ultimele cuvinte când îi întâlni privirea.

– Ca cine? ceru el socoteală, acum înfuriat.

– Un mincinos notoriu! îi aruncă în față.

La aceste cuvinte îi dădu drumul, aproape împingând-o de lângă el, iar ea dădu peste un scaun și se prăbuși pe el. Ridicând privirea, își dădu seama că mersese prea departe. Era livid la față și ochii lui aruncau fulgere.

– Foarte bine! Ai de gând să explici această acuzație?

Nu răspunse, îi întoarse spatele și se apropie de fereastră.

– Așadar sunt un mincinos notoriu, dar n-am dreptul să aflu de ce… Ceva te-a supărat foarte tare. Schimbase pe neașteptate tonul. Nu te-am mai văzut niciodată explodând așa. Aș vrea să știu ce sau cine ți-a făcut asta.

Sophie se înmuie toată. Vocea caldă, îngrijorarea și tandrețea ultimelor cuvinte o făceau să se piardă din nou.

– Orice ar fi, continuă Max netulburat, poate o să-ți facă bine să auzi veștile pe care ți le aduc. Am așteptat cu nerăbdare clipa asta toată ziua.

Se întoarse spre el și observă pentru prima dată oboseala ce i se citea pe față. Linii adânci îi erau săpate la colțurile ochilor. Părea nedormit de nopți bune.

– Am petrecut ultimele patru zile în Anglia.

– Afacerile tale n-au nici o legătură cu mine, îl întrerupse ea sec.

– Vrei să mă asculți, femeie?! o apostrofă el. Am fost la mănăstire.

– La mănăstire?!

– Da, la mănăstire. Unde te-ai născut tu…

– Oh!

Sophie se întreba unde vrea să ajungă. El se așeză pe un scaun.

– Am aflat că măicuța care a ajutat-o pe mama ta să nască a murit acum doi ani, iar maică stareță nu mai este aceeași persoană care era pe vremea aceea. Oftă. Așa că am plecat în căutarea doctorului care a îngrijit-o pe mama ta. Se mutase, dar am reușit să-i dau de urmă. Își amintea de ea, dar nu mă putea ajuta cu nimic. Era deja pe moarte când a ajuns el și n-a putut face mare lucru pentru ea. Își trecu o mână prin păr. Așa că mi-am urmat instinctul urmărind o idee care-mi venise în timp ce-mi spuneai povestea. Dacă stai să te gândești, majoritatea femeilor în situația mamei tale s-ar fi îndreptat spre cel mai apropiat spital. Dar ea, nu. A ales o mănăstire pentru a da naștere copilului și o singură persoană mi-ar fi putut explica de ce.

– Cine? întrebă Sophie nerăbdătoare captivată de povestea lui.

– Presupunând că era catolică, cine putea fi singura persoană pe care ar fi cerut s-o vadă înainte să moară?

– Un preot, răspunse Sophie dintr-o suflare.

– Exact. Zâmbi. Mi-a luat două zile să dau de el, dar am reușit. Și își amintea de ea! Era tânăr pe atunci și s-a străduit s-o convingă să treacă numele tatălui pe certificatul de naștere. Dar ea a refuzat. L-am convins greu să-mi spună și restul, dar până la urmă a căzut de acord să-mi povestească ce aflase înainte de spovedanie. O privi în ochi. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar tatăl tău a murit înainte să te naști. Dar se pare că părinții tăi erau căsătoriți. Familiile lor nu fuseseră de acord, așa că ei fugiseră de acasă. Cum a murit tatăl tău, preotul nu știa. Ceea ce a putut să-mi spună e că mama ta era foarte tânără, probabil n-avea optsprezece ani. Făcu o pauză. Cel mai important însă este faptul că mama ta n-a menționat niciodată nimic despre vreo boală de care să fi suferit tatăl tău. Nici doctorul și nici preotul nu știau nimic despre așa ceva și amândoi erau foarte siguri că și-ar fi amintit un asemenea amănunt. Cred că măicuța care ți-a spus a inventat.

– Dar de ce? șopti Sophie.

– Cine știe? Ridică din umeri. Poate a crezut că mama ta era necăsătorită și a vrut să te sperie ca să nu-i calci pe urme. Nu vom ști niciodată. În orice caz, vreau să deschidem o anchetă.

– O anchetă?

– Există agenții care se ocupă cu așa ceva și lucrează cu cea mai mare discreție. Putem încerca să dăm de urma familiei tatălui tău, acum că știm că poartă același nume ca mama ta… Toate astea n-au nici o importanță pentru mine, adăugă el. Aș vrea să avem copii, bineînțeles, dar ceea ce contează cel mai mult este fericirea noastră, a ta și a mea, împreună.

– Dar familia… proprietățile…

Sophie făcuse ochii mari.

– Emil poate să moștenească… sau unul dintre băieții surorii mele. Există deja o mulțime de moștenitori și mai e timp suficient până să ajungem să ne punem o astfel de problemă. Făcu o pauză. Eu pentru tine am mers în Anglia, spuse simplu. Și tu îți dorești copii, nu? așa că trebuie să ne asigurăm că totul este în ordine.

Lacrimi fierbinți umplură ochii Sophiei. Totul se prăbușea în jurul ei, era confuză. De ce-și dăduse atâta osteneală pentru ea? Pentru căsătoria pe care o plănuise împreună cu Dorothea? Ieșea, sigur, din discuție dacă din această alianță nu se puteau naște copii, asta ar explica într-un fel călătoria. Dar acum spunea că n-are importanță dacă nu vor avea copii. Nu mai pricepea, nimic nu se mai lega. Mânia din sufletul ei se topea încetul cu încetul. Față în față cu el, văzându-i dorința nemascată din privire, ceea ce-i spusese Dorothea devenea foarte greu de crezut.

Cum să fie acest bărbat tandru și atent capabil să pună la cale un asemenea plan diabolic, să mintă cu premeditare? Își feri privirea, neștiind ce să mai creadă.

– Văd că ne-am întors la ce mincinos notoriu sunt, constată el cu blândețe. Îmi explici și mie acum?

Sophie ezită.

– Îți mulțumesc că ai mers în Anglia pentru mine, zise în cele din urmă. Îți sunt recunoscătoare pentru tot deranjul. Dar asta nu schimbă nimic. Tot plec mâine.

– Îmi arunci în față acuze pe care nu vrei să le explici? Se întoarse cu spatele la ea. Foarte bine, atunci va trebui să aflu singur. O să încep cu bunica și o să vorbesc cu fiecare om din casa asta, până voi da de capăt acestui mister.

– Nu, Max! Era îngrozită de idee. Știi că bunica ta n-ar suporta o asemenea supărare.

– Deci, îți pasă de cineva. Se întoarse din nou și o privi. Doar că nu de mine.

– Urăsc… scenele, mai ales cele fără rost. După ce plec, vei face ce crezi de cuviință.

– Ne tocmim, nu?

– Bineînțeles că nu. Asta nu e un joc!

– Mă bucur că îți dai și tu seama! o admonestă el. Pentru că viitorul meu îl planifici tu acum, cu atâta ușurință. Oftă din tot sufletul, ceea ce o luă pe Sophie pe nepregătite. Sunt foarte obosit, Sophie. Am petrecut patru zile infernale și n-am chef de ghicitori. Ori îmi spui cu frumosul, ori trebuie să scot cuvintele cu cleștele de la tine?

Se aplecase deasupra ei și o domina cu statura lui. Ar fi trebuit să-i fie teamă, dar cuvintele lui erau așa de copilărești, iar el se îmbufnase ca un băiețel, încât îi venea să-i aline supărarea mângâindu-l. Se uită repede într-o parte. De ce avea încă puterea să declanșeze atâta tandrețe în ea? Ce se întâmplase cu furia ei? Dintr-o dată, își dădu seama că nu știa dacă să râdă sau să plângă.

– Hai, plângi! spuse ghicind-o, ca de obicei, înainte să apuce să se manifeste. Lacrimile ți le pot suporta. Am destulă experiență. N-am mai cunoscut niciodată o femeie care să plângă atât!

– Eu nu plâng niciodată… în mod normal, explică ea iritată.

– Bine că mi-ai spus. Altfel n-aș fi aflat niciodată acest mic amănunt.

– Încetează, Max! Tachinându-mă, nu rezolvi nimic.

– Între noi nu s-a schimbat nimic, oricare ar fi motivul stării în care ești. Te iubesc și o să ne căsătorim.

– Nu! îl contrazise pe un ton vehement. Nu mă mărit cu tine. Nu te iubesc! minți ea cu hotărâre.

– Poftim? Dintr-o mișcare fu lângă ea și-i prinse umerii în mâini. Mai vedem noi!

Sophie ghici ce urma. Încercă să se elibereze din strânsoare. Dacă o va săruta, va fi pierdută! Buzele lui se apropiau și de-abia le atinseră pe ale ei că-l mușcă imediat cu toată puterea. El înjură zgomotos și-i dădu drumul. Ea profită și o luă la fugă spre ușă.

– Năbădăioasă mică! murmură și din doi pași o ajunse din urmă. O luă în brațe și o strânse tare. Ajunge! Liniștește-te și o să-ți dau drumul.

Sophie încercă să se tragă înapoi. Îi simțea respirația în părul ei și căldura trupului lipit de al ei.

– Îmi curge sânge în părul tău, spuse el. Frumoasă amintire de povestit la nepoți, nu?

O mai ținu o secundă la fel de strâns, apoi își descolăci brațele din jurul ei. O luă de mână, o conduse la pat, o așeză jos, trase un scaun și luă loc în fața ei. Scoase o batistă pentru a-și potoli sângerarea.

– Nu voi mai fi niciodată același, spuse și-i zâmbi.

Ea lăsă ochii în pământ.

– Cred că am menționat cu altă ocazie că am cunoscut destule femei la viața mea.

– De câteva ori, nu se putu ea abține să nu comenteze acid.

– Stai puțin, să termin. S-ar putea spune că nu sunt nici indiferent, nici orb la sentimentele femeilor.

– Și?

– Cu riscul să par peste măsură de încrezut, trebuie să-ți spun că mă iubești. Chiar foarte mult. Numai o femeie îndrăgostită ar refuza să se căsătorească cu bărbatul iubit pentru că e convinsă că nu-i poate face copii.

Sophie se înroși până în vârful urechilor.

– Oamenii se mai schimbă!

– Într-adevăr, sună prompt replica. De aceea te voi ține mereu aproape ca să mă asigur că vei continua să mă iubești. Am tot felul de planuri în acest sens, adăugă cu un zâmbet fericit.

– Îmi pare rău, dar acum nu pot să gust o astfel de glumă.

– Draga mea, dacă n-aș glumi, aș fi deja scos din minți și cu spume la gură. Și n-ai mai fi în siguranță cu mine. E un mecanism de apărare care-și pierde din eficacitate cu fiecare minut ce trece.

Vorbea cât se poate de serios. Ajunsese la limita suportabilității. Un pas îi despărțea de violență, simțea asta în tensiunea ce se acumulase în trupul lui. Nici ea nu mai putea face față torentului de emoții și știa că n-o va lăsa să plece până nu-i va spune totul.

– Dorothea mi-a spus de ce vrei să te căsătorești cu mine.

El nu comentă, așa că ea ridică privirea. Spre mirarea ei, singurul lucru care se citea pe fața lui era curiozitate.

– Și de ce anume vreau să mă căsătoresc cu tine? întrebă el cu blândețe.

Sophie dădu din cap în semn că nu și lăsă din nou ochii în jos.

– Spune-mi! Acum!

Și-i spuse. Totul. Când termină, el rămase curios de tăcut, fixând un punct imaginar deasupra capului ei.

– Bineînțeles, rupse într-un târziu tăcerea, totul se leagă, nu? Am refuzat o aventură cu tine, am insistat aproape de la început cu căsătoria sau simularea unei căsătorii, am venit la Londra după tine. Foarte inteligent! Am subestimat-o. O privi pe Sophie în ochi. Un singur lucru mă nedumerește. De ce ai crezut-o?

– Pentru toate motivele pe care tocmai le-ai enumerat, recunoscu ea cu amărăciune.

– Și ceea ce simțeai tu, ceea ce știai despre mine, cu astea ce s-a întâmplat?

Rămase mută.

– Ai crezut că-mi pot înșela bunica în felul ăsta josnic? Că îmi voi abandona cât ai clipi munca pe care o iubesc? Și pentru ce? Pentru o femeie care vrea să facă turul sălilor de bal și al teatrelor la brațul meu pentru a-și face prietenele să moară de invidie?

– Nu, îl contrazise Sophie fără vlagă. Pentru că o iubești.

– Scumpa mea! obiectă el.

– Este foarte frumoasă, face parte din lumea bună și e austriacă. Nu e nevoie de prea multă intuiție ca să-mi dau seama de ce ai iubi-o.

– Naiba să te ia, femeie, chiar atât de oarbă ești? Max se ridică și începu să se plimbe de colo colo prin cameră. E rece și dură, îngrozitor de egoistă și face numai ce vrea ea, când are ea chef. Nu știu cum e în pat, dar îmi imaginez. Și mă ia cu transpirații. A reușit să reducă un soț care o adoră la o adunătură de lacrimi și îndoieli. Iar ca mamă e un caz pierdut. Se opri din plimbat și o privi țintă. Și tu ai crezut că aș putea iubi o astfel de femeie? Că îi calc pe urme bietului Klaus? Ce fel de bărbat ai impresia că sunt? Se aplecă și-și

încleștă mâinile pe brațele scaunului. Și încă ceva. Chiar crezi că i-aș putea face o asemenea mârșăvie vărului meu, pe care-l iubesc și-l admir și care mi-e prieten de când eram copii?

Nu-i răspunse, nici nu-l privi măcar.

– Foarte bine, își făcu până la urmă curaj să spună, dar ai iubit-o cândva.

– Deci discuția s-a purtat până în pânzele albe! Da, mi s-au aprins călcâiele după ea, adolescent fiind. Era o fată blondă cu ochi albaștri. Și pe vremea aceea era mai mult decât suficient și nu am de gând să-mi cer scuze pentru un capriciu copilăresc pe care l-am trăit cu ani în urmă. Și care s-a stins cu ani în urmă. Își îndreptă spatele. În Canada am cunoscut femei adevărate și ea nici prin gând nu mi-a mai trecut. Când m-am întors, era căsătorită cu Klaus. Nu l-am invidiat niciodată, dimpotrivă. Am văzut-o întotdeauna așa cum este.

Urmă un moment de tăcere.

– Orice ai spune, știu că nu mă pot compara cu ea… la alte lucruri, șopti Sophie. Eu sunt… eu n-am nici un fel de experiență… de viață. Înghiți în sec. Există lucruri pe care nu ți le-am spus și care…

– Ssst, o întrerupse Max, punându-i două degete pe buze. Nu mai spune nimic. O trase în brațele lui și o strânse cu gingășie.

– Nu înțelegi…

– Oh, ba înțeleg. Chiar foarte bine. Oftă. Vino, să stăm jos. O așeză lângă el pe marginea patului. Tu crezi că m-am îndrăgostit de bona Carter, nu? O femeie calmă, controlată, aparent matură. Lăsă capul într-o parte și-i cercetă minuțios expresia feței. Dar vezi tu, n-a fost așa. M-am îndrăgostit de femeia de sub toată acea scrobeală, o fată înfocată, capabilă să trăiască pasiuni care și pe ea o speriau, pentru că o făceau să-și piardă controlul asupra propriei persoane.

– Cum ți-ai dat seama? șopti ea făcând ochii mari.

– Așa, spuse el și-i sărută tandru buzele. E totul acolo, continuă cu voce gâtuită, ascuns bine, dar abia așteptând să iasă la iveală… Doar pentru mine. Îi mângâie ușor buza de jos cu degetul arătător. Gura asta dulce te dă de gol. Îi luă ambele mâini într-ale lui. Și să nu uităm că te-am avut în patul meu, pentru foarte puțin timp, ce-i drept, dar a fost suficient ca să întrevăd focul ce mocnește înlăuntrul tău.

Sophie roși.

– N-ai fost dezamăgit? întrebă stânjenită, abia auzit, ferindu-și privirea de a lui.

– Doamne Dumnezeule, Sophie, chiar nu-ți dai seama cât te doresc? N-am mai dorit niciodată o femeie cu atâta disperare. E de nesuportat. Mi-e teamă să nu te rănesc și totodată dorința e mai puternică decât voința. O trase aproape și-și îngropă fața în părul ei. Nu știu cum am putut rezista atâta, șopti.

– Deci știi că…

– Că o să fiu primul? Își plimbă degetele prin părul ei. Am fost aproape sigur săptămâna trecută, la mine în cameră.

– Și… nu te deranjează?

– Ah, Sophie, nu știi că visul oricărui bărbat este să fie primul în viața femeii pe care o iubește?

Sophie roși până în vârful urechilor. Îl privi în culmea fericirii.

– Noi doi, Sophie, o să ne căsătorim. Foarte curând chiar. Dar în seara asta îți voi arăta cât de frumoasă ești. Voi face dragoste cu tine până în zori, tandru și pasional, așa cum tânjesc s-o fac de săptămâni întregi. Până mâine dimineață vei afla cât de mult te iubesc și vei înțelege de ce nu trebuie să-ți fie niciodată frică de o altă femeie. O sărută ușor. Dar mai întâi vreau să răspundem la toate întrebările și să clarificăm orice nelămurire ar mai putea exista între noi. Fără dubii sau îndoieli. Îi sărută pe rând ambele mâini. Ei bine? întrebă el.

– Un singur lucru… deși e o întrebare cam prostească…

– Hai, spune!

– Max, de ce vroiai să ne prefacem că suntem căsătoriți?

– Ah, da, simulacrul de căsătorie. Zâmbi. Speram cu timpul să se transforme într-una reală, bineînțeles. Și un copil ar fi ghicit asta, o tachină el. Apoi deveni dintr-o dată serios. Gata? Mai e ceva?

– Nu, scutură ea din cap.

– Bine, continuă el grav. Acum e rândul meu. Uită-te la mine, Sophie. O prinse gingaș de bărbie și-i ridică fața spre a lui. Am și eu o întrebare și răspunsul pe care mi-l vei da este foarte important.

Îi strânse mai tare mâinile într-ale lui, ceea ce-i stârni Sophiei o stare de nervozitate în legătură cu ceea ce urma.

– Spune-mi dacă ai vreun dubiu în ceea ce privește căsătoria noastră, luând în considerare toate astea, și făcu un semn larg cu brațele spre tot ce-i înconjura. Viața pe care o duc.

Sophie nu înțelegea.

– Viața aici nu e ușoară, explică el. Am anumite responsabilități față de oameni care depind complet de mine. Pentru mulți dintre ei, tot ceea ce cunosc și iubesc se află aici, unde și-au trăit întreaga viață. Unii au lucrat pentru tatăl sau chiar pentru bunicul meu înainte. Nu pot să-i abandonez. N-au unde să se ducă. Faptul că ai servitori în casă poate părea un lux pentru un neavizat, dar există și anumite dezavantaje. Intimitatea noastră va fi întotdeauna limitată într-un fel. Îi zâmbi. Știu din ceea ce s-a întâmplat în ultimele zile că nu există stăpână mai potrivită pentru castelul ăsta. Nu mi-a fost niciodată dat să cunosc pe altcineva care să preia frâiele casei și să-și asume responsabilitatea îngrijirii bunicii mele așa cum ai făcut-o tu, trecând fără ezitare peste orice împotrivire. Și din spusele doamnei Glaser, personalul deja te privește ca pe noua stăpână. Înțelegi acum cât de egoist mă simt cerându-ți să te căsătorești cu mine? Îmi însușesc dragostea, generozitatea și curajul tău. Că te voi adora toată viața mea pare o răsplată infimă. Se aplecă să-i sărute din nou mâinile. Tot mai crezi că te merit?

Sophie clipi des, încercând să-și potolească lacrimile și-i strânse mâinile într-ale ei.

– Te iubesc, Max! Oricare ar fi viața ta, vreau s-o trăim împreună. Pe toată.

El o privi cu ochii umezi de emoție. Nu spuse nimic. Nu mai era nevoie de cuvinte.

Se ridică, închise ușa, stinse lumina și aprinse veioza de pe noptieră. Se întoarse și o sărută pe gură, ținându-i capul între palme. O luă în brațe, o depuse în pat și cu infinită tandrețe începu s-o dezbrace.

Sophie se încordă, i se făcuse dintr-o dată frică. Era exact ca data trecută. Purta chiar și aceeași rochie.

– Nu. Max se aplecă și o sărută din nou. Nici nu se compară cu data trecută, șopti și aruncând cât colo propriile haine se strecură în pat.

Sophie îi simțea trupul cald fremătând lângă ea. Buzele lui zăboveau pe bărbia ei, la colțurile gurii, îi sărutau pleoapele închise. Mâinile lui se plimbau pe pielea ei transmițându-i propria plăcere. Sărutările începură să coboare de-a lungul gâtului. Era tensionată, îi era frică de propriile reacții, încerca să și le controleze.

Buzele lui ajunseră la nivelul sânilor, căutându-i sfârcurile. Plăcerea declanșată astfel îi tăie respirația. Gura lui continuă să exploreze mai jos, de-a lungul abdomenului întărit. Sophie expiră cu un geamăt prelung, cu ochii închiși, trăind numai pentru atingerea lui pe pielea ei. Când buzele lui ajunseră la nivelui coapselor, nu se mai putu controla. Trupul i se arcui în căutarea lui, întinse mâinile după umerii lui. Durerea și plăcerea explodară înlăuntrul ei.

Buzele lor se întâlniră din nou cu pasiune arzândă. Se agăță de el cu toată ființa, simțindu-i și împărtășindu-i dorința intensă.

Încet și cu infinită grijă, o făcu a lui, înnebunind-o de plăcere.

– Sophie! strigă el răgușit, cu respirația accelerată.

Trupul ei îi venea în întâmpinare, trăind amândoi senzații de o profunzime de neimaginat.

Când se termină, rămaseră contopiți, îmbrățișati îndelung.

Adormiră, dar în decursul nopții făcură dragoste de încă două ori. Descopereau de fiecare dată noi modalități de a se atinge, Max îi demonstra cât de mult o iubește și o învăța totodată cum să-l iubească la rândul ei. Ar fi dorit ca noaptea să nu mai ia sfârșit niciodată. Spre dimineață, căzură amândoi într-un somn adânc.

Nu-i deranjă nimeni. Când se trezi Sophie, era aproape ora prânzului. Erau încă îmbrățișați. Se întoarse fericită cu fața spre el, fără a se îndepărta. Îl privea dormind. Se întreba dacă va fi întotdeauna atât de bine și se minuna de cât de diferit se simțea.

Dintr-o dată, realiză că o compătimea pe Dorothea. Câte iluzii își făcuse în legătură cu Max! Ce nefericită trebuie să fie acum!

– Și ăsta e numai începutul, îi șopti la ureche vocea lui somnoroasă. Haide, recunoaște. Te gândeai la biata Dorothea, urâta de ea!

– Max! protestă ea râzând.

El jubila. O privi în ochi.

– Ei bine, doamna mea, ești sigură că nu mă iubești?

Sophie se prefăcu a se gândi cu seriozitate, chiar încruntă din sprâncene.

– Mmm. Cred că va trebui să petrecem mai mult timp împreună înainte să pot răspunde la întrebare, îl tachină ea.

– Nu mai spune! Cu cât mai repede te așezăm la casa ta, cu atât mai bine.

– Posibil! îi zâmbi ea răsfățându-se. Dar cred că aș prefera o aventură. S-ar putea ca o căsnicie să nu fie la fel de bună ca asta.

– A fost bine, nu? Deci am terminat cu prostiile în legătură cu ce alte femei aș putea să iubesc?

– Cel puțin pentru astăzi.

– Vino încoace. O trase mai aproape în brațele lui. Văd că am reușit în ceea ce mi-am propus.

– Și anume?

– Să-ți alung îndoielile. În dimineața asta arăți ca o femeie care a fost iubită cu înflăcărare, adăugă el privind-o cum roșește. Și acum m-am pricopsit cu o nevastă pretențioasă.

– Poate preferi amantă, sugeră ea.

Se învârti pentru a ajunge deasupra ei.

– Să te mai aud vreodată spunând așa ceva, amenință el.

– Da, Max! Sigur, Max! Cum spui tu, Max! îl tachină ea.

– Înveți repede. Își cobora ușor brațele pe spatele ei. Acum, recrut, spune: te căsătorești cu mine? Tot nu mi-ai răspuns. E timpul să ne sculăm, să luăm micul dejun și să ne ocupăm de responsabilitățile pe care le avem înainte să ne întoarcem în pat.

Sophie nu se mai sătura privindu-l, dar fără să răspundă.

– Ei bine?

– Data trecută mi-ai oferit bani de cheltuială, îi reaminti ea cu un zâmbet malițios în colțul gurii. Care mai e oferta de data asta?

– Trupul meu? sugeră el.

– S-a făcut! sună prompt răspunsul și tranzacția fu pecetluită cu un sărut.

Sfârșit